

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

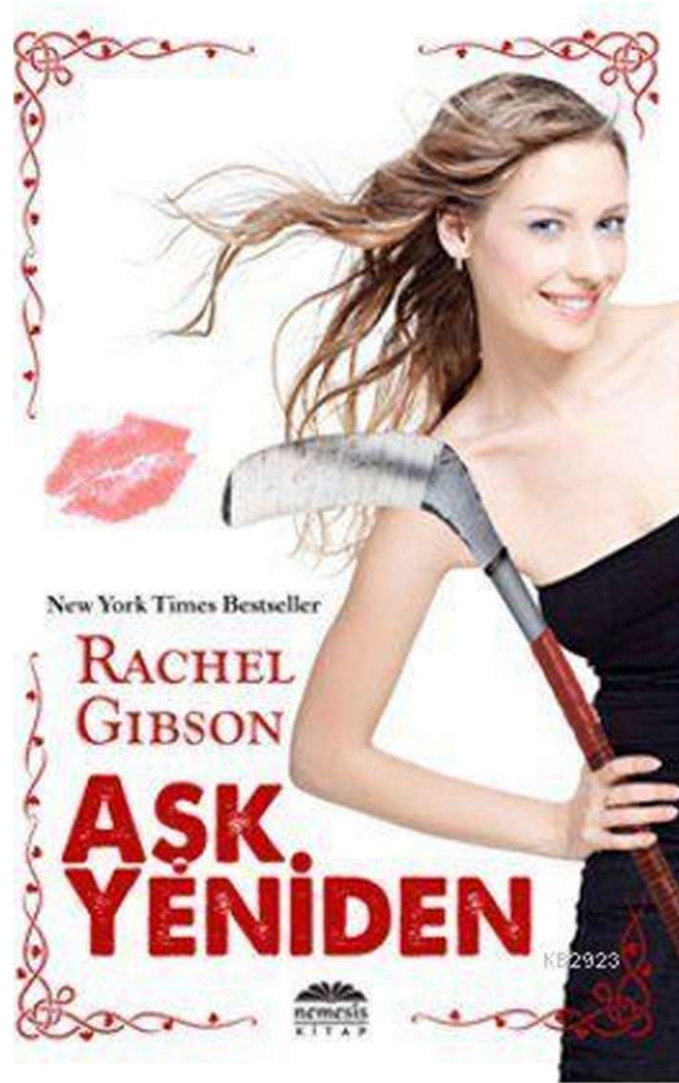
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

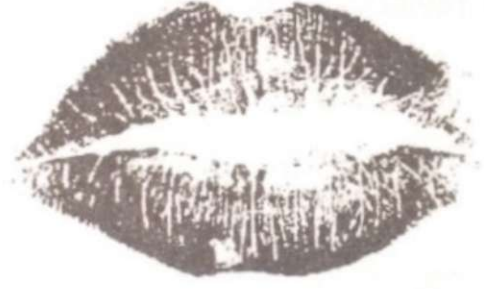
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

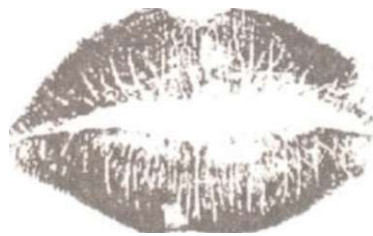

AŞK YENİDEN

AŞK YENİDEN

Rachel Gibson

nemesis
K İ T A P

Bir adamın, dünyanın en şanslı adamlarından biriymiş gibi görünmesi, mutlu olacağı anlamına gelmiyordu.

"Dün gece hokey takımın Stanley Kupası'nı sensiz kazandı, nasıl hissediyorsun?"

Eski NHL yıldızı ve bir zamanların serseri adamı Mark Bressler, Key Arena'daki basın odasını dolduran bir düzine, hatta belki de daha fazla sayıda gazetecinin, odayı çevreleyen kameraların ve uzun masanın önünü kaplayan mikrofonların ardında duruyordu. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Seattle için oynamış ve bunun son altı senesinde de kaptan olarak görev yapmıştı. Hayatının büyük bir kısmını Stanley Kupası'na dokunmak, onu başının üstüne doğru kaldırmak ve gümüşün soğukluğunu avuçlarının içinde hissetmek için çalışarak geçirmişti. İlk patenlerini ayağına geçirdiği andan itibaren, yaşamasının ve nefes almasının tek sebebi hokey olmuştu. Buz pistinin üzerine kanı akmış ve hatırlayamayacağı kadar çok defa kemiklerini kırmıştı. Profesyonel hokey onun tüm hayatıydı. Ama bir önceki gece, takımı kupayı onsuz kazanmıştı. O oturma odasının televizyonundan takımını izlerken, kahrolası piçler ellerinde onun kupasını tutmuş kayıp duruyorlardı. Onun kendini nasıl hissettiğini bilmiyorlar mıydı sanki?

"Elbette orada çocuklarla birlikte olmak isterdim ama yine de onlar için çok mutluyum. Kesinlikle çok mutluyum."

"Altı ay önceki kazanızdan sonra yanınızda oturan adam yerinize getirildi," dedi bir muhabir, Chinooks'un kaptanı olarak, Mark'in yerini alan deneyimli hokey oyuncusu Ty Savage'ı kastederek. "O zaman bu durum tartışmalara yol açmıştı. Yerinizi Savage'ın alacağını duyduğunuz zaman neler düşünmüştünüz?"

Savage'la birbirlerini sevmedikleri, herkesin bildiği bir gerçektir. En son, sezonda oynanan bir maç sırasında bu kadar yakın olmuşlardı. Ve o zaman Mark, Savage'a haddinden çok değer verilen göt heriften başka bir şey olmadığını söylemişti. Savage da ona, ikinci sınıf bir ibne olduğunu söylemişti. Bunlar her maçta yaşanan şeylerdi.

"Savage imza attığı sırada ben komadaydım. O durumdayken herhangi bir konuda bir şeyler düşünemezdim sanırım. En azından hatırladığım kadarıyla öyleydi."

"Şimdi neler düşünüyorsunuz?"

Savage in haddinden çok değer verilen göt heriften başka bir şey olmadığını. "Yönetim ortaya kazanan bir takım çıkardı. Çocukların hepsi çok çalıştılar ve Seattle'a kupayı getirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Şampiyonluk maçlarına çıkarken durum elli sekize yirmi dördtü ve sanırım size bunların oldukça etkileyici sayılar olduğunu söylememe gerek yok." Durdu ve dikkatlice bir sonraki cümlesini düşündü. "Savage'ın o sırada takımda oynamak için müsait ve pazarlığa açık oluşu, Chinooks'un talihinin yaver gittiğini gösterir ama bunu söylemeye gerek yok." Minnettar olduğunu ya da takımının şanslı olduğunu söylemeyecekti.

Yanında oturan, haddinden çok değer verilen göt herif bir kahkaha attı ve Mark neredeyse adamı sevecekti. Neredeyse...

Muhabirler Ty Savage'a döndüler. Ona, bir gece önce aniden duyurduğu emeklilik haberi ve gelecek için planları hakkında sorular sordukları sırada Mark da gözlerini dikmiş, masanın üstünde duran eline bakıyordu. Basın toplantısı için elindeki desteği çıkarmıştı ama sağ elinin orta parmağı çelik kadar sert bir şekilde duruyordu, adeta ömür boyu hareket çekmeye hazır bir hali vardı.

Parmağının bu sert hali, şu anki duruma oldukça uygundu.

Muhabirler tekrar Mark'a dönmeden önce uzun masayı dolduran diğer Chinooks oyuncularına da birkaç soru sordular. Ardından Mark'a dönen bir muhabir, "Bressler, tekrar geri dönme-yi düşünüyor musun?" diye sordu.

Mark gözlerini kaldırdı. Bu sorunun, içindeki en derin yaraya dokunmuş olduğunu belli etmemeye çalışarak gülümse-di. Adamın yüzüne baktı ve kendine Jim'in diğer muhabirle-re göre iyi bir adam olduğunu ve hep doğru haberler yazdığını hatırlattı. İşte bu yüzden Mark sağ elini kaldırıp ona orta par-mağını göstermedi. "Doktorlar dönmemem gerektiğini söylüyor-lar." Gerçi hastanede gözlerini açtığı an, başına gelecekleri anla-ması için doktorların açıklamalarına ihtiyacı yoktu. Kaza, vücu-ndaki kemiklerin yarısının kırılmasına sebep olmuş ve hayatı-nı mahvetmişti. Geriye dönmek gibi bir şey imkân dâhilinde bile değildi. Henüz otuz sekiz değil sadece yirmi sekiz yaşında olma-sına rağmen...

Takımın genel müdürü Darby Hogue öne çıktı. "Chinooks'ta her zaman Mark için bir yer olacaktır."

Ne olarak? Bir buzluğa bile el süremiyordu. Eğer hokey oy-nayamayacaksa buza yakın hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Sorular tekrar dün geceki maça dönünce Mark sandalyesine yaslandı. Hâlâ iyi durumda olan elini, bacağının yanında duran bastonun üzerine koydu ve başparmağını bastonun ceviz ağacın-dan yapılmış tutacağının üzerinde gezdirmeye başladı. Mark iyi olduğu dönemde, yapılan basın toplantılarından nefret ederdi. Bu iyi olduğu bir zaman değildi ama o oradaydı, Key Arena'nın tam göbeğinde, çünkü kötü bir sportmen gibi görünmek istemiyordu. Onsuz, hokeydeki en önemli ödülü kazanmış takımını görmeye dayanamayan bir aptal gibi görünmek istemiyordu. Ayrıca takı-mın sahibi Faith Duffy, o sabah onu arayıp gelmesini istemişti. Hâlâ faturalarını ödeyen kadına hayır demek oldukça zordu.

Sonraki yarım saat boyunca Mark, sorulara cevap vermiş hatta birkaç yavan espriye gülmeyi bile başarmıştı. Bastonunu sıkıca tutup ayağa kalkmak için, son muhabir de odayı terk ede-ne kadar bekledi. Savage yolunu açmak için yanındaki sandalye-yi çekince, Mark teşekkürler diye mırıldandı. Hatta güçlkle ka-pıya doğru ilerlerken samimi görünmeyi bile başarmıştı. İlk ağrı

sağ kalçasını vurana kadar huzur içinde görünüyordu ve kapıya kadar ulaştı. O sabah ilaçlarını almamıştı. Duygularını donuk hale getirecek hiçbir şey istemiyordu ve elbette bu nedenle, o an kanında, vücudundaki acıyı dindirecek hiçbir şey bulunmuyordu.

Takım arkadaşları yanından geçerlerken sırtına vurup onu görmenin harika olduğunu söylüyorlardı. Bu konuda samimi olabilirlerdi. Umurunda değildi. Sendelemeden önce oradan çıkmak zorundaydı. Ya da daha kötüsü, kışının üstüne düşmeden önce.

"Seni görmek çok güzel." Forvet oyuncusu Daniel Holstrom onu koridorda yakalamıştı.

Bacağına bir kramp girmeye başlamıştı ve alnından terler boşanıyordu. "Seni de," dedi. Son altı yılını hücum sahasında Daniel'in yanında geçirmişti. Daniel'in acemilik zamanlarında da yanındaydı. Stromster'un ya da herhangi birinin önünde yere yığılmak en son istediği şeydi.

"İçimizden bir grup Floyds'a gidiyor. Bize katılsana."

"Başka bir zaman."

"Büyük ihtimalle bu gece dışarı çıkacağız. Seni ararım."

Elbette dışarı çıkıyorlardı. Bir gece önce kupayı kazanmışlardı. "Planlarım var," diye yalan söyledi. "Ama yakında sizinle buluşacağım."

Daniel durdu ve "Bunu yapman için seni zorlayacağım," diye seslendi.

Mark başını salladı ve derin bir nefes aldı. Tanrım, vücudu kendini bırakmadan önce, bir an evvel arabaya ulaşmak istiyordu.

Kapıda kısa boylu, koyu saçlı bir kadın onu yakalayınca kadar Tanrı'nın onu dinlediğini düşünmeye başlamıştı.

"Bay Bressler," dedi sempatik bir sesle. "Ben halkla ilişkiler bölümünden Bo."

Acı yüzünden duyuları körelmiş olabilirdi ama bu kadının kim olduğunu biliyordu. Takımdaki çocuklar ona Mini Pitbull ismini takmışlardı ama, kısa olsun ve biraz daha hoş dursun diye

Mini Pit diyorlardı.

"Sizinle konuşmak istiyorum. Birkaç dakikanız var mı?"

"Hayır." Yürümeye devam etti. Bir ayağını diğer ayağının önüne attı. Sakat olan eliyle kapıya uzandı. Bo kapıyı itip ona yardımcı olduğunda Mark, Mini Pit'i öpebilirdi. Bunun yerine sadece teşekkürler diye mırıldandı.

"İnsan kaynakları evinize yeni bir yardımcı yolluyor. Bugün gelecek."

Bir hasta bakıcının halkla ilişkilerle ne alakası olabilirdi ki?

"Sanırım bu seferkini seveceksiniz," diye devam etti Bo, onu dışarıya doğru takip ederken.

Haziran esintisi Mark'ın alnındaki teri serinletti ama taze hava başındaki ve vücudundaki ağrıların hafiflemesini sağlamıyordu. Kaldırımın yanında siyah bir Lincoln onu bekliyordu, yavaşladı.

"Kesinlikle iyi bir hasta bakıcı olduğuna sizi temin ederim."

Şoför dışarı çıktı ve arka taraftaki yolcu koltuğunun kapısını açtı. Mark yavaşça oturdu, bacağındaki acı şiddetlenince yüzü buruştu.

"Eğer ona bir şans verirsiniz size çok müteşekkir olurum," dedi Bo şoför kapıyı kapatıp arabanın ön tarafına geçerken.

Mark pantolon cebine uzandı ve bir şişe ağrı kesici çıkardı. Kapağını açtı ve altı tanesini ağzına atıp çiğnemeye başladı. Bir kadeh Jose Cuervo gibi, Vicodin'in de zamanla alışılan bir tadı vardı.

Araba kaldırımdan uzaklaşıp yola doğru çıkarken Bo hâlâ bağırarak bir şeyler söylüyordu. Mark, insan kaynaklarının evine neden hasta bakıcılar gönderip durduğunu bilmiyordu. Organizasyonun bakım programıyla bir alakası olduğunu biliyordu ama Mark'ın kendisiyle ilgilenecek kimseye ihtiyacı yoktu. Birisine bağlı olmaktan nefret ederdi. Zaten onu her yerde takip eden bu özel araba hizmetinden de nefret ediyordu.

Başını arkaya dayadı ve düzgün bir nefes almaya çalıştı. Üç

hasta bakıcıyı, daha geldikleri an kovmuştu. Evinden defolup gitmelerini söyleyip, kapıyı yüzlerine çarpmıştı. Bu olaydan sonra Chinooks Kulübü ona bu hemşirelerin kendileri için çalıştıklarını söylemişti. Mark'ın, garanti kapsamına girmeyen sağlık masraflarını ödedikleri gibi, hemşirelerin maaşlarını da onlar karşılıyordu. Ve bu oldukça büyük bir meblağdı. Kısacası kimseyi kovalamazdı. Tabi bu Mark'ın, işi bırakmaları konusunda onlara yardımcı olamayacağı anlamına da gelmiyordu. Kulübün gönderdiği son iki hasta bakıcı, evde bir saatten daha az bir süre kalmışlardı. Şimdi gelecek olan hasta bakıcının da, bundan daha kısa bir sürede gideceğinden hiç şüphesi yoktu.

Gözleri kapandı ve Medina'ya giden yirmi dakikalık yolda uyuyakaldı. Rüyasında, uykuya dalmadan önce yorgun zihninde gidip gelen görüntüleri görüyordu. Soğuk hava yanaklarına çarpıp formasının içine girerken hokey oynuyordu. Buzun kokusunu alabiliyordu. Dilinin ucundaki heyecanın tadını hissedebiliyordu; bir kez daha kazadan önce olduğu adamdı. Bir bütün olarak...

Araba yavaşça çıkıştaki dar sokağa girerken, Mark her zaman olduğu gibi acı ve hayal kırıklığıyla uyandı. Gözleri açıldı, para ve gösteriş kokan ağaçlı yola gözlerini dikti. Neredeyse evine gelmişti. Boş bir eve, tanımadığı bir yaşama, nefret ettiği bir hayata gelmişti.

Bu küçük Seattle mahallesindeki gökdelenler yan yana kumsuz bir görüntü oluşturunlardı. Dünyadaki en zengin insanların bazıları Medina'da yaşıyorlardı ama zengin olmak tek başına bu seçkin cemiyete girmek için yeterli değildi. Bu eski eşini çok üzen bir durumdu. Christine, St. John ve Clanel kıyafetleriyle kulüpte öğle yemeği yiyen bu seçkin kadınlar topluluğuna girmeyi çaresizce istiyordu. Mükemmel saçları olan yaşlı kadınlar ve züppeliklerinden inanılmaz bir şekilde keyif alan Microsoft milyonerlerinin genç eşleri. Chrissy kampanyalara ne kadar para bağışlarsa bağışlasın, bu insanlar asla onun, Kent'te yaşayan işçi bir ailenin kızı olduğunu unutmayacaklardı. Ve kocasının milyonlar kazanmasının da bir önemi yoktu çünkü Mark bir sporcuydu. Hem de su polosu gibi kabul edilebilir bir sporla da ilgilenmiyordu. Hokey oynuyordu.

Mark, insanların onun hakkında ne düşündüklerini hiç umursamamıştı. Hâlâ da umursamıyordu ama bu durum Chrissy'yi çılgına çeviriyordu. Chrissy kendini tüketim dünyasına öylesine kaptırmıştı ki, paranın her şeyi satın alabileceğinden kesinlikle emindi. Çaresizce istediği, diğerleri tarafından kabul edilme duygusunu parayla alamadığı zaman ise Mark'ı suçlamıştı. Elbette bu evlilikte Mark'ın da yaptığı hatalar vardı ya da çok daha iyi şeyler yapabilirdi ama mahalledeki kokteyl partilerine davet edilmedikleri ya da ilçe kulüplerinde küçümsendikleri için suçlanmayı kabul edemiyordu.

Beşinci evlilik yıldönümlerinde, beş gününü yollarda geçirip de eve geldiği zaman karısını evde bulamamıştı. Her şeyi alıp evi terk etmişti ama evlilik albümlerini ona bırakacak kadar da düşünceli davranmıştı. Albüm, mutfağın ortasındaki granit tezgâhın tam üstünde duruyordu. Albüm açıktı ve açık olan sayfadaki fotoğrafta Chrissy, Vera Wang marka kıyafetinin içinde inanılmaz güzel ve mutlu bir şekilde gülümsüyordu, Mark da Armani takım elbisesiyle yanında duruyordu. Fotoğrafta, Mark'ın kafasının olduğu yer bir bıçakla kesilmişti. Bu da, en azından Mark açısından fotoğrafı mahvetmişti.

Mark, onun neden bu kadar kızgın olduğundan hâlâ emin değildi. Onu böylesine sinirlendirebileceği kadar zaman bile geçirmiyorlardı. Duyguları ve parası yeterli olmadığı için Mark'ı terk eden oydu. Daha fazlasını istemişti ve yolun aşağısında, yaşı neredeyse kendisinin iki katı olan bir para babası bulmuştu. Daha boşanma kâğıtlarının üstündeki mürekkep kurumadan Chrissy birkaç sokak öteye, Bili Gates'in evinden çok da uzak olmayan, göl manzaralı bir eve taşınmıştı. Ama havalı adresi ve daha fazla kabul gören kocasına rağmen, Mark kulüpteki kızların ona karşı normalde olduklarından daha iyi davranacaklarını sanmıyordu. Daha nazik davranabilirlerdi, doğru. Daha iyi davranabilirler miydi? Hayır. Gerçi Chrissy'nin bunu dert edeceğini sanmıyordu. Birbirlerine havadan öpücükler verdikleri ve özel tasarım kıyafetlerine iltifatlar ettikleri sürece mutlu olacaklardı.

Bir sene önce evlilikleri sona ermişti ve Mark yapılacaklar listesine *"bir an önce Medina'dan gitmek"* maddesini eklemişti. Stanley Kupası'nı kazandıktan hemen sonra gidecekti. Mark her şeyi aynı anda yapan biri değildi. Planladığı şeyleri teker te-

ker ve düzgün bir şekilde yapmayı severdi. Yeni bir ev bulmak hâlâ listede ikinci sıradaydı, ama bugünlerde bunu ikinci sıraya atabilmesinin sebebi, uzun süre acı hissetmeden yürüyemesiydi

Lincoln daire şeklindeki giriş yoluna girdi ve California plakalı bir CR-V marka arabanın arkasında durdu. Hasta bakıcının arabası olmalı, diye düşündü Mark. Bastonunu sıkıca tuttu ve evin ön merdivenlerinde oturan kadına baktı. Büyük güneş gözlükleri takmıştı ve parlak turuncu bir ceket giyiyordu.

Şoför yolcu kapısına geldi ve kapıyı açtı. "Dışarı çıkmanıza yardım edeyim mi, Bay Bressler?"

"İyiyim." Arabadan çıktı ve çıkar çıkmaz kalçasına bir kramp girdi. Kaslarının adeta yandığını hissetti. "Teşekkürler." Şoföre bahşiş uzattı ve dikkatini verandaya giden kiremitli yola verdi. İyileşme süreci yavaş ilerliyordu ama Vicodin nihayet etkisini göstermeye başlamıştı. Turuncu ceketli kız ayağa kalktı ve Mark'ın kendisine doğru yaklaşmasını büyük gözlüklerinin ardından izledi. Turuncu ceketinin altında, üzerinde her türlü rengin olduğu bir elbise vardı ama bu renk kâbusu, üzerinde taşıdığı diğer renklerin fark edilmesini engellemeye yetmemişti. Saçlarının üst kısmı sarıydı ve altında kırmızı-pembe tonlarında gölgeler vardı. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu ve eve gelen diğer hasta bakıcılardan daha gençti. Daha da güzeldi, tabii saçları görmezden gelinirse. Boyu adamın omzuna geliyordu ve çok inceydi.

"Merhaba Bay Bressler," dedi, Mark merdivenleri çıkıp onun yanından geçerken. Elini uzattı. "Ben Chelsea Ross. Yeni hasta bakıcınızım."

Kadının ceketine yakından bakılınca durum daha kötü bir hal alıyordu. Ceket deriydi ve adeta kendi kendini çiğnemiş gibi duruyordu. Kadının uzattığı elini görmezden geldi ve pantolonunun cebinde anahtarlarını aramaya başladı. "Benim bir hasta bakıcıya ihtiyacım yok."

"Bela birisi olduğunuzu duymuştum." Gözlüklerini başının tepesine itti ve bir kahkaha attı. "Bana zorluk çıkartmayacaksınız, değil mi?"

Mark anahtarı deliğe soktu ve sonra omzunun üzerinden

onun parlak mavi gözlerine baktı. Kadın modasından çok anlamazdı ama o bile bu kadar çok rengin bir arada giyilmemesi gerektiğini biliyordu. Güneşe çok uzun süre gözlerini dikip bakmak gibiydi ve bu yüzden kör olmaktan korkuyordu. "Sadece vaktini harcamamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim." Mark içeri girerken onu arkasından takip etti ve kapıyı kapattı. Aslında işim yarın başlıyor ama ben bugün gelip kendimi tanıtmak istedim. Bilirsiniz işte, bir merhaba demek için."

Mark anahtarlarını girişteki masanın üstüne fırlattı. Anahtarlar kayarak ilerledi ve yıllardır içine gerçek çiçeklerin koyulmadığı kristal vazonun yanında durdular. "Güzel, şimdi gidebilirsiniz," dedi Mark ve mermer zeminde ilerlemeye devam etti, sonra da dönen merdivenleri geçip mutfığa girdi. Boş mideyle içtiği onca ilaç yüzünden midesi bulanıyordu.

"Burası güzel bir ev. Güzel evlerde çalıştım, o yüzden neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum." Onu takip etmeye devam ediyordu, sanki gitmek için hiç acelesi yokmuş gibi. "Hokey size baya iyi kazandırmış olmalı."

"Faturalarımı ödüyordu."

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Bir köpeğim vardı." *Ve bir de eşim.*

"Ne oldu ona?"

"Öldü," diye cevap verdi ve birden içinde sanki onunla daha önceden tanışmış gibi garip bir şey hissetti, gerçi böyle bir saçı kesinlikle hatırlayacağından emindi. Saçı farklı olsa bile, onunla bir ilişkiye girmiş olamazdı. Hiç de onun tipi değildi.

"Öğle yemeği yediniz mi?"

Mark buzdolabına doğru ilerledi. Kapağını açtı ve bir şişe su çıkardı. "Hayır." Kısa boylu ve neşeli tipler asla onun tarzı olmamışlardı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"*Cesur ve Güzel'i* izler misiniz?"

"Neyi

Bir kahkaha attı. "Açsanız size bir sandviç yapabilirim."

"Hayır."

"İşe resmen yarın başlayacak olmama rağmen bugün size bir çorba yapabilirim."

"Hayır dedim." Suyu dudaklarına değdirdi ve sonra plastik şişenin tabanından ona baktı. Saçının alt tarafındaki gölgenin rengi gerçekten de çok garipti. Ne tam olarak kırmızı ne de tam olarak pembeydi. Mark, acaba kadın vücudundaki diğer tüylerini de saçlarıyla aynı renk boyamış mıdır diye merak ediyordu. Birkaç yıl önce bir Chinooks hayranı, takıma olan desteğini göstermek için cinsel organını mavi ve yeşil renklerine boyamıştı. Mark kadını yakından görmemişti ama fotoğraflarını görmüştü.

"Az önce hayatta sadece bir kez yakalayacağınız bir teklifi geri çevirdiniz. Asla çalıştığım insanlar için yemek pişirmem. Yaptığım yemeklerin bir örneğini daha bulamazsınız. Mutfakta çok kötüyümdür," dedi büyük bir gülümsemeyle, bu kadar sinir bozucu olmasaydı, gülümsemesi ona şirin gelebilirdi.

Mark neşeli insanlardan nefret ediyordu. Artık onu sinirlendirip evden gitmesini sağlamanın zamanı gelmişti. "Sesin hiç Ruslara benzemiyor."

"Rus değilim ki."

Bakışlarını turuncu deri ceketine doğru indirirken şişeyi de aşağı doğru indiriyordu. "Peki o zaman neden daha gemiden yeni inmiş gibi giyindin?"

Elbisesine baktı ve "Bu Pucci," dedi.

"Sana biraz daha bakarsam kör olacağım."

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi ve mavi gözleri kısıldı. Mark, kadın kahkaha mı atacak yoksa bağırarak mı tahmin edemiyordu. "Bu hiç hoş değil."

"Ben pek hoş değilimdir."

"Ayrıca nezâket anlamında da hiç hoş değil."

"İşte bu beni bütün gece ayakta tutacak." Bir yudum daha aldı. Yorgun ve açtı, yere düşmeden oturmak istiyordu. Belki de

televizyondaki şu mahkeme programlarından birini izleyebilirdi. Hatta bir anda *Hakim Joe Brown*\ kaçırdığını fark etti. Evin ön tarafını işaret etti. "Kapı o tarafta. Dikkat et de çıkarken kıcına çarpmasın."

Genç kadın sanki kafasında birkaç tahta eksikmiş gibi bir kahkaha daha attı. "Sizden hoşlandım. Sanırım çok iyi anlaşacağız."

Kadının *birkaç*tan daha fazla tahtası eksikti. "Sen..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Geri zekâlı demek istediğimde kullanabileceğim daha nazik bir kelime var mı?"

"Sanırım aradığınız kelime zihinsel engelli."

Şişeyi genç kızın ceketine doğrulttu. "Emin misin?"

"Oldukça." Omuz silkti ve tezgâhtan çekildi. "Gerçi üniversitedeyken baş aşağı dururken fıçından bira içip anında sarhoş olmuşum. Belki o gece birkaç beyin hücremi kaybetmiş olabilirim."

"Buna şüphe yok."

Genç kız çirkin ceketinin cebine uzandı ve küçük kalp bir anahtarlığa takılı anahtarlarını çıkardı. "Yarın dokuzda burada olurum."

"Uyuyor olacağım."

"Ah, sorun değil," dedi neşeli bir sesle. "Ben de siz uyana-kadar zili çalarım."

"Dolu bir silahım var," diye yalan söyledi.

Genç kadının kahkahası bütün odayı doldurdu. "Sizi tekrar göreceğim anı iple çekiyorum Bay Bressler."

Eğer zihinsel engelli değilse bile, bir sincabın bokundan bile daha deli olduğuna şüphe yoktu. Ya da daha kötüsü, neşesini asla kaybetmeyen kadınlardan biriydi.

Ciddi bir başbelası. Chelsea omuz silkti ve arabasının kapısını açtı. Göğüslerinin arasından süzülen ter damlaları sütyenini ıslatıyordu. Ceketini arabanın arka koltuğuna fırlattı ve arabaya bindi. Kapıyı kapattı ve yolcu koltuğundaki çantasını karıştırmaya başladı. Cep telefonunu aldı, sertçe yedi haneli numarayı tuşladı ve sesli mesaja yönlendirildi. "Çok teşekkürler, Bo," dedi telefona doğru, anahtarı kontağa sokarken. "Bu adamın biraz zor olabileceğini söylerken aynı zamanda tam bir öküz olduğunu da belirtsen iyi olurdu!" Telefonu kulağı ve omzunun arasına sıkıştırdı ve tek eliyle arabayı çalıştırırken diğer eliyle de camı açtı. "Biraz daha uyarı iyi olabilirdi. Bana geri zekâlı dedi ve Pucci elbisemi aşağıladı." Telefonu sertçe kapattı ve yanındaki koltuğa fırlattı. O Pucci elbiseyi alabilmek için iki ay para biriktirmişti. O adam modadan ne anlardı ki? O bir hokey oyuncusuydu.

Arabayı sokağa çıkardı, zengin ve züppe evlerinin arasından geçerek ilerledi. Camdan içeri güçlü bir esinti geliyordu. Chelsea elbisesini göğsünden uzaklaştırmak için çekti ve serin havanın tenini kurutmasını bekledi. Büyük ihtimalle kurdeşen dökcekti ve bu Mark Bressler'ın suçuydu. Hayır, sıcak bir haziran günü ona deri ceket giydiren Mark değildi ama yine de içinden onu suçlamak geliyordu. Adam bir sporcuydu. İşte bu her şeyi açıklıyordu.

Tanrım, Mark Bressler gibi insanlardan nefret ediyordu. Herkesten daha iyi olduklarını düşünen kaba insanlar. Geçen on yıl boyunca hep böyle insanlarla vakit geçirmek zorunda kalmıştı. Onların randevularını ayarlamış, köpeklerini gezdirmiş ve etkinliklerini planlamıştı. Film yıldızlarının ve zengin işadamlarının kişisel asistanlığını yapmıştı. Çeşit çeşit film yıldızıyla çalışmıştı, sonunda canına tak edene kadar.

Yaptığı işin canına tak etmesine neden olan olay, televizyon dizisiyle çıkış yaparak birden yıldızı parlayan ikinci sınıf bir aktörün evinde geçirdiği son haftada meydana gelmişti. Onun için beş ay çalışmıştı, evinde yaşamış, bütün randevularına hazır olmasını sağlamış ve hatalarını düzeltmişti. Her şey iyiydi, tâ ki bir gece adam onun odasına girip, ya dizlerinin üzerine çöküp ona oral seks yapmayı kabul edeceğini ya da işten kovulacağını söyleyene kadar.

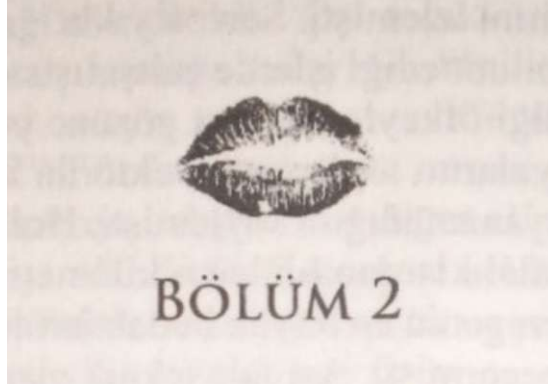
On yıldır içinde hapsedtiği öfke ve güçsüzlük, avucunun içinde büyümüş ve eli yumruk haline gelmişti. On yıldır çalıştığı boktan işler ve yaşadığı hayal kırıklıkları, hem de kışından ter damlayana kadar çalışmasına rağmen... On yıl boyunca kendi *büyük* çıkışını beklerken, yeteneksiz, gösterişçi, küstah insanların başarıya ulaşmalarını izlemişti. Son on yılda iğrenç seks teklifleri almış, değerinin bilinmediği işlerde çalışmıştı ve en sonunda bütün bunların verdiği öfkeyle adamın gözüne yumruğu indirmişti. Daha sonra eşyalarını toplamış ve aktörün ikinci sınıf ajansını arayıp, artık dayanamadığını söylemişti. Hollywood'dan, yüksek egolardan ukalalıklardan binlerce kilometre uzağa taşınmıştı, ama yine de gezegenin en büyük budalalarından biri için çalışmayı başlamayı becermişti. Aslında teknik olarak Mark Bressler onun işvereni sayılmazdı. Maaşını Seattle Chinooks takımı ödüyordu ve tabii bir de şu sözü geçen güzel prim vardı.

"Uç ay," diye mırıldandı. Eğer üç ay dayanmayı başarabilirse, Chinooks kulübü yetkilileri, ona on bin dolar prim vereceklerine dair söz vermişlerdi. Bay Bressler'la tanıştıktan sonra neden böyle bir primin verildiğini anlamıştı.

Bu bir rüşvetti

Bunu yapabilirdi. O bir aktristti. Neredeyse Mark kadar kötülüleriyle daha önce de uğraşmıştı. Arabasını çalıştırdı ve kız kardeşinin dairesine gitmek üzere Bellevue'ye doğru yola koyuldu. O parayı istiyordu. Hastalara yardım etmek ya da bir kiliseye bağışta bulunmak gibi asil bir davranış sergilemek değildi amacı. Ailesini mutlu edip hemşirelik, ressamlık ya da grafik tasarım gibi bir konuda eğitim de almayacaktı. Bir ev ya da yeni bir araba almak için yatırım da yapmayacaktı. Geleceğini güvenceye alacak ya da eğitimini arttıracak bu şeylerden hiçbirine harcamayacaktı parayı.

Bu üç ayın sonunda, alacağı parayı kendisini geliştirmek için kullanacaktı. Birkaç gün öncesine kadar aklında böyle bir plan yoktu. Ama şimdi vardı ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Ne yapacağını ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Kimse ya da hiçbir şey karşısına çıkıp ona engel olamazdı. Sağlığıyla ilgili bir problem ya da ailesinin onaylamaması da onu durduramazdı. Özellikle de kocaman omuzlan olan huysuz, dev, küstah bir hokey oyuncusu asla...

"Bu harika, Chels. Teşekkürler."

Chelsea spagetti tabağından başını kaldırdı ve karşısında oturan kız kardeşi Bo'ya baktı. Yemek hiç de harika değildi. "Ben gurme bir aşçıyım."

"Anneminkinden daha güzel."

Kardeşler omuzları titreyerek güldüler. "Asla hiçbir şeyin yağını süzmüyor."

"Sosu lezzetlendiriyor," dedi Bo annesini taklit ederek şarabını kaldırırken. "Şerefte."

"Neyin şerefine içiyoruz?" Chelsea bardağına uzandı. "Kavanoz açmadaki başarıma mı?"

"Hem ona hem de yeni işine."

Saç rengi dışında, Bo'ya bakmak aynaya bakmaktan farksızdı. Aynı mavi gözler, küçük bir burun ve dolgun dudaklar. Sanki Olsen ikizleri alışverişe gitmiş ve iki çift striptizci göğsü almış gibiydi. Annelerine çekmiş oldukları gerçeği hoş değildi. Adeta sırt ve omuz ağırlarıyla acı çekmek için dünyaya gelmişlerdi. Kırk yaşına geldiklerinde göğüsleri sarmaya mahkûmdu.

Bo bardağını Chelsea'ninkine dokundurdu. "Çalıştığın diğer işlerden daha uzun sürmesi için içelim."

Chelsea beş dakika farkla ondan daha büyüktü ama Bo çok daha olgundu. Onları tanıyan herkes böyle düşünüyordu.

"Daha uzun sürecek." O parayı istiyordu ama kardeşine bu parayla ne yapmayı planladığını söylemek istememişti. Göğüs küçültme konusunu en son açtığında ailesi çılgına dönmüştü. Onu düşüncesiz olmakla suçlamışlardı. Bu doğrudu belki ama Chelsea bu operasyonu son dört yıldır düşünüyordu. "Zekamı sorguladı ve Pucci elbiseme hakaret etti ama şimdiye kadar birçok gerzekle çalıştım ve etkileyici kişiliğimle onları nasıl alt edeceğimi çok iyi biliyorum. Sadece gülümseyeceğim ve nezaketimle onu öldüreceğim. Ben bir oyuncuyum. Çok uğraşmama gerek kalmayacak." içkisinden bir yudum aldı ve bardağı masanın üzerine bıraktı. "Gerçi birkaç beyin hücresi ölmüş olmalı, Pucci'yi kim beğenmez ki?"

Bo elini kaldırdı.

"Sen sayılmazsın." Chelsea çatalına spagetti doladı. "Sen renklerden korkuyorsun ve Mark Bressler da sayılmaz çünkü o, tasarım kıyafetlerindeki sanatı anlayamayacak kadar iri ve aptal." Bo'nun dairesi de Bo'ya benziyordu. Basit ve sade. Siyah beyaz çizgili koltuğun üzerinde mürekkeple yapılmış birkaç tane çizim vardı o kadar. Bir de yine birkaç tane üstü tozlanmış eğreltiotu. Bunlar dışında etrafla başka renk yoktu.

"O bir hokey oyuncusu." Bo omuz silkti ve yemeğinden bir lokma aldı. "Elit hokey oyuncularını ukala ve kaba olurlar." Ağzındaki çiğnedikten sonra ekledi. "Gerçi ben Mark'la çalıştığım zamanlar o kadar kötü değildi. En azından diğerlerinden birçoğunun olduğu kadar değildi. Kazadan önce, bir reklam için o ve takım arkadaşlarıyla çalışmıştık ve o diğerlerine göre oldukça nazikti. Elbette çatıştığımız noktalar oldu ama her zaman bizi dinledi. Formasını bir kenara fırlatıp bas bas bağırmadı." Gülümsemi ve bir elini havaya kaldırdı. "Ve Tanrı üzerine yemin ederim ki, adamın inanılmaz kasları var."

Chelsea bastonuna yaslanmış ona doğru yürüyen adamı gözünün önüne getirdi. Onunla ilgili her şey etrafa inanılmaz bir güç ve karanlık yayıyordu. Gözleri, saçı, enerjisi. Tehlikeli bir tipti. X-Men'deki Hugh Jackman gibi; tabii pençeleri, yüzündeki tüyler ve süper güçleri olmayan haliyle... Tabii onu Oscar tö-

renini sunarken şarkı söyleyip dans eden Hugh Jackman'la karıştırmamak gerekiyordu. Mark Bressler'ı şarkı söylerken hayal edemiyordu.

"Çok mu kötü bir kazaydı?"

"Kulüpte kimse sana bundan bahsetmedi mi?"

"Biraz anlattılar." Chelsea omuz silkti ve sarımsaklı ekmeğinden bir ısırık aldı. "Bana onunla ilgili bazı bilgilerin olduğu bir dosya verdiler."

"Okumadın mı?"

"Şöyle bir baktım."

Bo gözlerini kocaman açtı. "Chelsea!"

"Ne? Haftada iki kez eve bir fizik terapistinin geldiğini okudum ve geri kalanını da yarın okuyacaktım. Bir gece öncesine kadar asla bir dosyayı tamamen okumam. Böylece bilgiler zihnimde çok daha taze kalıyor."

"Lisede de hep böyle söyledin. Zaten mezun olabilmiş olman bile bir mucize."

Ekmeğini kardeşine doğrulttu. "Bressler'a ne oldu?"

"Geçen ocak ayında arabasıyla yoldaki sert bir buz kitlesine çarptı. Arabası üç takla attı." Bo şarabından bir yudum aldı. "Korkunçtu. O kocaman arabası sanki sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Kimse yaşayacağını düşünmüyordu."

"Bu..." Chelsea parmağını şakağına dokundurarak ekledi, "...beyninden de darbe aldı mı?" Bu kaba davranışını ve Pucci elbisesini beğenmeyişine açıklık getirirdi.

"Akıl sağlığının ne durumda olduğundan emin değilim."

"Yalan Rüzgârı'nın setinde çalışan bir makyöz vardı. Kadın balkondan düşmüş ve bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Sanki beyinde artık bir süzgeç yok gibiydi, ağzına gelen her şeyi söylüyordu. Yönetmenlerden birine kafasında beyin yerine bok taşıdığını söylemişti." Chelsea ekmeğini bitirdi ve ekledi. "Aslında söylediği şey gerçekten doğrudu ama elbette kovuldu."

"Cesur ve Güzel dizisinde çalıştığını sanıyordum."

"O geçen aydı. Üç yıl kadar önce Yalan Rüzgârı¹nda çalıştım." Omuz silkti. "Bir bar sürtüğünü oynamıştım. Üzerimde askılı bir bluz ve kısacık bir kot şort vardı. Repliğim de şuydu: 'Bir kıza içecek bir şeyler almak ister misin?'" Mükemmel bir şekilde söylediği bu cümlenin, onu devamlı bir role taşıyacağını ummuştu ama bu elbette olmamıştı.

"Bende şu oynadığın korku filmi var, Kırbaç Kampı," dedi Bo gülümseyerek. "Senin sahnene sarıp sarıp izleyebiliriz."

Chelsea bir kahkaha attı. Bu ikinci sınıf filmde öldürülen ilk sürtük o olmuştu. "Bence şimdiye kadarki en iyi çığlık sahnem buydu."

"En iyi çığlığının Öldüren Sevgili'de olduğunu sanıyordum."

"O da çok iyiydi." O filmde de yine öldürülen ilk sürtük o olmuştu. Bu sefer kalbine bir kazık saplanarak öldürülmüştü.

"Annem korku filmlerinden nefret ediyor."

Chelsea şarabına uzandı ve iyi ve başarılı ikizine baktı. "Annem benimle ilgili birçok şeyden nefret ediyor."

"Hayır, etmiyor. Seni yarı çıplak ve kanla kaplı bir şekilde görmekten nefret ediyor. O sadece senin için endişeleniyor."

Chelsea'nin hiç girmek istemediği bir başka konu da buydu. Çünkü her zaman aynı şekilde sonuçlanıyordu. Bo insanların, Chelsea'nin bir bela olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu. Düşüncesiz ve aceleci olduğunu düşünüyorlardı, ama başarılı insanlarla dolu bir ailede birisinin de dipte olması gerekiyordu. "Bana Bressler'dan biraz daha bahsetsene," dedi bilinçli bir şekilde konuyu değiştirerek.

Bo ayağa kalktı ve boş tabağı ile boş bardağını aldı. "Boşanmış biri."

Chelsea'nin bunu tahmin etmesi hiç de zor olmazdı. Ayağa kalktı ve şarabını bitirdi. "Çocuğu var mı?"

"Hayır." Tabağına uzandı ve kardeşini mutfaka doğru takip

"Takım kaptanıydı. Değil mi?"

"Son altı yıldır." Bo tabakları lavaboya koydu ve omzunun üzerinden Chelsea'ye baktı. Ligdeki en yüksek istatistiklere sahipti ve eğer dün gece kazanılan maçta oynasaydı, kupayı kazanmış olacaktı." Suyu açtı ve tabağını sudan geçirdi. "Kazadan sonraki gün kulüpte inanılmaz bir çalkalanma vardı. Tam bir karmaşa. Herkes Mark için çok üzgündü ama bir yandan da takım için üzüyorlardı çünkü kaptan olmadan kupayı kazanma şansları da azalmıştı. Bayan Duffy hızlı hareket etti ve Ty Savage'la sözleşme imzaladı. Her şeyin bu kadar yolunda gitmesi herkesi şaşırttı. Savage takıma girdi ve Mark'ın yerini alma konusunda inanılmaz bir iş çıkardı. Mark'ın endişelenmesine gerek kalmamıştı, tek yapması gereken bir an önce iyileşmekti."

Chelsea, Bo ve Bayan Duffy'nin asistanı, aynı zamanda Mario Lopez'in dublörü olan Jules Garcia ile birlikte bir gece önceki maça gitmişti. Nip/Tuck dizisine misafir oyuncu olarak gelen Mario için maça gitmişlerdi, Zil Çalınca dizisinde oynayan Mario için değil.

Chelsea büyük bir hokey hayranı değildi ama maçı büyük bir heyecanla izlediğini de inkâr edemezdi. Üçü, kupa törenine de kalmış ve kupa takdim edilirken oyuncuların kayarak sahneye gelmelerini izlemişlerdi. "Dün gece Bressler da orada mıydı?" Bulaşık makinesini açtı ve kız kardeşinin sudan geçirdiklerini yerleştirmeye başladı.

Bo başını iki yana salladı. "Onun için bir araba gönderdik ama o gelmedi. Sanırım ruh hali her gün o kadar iyi olmuyor ve dün gece de kötü hissettiği zamanlardan biriydi."

Chelsea makinenin üst rafını çekti ve bardakları yerleştirdi. "Kazasının takımın kupayı kaybetmesine yol açmamış olması, kafasında birçok düşüncenin dönmesine sebep oluyor olmalı."

"Hayal edebiliyorum. Gerçi neredeyse ölüyordu, düşünecek çok daha önemli şeyleri olması gerek." Bo ona tabağı uzattı.

"Öyle bir kazadan sonra uyanınca insan kendisini çok şanslı hissetmeli. Bir keresinde bir dublör, yanan bir binadan atlamış ve branda yerine yere çakılmıştı. Komadan çıktıktan sonra okula geri döndü ve kaza avukatı oldu. Bütün hayatı değişti ve hayatı-

na doğru açıdan bakmaya başladı."

"Evet. Bazen beklenmeyen şeyler insanın hayatını değiştirebiliyor. Bo musluğu kapadı ve ellerini kuruladı. "On bin dolarlık primle ne yapacaksın?"

Chelsea bulaşık makinesini kapattı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Eğer bu gezegende, o istemese bile, onun aklından geçenleri okuyabilen birisi varsa o da ikiziydi. "Henüz karar vermedim."

"Okula gitmeyi düşünüyor musun?"

"Belki." Oturma odasına gitti ve tozu alınması gereken eğretili otuna parmağını sürdü.

"Yatırım yapmayı düşünür müsün? Seni borsacımla tanıştırebilirim."

Yalan söyleyebilirdi ama kız kardeşi bunu hemen anlardı. Yapabileceği en iyi şey kaçamak yanıtlar vermektir. "Daha önümde zaman var. Biraz düşüneceğim."

"Paranı tasarım kıyafetlerine harcayıp bitiremezsin."

"Elbiseye para harcamayı seviyorum." Harcayacak parası olduğu zamanlar bunu seviyordu tabii. "Özellikle de tasarım elbiselerine."

"Bunu sana söyleyen ben olmak istemezdim ama Mark Bressler haklı. Uyumsuz renklerin çatıştığı şeyler alıyorsun."

Chelsea döndü ve mutfağın kapısında duran kardeşine baktı, siyah ve beyaz renklerde giyinmişti ve kısa koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kardeşinin bu söylediği az kalsın onu güldürecekti.

"Eğer elbiselere harcarsan, bu işten kazandığın para çok dayanmaz. Eğer kaydını şimdi yaptırırsan bu sonbahar okula başlayabilirsin."

Chelsea'nin buradan ayrılmasından henüz konuşmamalarıydı ama artık bunu konuşmak için iyi bir zamandı. "Bu sonbahar burada olmayacağım. Los Angeles'a geri dönüyorum." Kardeşinin buna karşı çıkmasını ve onu birbirlerine yakın yaşamaları

için orada kalmaya ikna etmeye çalışmasını bekliyordu. Kardeşinin birazdan söyleyeceklerinin göğsünde bir yumruk etkisi yaratmasını beklemiyordu.

"Otuz yaşındasın ve artık sorumluluk alma zamanın geldi Chelsea. Oyunculuk işini denedin. Ama artık kendine daha gerçekçi hedefler bulmalısın."

Ailenin geri kalanının, onun oyunculuk hayalini aptalca bulduğunun farkındaydı. Gözlerini devirip bunun hiç de gerçekçi olmayan bir fikir olduğunu söylediklerini biliyordu ama Bo'nun da aynı şekilde düşündüğünü bilmiyordu. Yumruk birden kalbinde burukluk yaratan bir acıya dönüştü. "Eğer birden sorumluluk sahibi birine dönüşürsem arkamdan insanlar ne diyecekler?" Ailenin geri kalanı ona istediklerini söyleyebilirdi ama hiçbir şey bunları Bo'nun söylemesi kadar kırıcı olamazdı."

Bo derin bir iç çekti. "Hayatının geri kalanını korku filmlerinde oynayarak geçiremezsin. Ayrıca, sürekli birisinin yardımcısı olarak çalışmayı istediğinden emin misin?"

Saçını kulağının arkasına itti. Hayır, hayatı boyunca birisinin yardımcısı olarak çalışmak istemiyordu. Ayrıca diğer herkes gibi, hayatının geri kalanını korku filmlerinde rol alarak geçiremeyeceğinin de farkındaydı. Yaşlanıyordu ama en azından artık bir planı vardı. Los Angeles'tan kaçıp buraya geldiği zaman aklında çok belli bir planı dahi yoktu. Birisini öldürmeden şehri terk etmekten başka bir plan tabii ki. Şimdi ise Chinooks kulübü sayesinde öldürmek istediği biri olmuştu.

"Bana kırıлма ve üzölme. Tek söylediğim belki de artık büyümenin zamanının geldiğidir."

"Neden? Sen ikimiz için de yeteri kadar büyüdün," dedi, sesinin, içindeki kırgınlığı yansıtmamasına izin vermemeye çalışarak.

"Büyümem gerekiyordu. Sen her zaman eğlenceli ikiz oldun. Herkesin beraber vakit geçirmek istediği kişi." Bo kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Annemle babam şehir dışında oldukları zaman partiler veren kişi. Ben ise senin arkadaşlarının bira kutuları, annemin sehpaalarının üstünde iz bırakmasın diye etrafta bardak altlıklarıyla koşturup dururdum. Başın belaya girmesin diye herkes gittikten sonra evi temizlerdim."

Kalbindeki acı gözlerine ulaştı. "Sen sürekli elinde bardak altlıklarıyla koşturup duruyordun çünkü herkesin senin iyi ikiz olduğunu düşünmelerini istiyordun. Zeki ikiz olduğunu. Sorumluluk sahibi ikiz olduğunu.** Sonra eliyle odayı gösterdi. "Ve hiçbir zaman benim arkamdan ortalığı toplaman gerekmedi.**"

"Hâlâ arkanı toparlıyorum.**"

"Hayır, toparlamıyorsun."

"O zaman niye buradasın?"

"Çünkü kardeşime ihtiyacım vardı." Sanki midesine bir yumruk yemiş gibi elini karnına götürdü. Kimse değerini bilmemişti ama aslında çok iyi bir oyuncuydu. "İlk maaşımı alır almaz dairenden taşınacaktım ama beklememe gerek yok. İlk ayın kirasını ve depozitosunu verecek kadar param var." Kardeşinin mavi gözlerine baktı. Birbirlerinden çok farklı oldukları konular vardı elbette ama, tıpkı görünüşleri gibi, birçok başka konuda da birbirlerine benziyorlardı. Birbirlerini kıracak sözleri de çok iyi biliyorlardı. "Ailenin geri kalanı tam bir bela olduğumu düşünüyor, bunu biliyordum ama senin de böyle düşündüğünü bilmiyordum."

Bo kollarını aşağı indirdi. "Şimdi biliyorsun."

"Evet." Chelsea, Bo'nun ona verdiği odaya yöneldi. "Şimdi biliyorum." Duyguları onu ele geçirmeden koridorda ilerlemeye başladı. Sonra sessizce kapıyı ardından kapattı ve yatağın ucuna oturdu. Bo ruhunun diğer yarısıydı. Onu bu dünyada gerçekten kırabilecek tek kişiydi.

Chelsea gerindi ve gözlerini duvara dikti. Kendini sadece ailesinin etrafındayken tam bir kaybeden gibi hissediyordu. Annesi Vegas'ta başarılı bir girişimciydi. Üç sene önce vefat eden babası, kardiyologdu. Erkek kardeşi Maryland'de avukat olarak çalışıyordu. Ablası Florida'da yaşıyordu, bir sürü müşterisi olan ve milyonlarla oynayan bir mali müşavirdi. Bo ise Stanley Kupasını veren kuruluşun reklam departmanında çalışıyordu. Ve Chelsea... İşsiz bir oyuncuydu. Kendisini sadece ailesiyle birlikteyken mutsuz hissediyordu. Herkesçe tanınan bir soy isme sahip olup, bununla birlikte düzgün bir geliri olan ailesini memnun etmeyi çok isterdi. Büyük bir filmde oynamayı ve iyi tele-

vizyon dizinlerinde yer almayı çok isterdi. Özgeçmişinde ucuz korku filmlerinden, dizilerdeki ufak rollerden ve televizyon reklamlarından daha fazlasının olması için her şeyi yapardı. Sürekli geri planda kaldığı işlerle hatırlanması çok utandırıcıydı. Ama bu mutsuz bir insan olduğu anlamına gelmiyordu. Değildi. Elbette Hollywood'daki hayatından artık sıkılmıştı. Bir ara vermeye ihtiyacı vardı. Belki geri dönme kararını biraz çabuk almıştı ama geri dönecekti ve geri döndüğü harika olacaktı. Sırt ağrısı yok. Omuz ağrısı yok. Sürtük aptal kadın rolleri yok.

Arkasındaki kapı açıldı ve kardeşinin içeri girip, yatağa oturduğunu hissetti. "Taşınmanı istemiyorum."

Chelsea yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bence böylesi daha iyi olacak."

"Hayır." Bo aynı çocukluklarında olduğu gibi ona arkadan sarıldı ve kolunu omzuna koydu. "Burada olmanı seviyorum ve istediğin kadar kalmanı istiyorum. Söylediklerim için özür dilerim. Bela olduğunu düşünmüyorum. Bence sadece biraz düşüncesizce hareket ediyorsun ve bu da beni endişelendiriyor."

Chelsea döndü ve kardeşinin mavi gözlerine baktı. "Biliyorum ama endişelenmemelisin. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. Senin ya da annemin hoşuna giden bir meslek yapmadığımı biliyorum ama hiçbir zaman açlıktan ölmedim." Başlarda arabasında yaşadığı zamanları saymıyordu, ailesi bunu bilmiyordu zaten.

"Sinirlenip sana o sözleri söylediğim için özür dilerim. Kalmanı istiyorum. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim ve ben de özür dilerim." Kardeşiyle birbirlerini tamamlıyorlardı. Birisi diğeri olmadan yaşayamazdı. "Seni seviyorum, Bo."

"Ben de seni seviyorum, Chels. Elbiselerin hakkında söylediklerim için özür dilerim. Kıyafetlerinin senin için önemli olduğunu biliyorum." Bo hafifçe kardeşinin omzunu sıktı ve onun sesindeki gülümsemeyi hissetti. "Çok da uyumsuz renkler giymiyorsun."

"Teşekkürler. Ve senin kıyafetlerin de o kadar sıkıcı değil."

Chelsea bir kahkaha attı. "En azından bazı kız kardeşler gibi kıyafet için kavga etmedik.*"

"Doğru. Ya da erkekler için."

Birisiyle çıkma konusu her zaman sorun olmuştu. Nedense o veya Bo bir erkeği reddettiği zaman, reddettikleri kişi şansını diğer ikizde denerdi. Ama onlar hiçbir erkek için kavga etmemişlerdi çünkü değişik tarzda erkeklerden hoşlanıyorlardı. Bu yüzden asla bu konuda sorun yaşamamışlardı. "Çünkü sen hep ana kuzusu ineklerle çıktın ve ben de ağızları laf yapan sünepelerle. İkimiz de başka tarz erkeklere yönelmeliyiz."

Bo elini kaldırdı ve Chelsea'yle ellerini birbirlerine vurdu. "Buradan ayrıldığını düşünmek bile istemiyorum. Bu yüzden en azından önümüzdeki üç yıl boyunca bundan konuşmayalım."

"Tamam."

"İş ilk gününde ne giyeceksin?"

Chelsea zekâsını ve kıyafetlerini aşağılayan adamı düşündü. "Dar kotum ve kemerimle birlikte giydiğim Gaultier marka bir tuniğim var." Eğer Mark, Pucci'yi sevmediyse, üzerinde tüy deseni olan Gaultier'den kesinlikle nefret edecekti.

"Zavallı adama biraz iyi davran, Chels," dedi Bo esneyerek. Daha hastaneden çıkalı bir ay oldu. Adamın bu şoku kaldırabileceğinden emin değilim."

Mark'ın yüz elli ekran televizyonundan gelen ışık, çıplak göğsüne yansıyor. Dün geceki maçın görüntülerini izlerken bir yandan da sağ elinde stres topunu sıkıyordu. Karanlık yatak odasında siyah bir silüet halinde deri koltuğunda oturuyordu. Stanley Kupası görüntülerinden sonra, sabah Key'de gerçekleşen basın toplantısını göstermeye başlamışlardı. Kendini hayretle izliyor, nasıl bu kadar normal görünmeyi ve bu kadar normal konuşmayı başardığını düşünüyordu. Kemiklerini kıran kaza, adeta ruhunu da alıp götürmüştü. İçi bomboştu ve bu boşluğun içinde sa-

dece siyah bir öfke vardı. Bu atlatamadığı bir şeydi. Zaten atlatmayı asla denememişti. Öfkesi olmadan içi boş bir adamdı.

Boştaki eliyle kumandayı aldı ve televizyona doğrulttu. Başparmağı, yukarı okuna kaydı ve eskiden kalma realite şovları, kablolu televizyondaki dizi tekrarlarını hızla geçti. Bir porno kanalında durdu. Ekrandaki iki kadın kedi gibiydiler, dilleriyle birbirlerini temizliyorlardı. Güzel göğüsleri, tıraş edilmiş vajinaları ve topuklu ayakkabıları vardı. Normalde bu tarz programları izlemekten çok keyif alırdı. Kadınlardan biri yüzünü, diğer kadının bacaklarının arasına gömmüştü. Mark birkaç dakika izledi... Bekliyordu.

İç çamaşırında hiçbir hareketlilik yoktu. Televizyonu kapadı, oda karanlığa gömüldü. Elindeki topu yan taraftaki koltuğa fırlattı ve koltuktan kalktı. Kaza sonrası dönemden bu yana düzgün bir ereksiyon yaşayamamıştı, yatağına doğru ilerlerken bunu düşünüyordu. Bu büyük ihtimalle aldığı ilaçlar yüzündendi. Ya da belki de artık penisi işlevini yitirmişti. Şaşırtıcıydı ama bu onu o kadar da rahatsız etmiyordu.

Önceki seks yaşamını düşünecek olursa, ereksiyon olmanın onu çıldırtması gerekirdi. Bunu her zaman başarmıştı. Gündüz ya da gece, fark etmiyordu. Bunun için her zaman hazır-
dı. Moda girmesi asla uzun sürmezdi. Ama şimdi, ateşli bir lezbiyen pornosu bile ilgisini çekmiyordu.

Mark kalın yorganın altına girdi. Eskiden olduğu adamın artık sadece kabuğuydu. Şimdi olduğundan daha acınası bir durum yaratmayacağına emin olsa, komodinin üstündeki ilaçlara uzanıp hepsini içerdı. Eğer bu, onun korkak bir tavuk olduğunu gösteren bir davranış olmayacak olsaydı bunu yapardı.

Mark asla hiçbir şeyden korkup kaçmamıştı. Zayıflıktan nefret ederdi, etrafında hasta bakıcıların olmasından nefret etmesinin en önemli sebebi de buydu, çünkü sürekli nabzına bakıyor ve ilaçlarını kontrol ediyorlardı.

Birkaç dakika içinde derin ve huzurlu bir uykuya daldı ve rüya görmeye başladı. Rüyasında kalabalıktan gelen sesleri, hockey sopalarının yere çarpışını ve patenlerin buzun üstünde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Sahadan gelen koku burnuna doluyor-

du; ter ve deri, soğuk buz ve tribünden gelen sosisli ve bira kokuları. Ağzındaki adrenalin ve yorgunluğun tadını alabiliyordu. Kalbi ve bacakları buzun üstünde dövünüyordu. Yanaklarına çarpan soğuk esintinin formasından içeri girip terli göğsünü serinletmesini hissedebiliyordu. Binlerce göz onun üstünde kilitlenmişti; seyircilerin umutlu bekleyişlerini hissediyor ve yanlarından kayarak geçerken bulanık da olsa yüzlerindeki heyecanı görrebiliyordu.

Rüyalarında hep geçmişe geri döndüğünü görüyordu. Tekrar bir bütündü. Bir erkekti. Hareketleri akıcıydı ve hiç acı hissetmiyordu. Bazı geceler rüyasında golfoynadığını ya da eski köpeği Babe'e frizbi fırlattığını görüyordu. Babe beş yıl önce ölmüştü ama bunun bir önemi yoktu. Rüyasında ikisi de hayat doluydular.

Ama sabahın sert ışığı onu acı gerçeğe yüzleştiriyordu ve eski hayatının tamamen bittiğinin farkına varıyordu. Değişmişti. Her zaman acı içinde, kasları gergin ve kemikleri ağrıyan bir halde uyanıyordu.

Sabah güneşi perdesindeki delikten içeri girmişti ve Mark'ın büyük boy yatağının ayak kısmına çarpıyordu. Gözlerini açtı ve ilk acı dalgası vücudunu sardı. Komodininde duran saate baktı. Sekizi yirmi beş geçiyordu. Dokuz saat uyumuştı ama kendini hiç de dinlenmiş gibi hissetmiyordu. Kalçası zonkluyor ve bacağındaki kasları geriliyordu. Yavaşça kendini kaldırdı ve yatağın ucuna otururken inlememeye çalıştı. Kaslarına kramp girmeden hareket etmesi gerekiyordu ama çok hızlı da hareket edemezdi çünkü kasları düğümlenebilirdi. Yatağının yanında duran Vico-din şişesine uzandı ve birkaç tane aldı. Dikkatlice ayağa kalktı ve yatağının yanında duran bastonunu aldı. Kendini genellikle kötürüm, yaşlı bir adam gibi hissediyordu, özellikle de kaslarını ısıtmadan önce.

Dikkatli ve yavaş bir şekilde kalın bej kilimin üzerinde ilerledi ve banyoya yöneldi. Alüminyum baston, mermer zemine gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Yetişkin hayatının büyük bir kısmını çeşitli acılar içinde uyanarak geçirmişti. Bu genellikle bir gece önceki maç sırasında aldığı darbelerden ya da buna benzer diğer yaralanmalar yüzünden olurdu. Bunlarla başa çıkmaya alıştı. Acı her zaman hayatının bir parçası olmuştu ama asla

şimdiki kadar acı çekmemişti. Şimdi günü geçirebilmesi için Motrin'den çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Klozetin önünde durmuş işerken, zeminin altından gelen sıcaklık çıplak ayaklarını ısıtıyordu. Bu sabah elini muayene edecek doktorla bir randevusu vardı. Bu sonu gelmeyen doktor randevularından nefret ediyordu. Hastanedeki zamanının çoğunu bekleyerek geçirmişti ve Mark hayatı boyunca asla sabırlı bir adam olmamıştı. Bugün, eline takılan desteği artık çıkarabileceği haberini almayı umuyordu. Bu çok fazla bir şey değildi ama yine de iyi bir gelişmeydi.

Gözlerinin önüne gelen saçlarını itti ve sonra da sifonu çekti. Saçını kestirmek için de bir randevu alması gerekiyordu. Hastanedeyken bir kere kestirmişti, saçları onu inanılmaz bir şekilde rahatsız ediyordu. Arabasına atlayıp berbere gidememek onu deliye çeviriyor ve diğer insanlara bağımlı olduğunu hatırlamasına sebep oluyordu. İç çamaşırını aşağı doğru indirdi, sol baldırında ve dizinde koyu pembe bir yara izi vardı. Eski hayatıyla ilgili en çok özlediği şeylerin listesinde, araba kullanmak ilk sıralarda geliyordu. Arabalarından birine atlayıp gidememekten nefret ediyordu. Beş ay boyunca hastane hastane gezmişti. Bir aydan beri evdeydi ve kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Bastonunu klozetin yanında bıraktı ve iyi durumda olan elini duvara dayayıp duşa girdi. Suyu açtı ve ısınmasını bekledi. Hastanedeki aylar süren sünger banyolarından sonra şimdi ayaklarının üstünde duş alabilmek çok hoşuna gidiyordu.

Sağ elindeki yara ve yine sağ tarafındaki kaval kemiğinde bulunan çatlak dışında, çarpma genelde vücudunun sol tarafına zarar vermişti. Doktorlar ileride araba kullanabileceği konusunda ona güvence vermişlerdi. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye muhtaç olmadan yaşayacağı günleri dört gözle bekliyordu.

Sıcak su göğsüne çarpmaya başlayınca kafasını güçlü bir şekilde akan suyun altına soktu. İki renk saçlı olan ve Pucci elbise giymiş hasta bakıcıdan kurtulduğuna kesinlikle emindi.

Kadının öfkeli nefes alışverişini hatırlayınca gülümsedi ve su gülümseyen dudaklarından aşağı doğru kaydı. O şekilde "Pucci" dediği için, elbisesi çok pahalı bir tasarımcının elinden çıkmış olmalı diye düşünmüştü. Aynı eski eşinin söylediği gibi: "Bu

Canel." Mark ise bir şeyin fiyatına asla önem vermezdi. Çirkin bir şeyi gördüğü zaman hemen fark ederdi.

Saçını yıkadı ve vücudunu sabunladı, sonra da duşu yerinden çıkarıp eline aldı ve masaj ayarına getirdi. Kalçasına ve sol baldırına doğru tuttu ve sıcak suyun kaslarına hücum etmesini sağladı. Bu, inanılmaz bir şekilde canını acıtiyordu ama yine de keskin acının yanında ona bir rahatlama da veriyordu. Duşta işi bittiği zaman kurulandı ve dişlerini fırçaladı. Bir günlük sakalı yanaklarında ve çenesinde karanlık bir gölge oluşmasına sebep olmuştu. Tıraş olmak yerine giyinme odasına girdi ve mavi jogging pantolonuyla beyaz tişörtünü giydi. Ayaklarına siyah Nike marka terliklerini geçirdi çünkü ayakkabı bağlamak onun için tam bir işkenceydi. Bir önceki sabah, basın toplantısından önce gömleğini düğmelemesi ve ayakkabılarını bağlaması inanılmaz uzun sürmüştü. Eskiden hızla yaptığı işleri artık öncesinde düşünerek ve gayret göstererek yapması gerekiyordu.

Bir önceki gece oturduğu koltuğun yanında duran siyah, titanyum bastonu almadan önce sağ eline desteği taktı.

Evin asıl sahiplerinin, koridorun sonuna yaptırdıkları geniş dolabın içinde bir hizmetçi asansörü vardı. Bastonunun yardımıyla Mark yatak odasından çıktı ve eskiden iki adımda indiği sarmal merdivenlerin yanından geçti. Süslü, işlenmiş demir kapıya baktı. Günlüğü girişteki kalın camdan içeri süzülüyor ve aşağı kattaki mermer zeminin üstünde karanlık izler oluşturuyordu. Dolabın kapısını açtı ve küçük asansöre binip düğmesine bastı. Asansörün kapısı mutfığa açılıyordu, dışarı çıktı. Kendisine bir kâse buğday gevreği koydu ve mutfak masasına oturup yedi. Midesine bir şeyler girmesi gerekiyordu yoksa aldığı ilaçlar midesini bulandıracaktı.

Hatırladığı ilk günden bu yana hep buğday gevreği yemişti. Bunun sebebi büyük ihtimalle, babasının gücünün sadece bunu almaya yetiyor oluşuydu. Bazen bir önceki hafta ne yaptığını bile hatırlamazken, büyükannesinin eski mutfakını çok iyi hatırlıyordu; sarı masa örtüsünün tam ortasında bir beyaz şeker kâsesi dururdu ve her sabah okula gitmeden önce buğday gevreği yedi. Büyükannesinin turuncu kutuyu masaya koyduğu 1980 senesindeki bir sabahı çok iyi hatırlıyordu, kutunun üstündeki Olimpik

Hokey takımının fotoğrafına hayranlıkla bakmıştı. Neredeyse kalbi duracaktı. Dave Silk, Neil Broten ve diğerlerine bakarken adeta nefesi kesilmişti. Sekiz yaşındaydı ve onlar kahramanlarıydılar. Büyükannesi büyüyünce istediği her şey olabileceğini söylemişti. Ona inanmıştı. Mark ise her şeye inanmazdı ama büyükannesine inanıyordu. Ona asla yalan söylemezdi. Hâlâ da söylemiyordu. Yalan söylemek bazen durumları kolaylaştıracak olsa bile... Bir haftanın ardından komadan çıktığında, ilk onun yüzünü görmüştü. Yatağının başucunda, babasının yanında duruyordu ve ona kazadan bahsetmişti. Vücudunun aldığı bütün yaraları tek tek sıralamıştı, kafatasındaki çatlaktan ayak başparmağındaki kırığa kadar. Sadece onun bir daha hokey oynayamayacağını söylememişti ama zaten söylemesine de gerek yoktu. Aldığı darbelerin etkisini hissetmesi ve babasının bakışları her şeyi yeterince açıklıyordu.

Hayatındaki iki yetişkin arasında, güçlü olan taraf hep büyükannesi olmuştu. Büyükannesi her şeyi iyileştiren kişiydi ama o gün hastanede bitkin ve yorgun görünüyordu. Mark'a bütün yaralarını sıraladıktan sonra bile ona hâlâ istediği her şey olabileceğini söylemişti. Ama otuz yıl önceki o sabahtan farklı olarak, bu söylediklerine inanmamıştı. Bir daha asla hokey oynayamayacaktı ve ikisi de onun istediğinin bu olduğunu biliyorlardı.

Kâsesini duruladığı sırada ön kapının zili gürültüyle çalmaya başladı. Henüz şoförü aramamıştı ve aklına bu kadar erken saatte gelebilecek bir başkası da gelmiyordu.

Bastonuna uzandı, mutfaktan çıktı ve koridorda ilerledi. Daha kapıya varmadan kapının buzlu camının arkasındaki renkleri fark etmişti. Dikleşti ve sağlam olan eliyle kapıyı açtı. Hasta bakıcısı verandada duruyordu, gözünde kocaman güneş gözlükleri vardı. Hurda arabası da evin önünde duruyordu. "Geri gelmişsin."

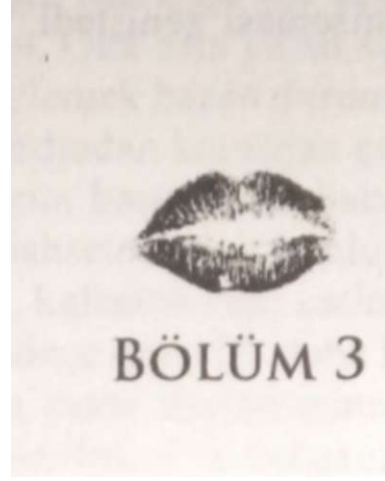
Genç kadın sırtıttı. "Günaydın, Bay Bressler."

Sanki boyanmış tüylerle kaplanmış gibi duruyordu. Bir tavus kuşuna benziyordu. Kocaman göğüsleri olan bir tavus kuşu. Bunları daha önce nasıl fark etmemişti? Belki de çektiği acılar yüzünden. Aslında bunun sebebi büyük ihtimalle çirkin turuncu ceketi olmalıydı.

"Gömleği beğendiniz mi?"

Bakışlarını onun gözlerine çevirdi. "Sadece beni rahatsız etmek için böyle giyindin..."

Genç kadının gülümsemesi genişledi. "Neden sizi rahatsız etmek isteyeyim ki?"

Chelsea güneş gözlüklerini kafasına itti ve kapıda, ışığın altında duran adama baktı. Islak saçı arkaya doğru taranmıştı. Saçları kulaklarının arkasına atılmıştı ve parlak beyaz tişörtünün üzerine doğru uzanmıştı. Mark kalın kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Kahverengi gözlerindeki rahatsızlık, ona karşı olan hislerini açıkça ortaya koyuyordu. Tıraş olmamıştı. Sakalları yanaklarını, güçlü ve çıkıntılı çenesini koyu bir gölge gibi kaplamıştı. Büyük, kötü ve dominant görünüyordu. Kadına sert gözlerle bakıyordu ve eğer bir adamda gördüğü en uzun kirpiklere sahip olmasa, Chelsea'nin gözünü korkutabilirdi. Bu kirpikler onun keskin hatlı, erkeksi yüzünde öyle iğreti duruyordu ki genç kadın gülümsedi.

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu.

"Eğer davet etmezsem gidecek misin?"

"Hayır."

Birkaç uzun saniye boyunca ona dik dik baktıktan sonra arkasına döndü ve yürümeye başladı. Dün de fark ettiği gibi, kendi yaşındaki erkeklere göre daha yavaş hareket ediyordu. Bugün fark ettiği şey ise adamın, bastonu sol tarafında kullanıyor olduğuydu, yani yanlış tarafta. Eğer House dizisindeki Gregory House'un, bastonu yanlış eliyle kullandığıyla ilgili çıkan yaygara olmasa bunu hiç fark etmezdi. House dizisinin senaryo yazar-

lari bir hata yapmışlardı ama Mark Bressler'ın bastonunu yanlış eliyle kullanmasının sebebi sağ elindeki alüminyumdan yapılmış destek olmalıydı.

"Bugün yapacağın hiçbir şey yok," dedi Mark omzunun üzerinden. "Evine git."

"Bende programınız var." Kapıyı ardından kapattı ve Mark'ı hokey hatıralarıyla dolu büyük ofisine doğru takip ederken, sandaletlerinin topukları mermerin üzerine çarpa çarpa yürüdü. "Bu sabah on buçukta ortopedi doktorunuzla bir randevunuz var ve saat birde de Spitfire'da Sports Illustrated dergisine bir röportaj vereceksiniz."

Siyah bastonunu büyük maun masanın kenarına dayadı ve yüzünü ona çevirdi. "Sports Illustrated röportajı bugün olmayacak."

Chelsea birçok zorlu işverenle çalışmıştı. Onları olmaları gereken yere götürmek onun işiydi, orada olmak istemeseler bile. "Zaten iki kere ertelemişsiniz."

"O zaman üçüncü kere de ertelenebilir."

"Neden?"

Kadının gözlerine baktı. "Saç kesimine ihtiyacım var." Ya çok büyük bir yalancıydı ya da genç kadının onun yalan söylüyor olduğunu bilmesini önemsemiyordu.

Chelsea çantasından telefonunu çıkardı ve Bo'yu aradı. "Bana iyi bir erkek kuaförünün telefon numarasını verebilir misin?"

"Tanrım, hiç bildiğim bir yer yok ki," dedi kız kardeşi. "Bekle. Jules'a soracağım. Yanımda." Chelsea pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakmak için kalın perdeyi kenara itti. Bir gece önce kardeşiyle arasında geçen tartışma onu hâlâ rahatsız ediyordu. Eğer bu dünyada herkesten çok sevdiği ve güvendiği kişi de onun kaybedenin teki olduğunu düşünüyorsa... Gerçekten öyle miydi?

Bo tekrar telefona geldi ve Belltown'daki bir salonun adını ve telefon numarasını verdi. Chelsea telefonu kapadı ve yeni

aldığı numarayı çevirdi. Yüzünü odaya doğru çevirirken, "Dua edelim de şansımız yaver gitsin," dedi.

"Vaktini boşa harcıyorsun," diye homurdandı Mark masasındaki çekmeceyi açarken. "Bugün o röportajı yapmayacağım."

Karşı tarafcevap verince Chelsea Mark'ın sessiz olması için parmağını kaldırdı. "John Louis Kuaför Salonu. Ben Isis."

"Merhaba Isis. Benim adım Chelsea Ross ve Mark Bressler için çalışıyorum. Bu öğlen saat birde Sports Illustrated'le önemli bir röportajı ve fotoğrafçekimi var. Bugün onun için bir saç kesimi ayarlamanız mümkün mü?"

"Tanrım," diye homurdanmaya devam etti masanın arkasında duran huysuz adam.

"Elimden geleni yaparım," dedi Isis burnu havada, salonlarda çalışan ukala resepsiyonistler tarafından kullanılan bir ses tonuyla.

"Çok seviniriz, eğer- " Fahişe onu beklemeye almıştı.

"Saçımı kestirsem bile, yine de o röportaja gitmeyeceğim."

Chelsea telefonu ağzından uzaklaştırdı. "Şimdiki bahaneniz nedir?"

"Kıyafetim uygun değil," dedi ama Chelsea bunun da bir yalan olduğunu biliyordu. Bu röportajı neden yapmak istemediğine dair en ufak bir ipucu yoktu ama bunun görünüşüyle hiçbir alakasının olmadığından emindi. İtirafetmesi gerekirdi ki, adam o derbeder halde bile inanılmaz yakışıklıydı. Gerzeğin teki olması çok kötüydü.

"Sadece bir röportaj, ortada fotoğrafçekimi olmadığı için bunun çok da önemli olduğunu düşünmüyorum."

"Fotoğrafçekimi olduğunu söylemiştin."

"Evet, yalan söylemiş olabilirim."

"Yalan söyledin."

Isis tekrar telefona gelince Chelsea telefona döndü. "Evet."

"Saat ikide bir boşluğumuz var."

"Tam bire çeyrek kala hazır bir şekilde çıkması gerekiyor."

"O zaman size yardım edebileceğimizi sanmıyorum."

"Müdürünüzle konuşabilir miyim? Çünkü dünya çapında milyonlar tarafından okunan bir derginin kapağına çıkacak olan Chinoooks hokey takımının kaptanının saçını yapmak isteyeceğinden eminim." Tam karşısında Mark'ın atış yaparken görüldüğü bir poster vardı. "Ya da başka bir salonu arayabilirim- " Telefonu yüzünden uzaklaştırıp baktı. "Orospu yine yaptı," diye mırıldandı ve çerçeveli postere doğru ilerledi. Mark posterde bugünkünden çok da farklı görünmüyordu. Belki biraz daha kaba bir görünüşü vardı o kadar. Siyah kaskının ardından bakan kahve gözlerinde daha büyük bir yoğunluk vardı. Genç kadın bu gözleri dikkatlice inceledikten sonra arkasına dönüp ona baktı. Adamın masanın üstünde duran telefonu kaldırdığını görünce, "Ne yapıyor-sun?" diye sordu.

"Araba göndermeleri için servisi arıyorum."

"Buna gerek yok. Seni randevularına götürmek benim işim."

"Neyle götüreceksin?"

"Kendi arabamla."

Telefonu kapıya doğrulttu. "Evimin önünde duran şu külüstürden mi bahsediyorsun?"

Isis telefona gelince, Chelsea parmağını kaldırıp onu yine susturdu.

"Bay Bressler'ı öğlen alabiliriz."

"Harika. Adresiniz nedir?" Masaya ilerledi ve telefonu kapatıp çantasına atmadan önce adresi bir not kâğıdına yazdı. "Arabamı sevmiyorsun demek, tamam. Garajında neler var?"

Telefonu yerine koydu. "Benim arabamı mı kullanmak istiyorsun?"

Bu duyulmadık bir şeydi. Eski işverenlerini sürekli arabalarıyla bir yerlere götürürdü. Bir aktörün yer aldığı filmler ne kadar kötüyse, şoförle görünme isteği de o kadar artardı. "Elbette."

"Arabamı kullanmana izin vereceğimi düşünüyorsan çıldır-

miş olmalısın. Arabadaki çöküntüleri gördüm."

"Ufak park kazaları," diyerek ona güvence verdi. "Arabanın kaskosu var mı?"

"Elbette." Sandalyesinde arkaya yaslandı ve kollarını geniş göğüs altında kavuşturdu.

"Hem sürekli servisi arayıp bir şoför beklemektense, beni şoför olarak kullanmanız da sizin için daha rahat olmaz mı?"

Mark hiçbir şey söylemedi, sadece tehditkâr bir şekilde ona baktı.

Chelsea saatine baktı. "Saat onu geçmiş. Şoförün sizi gelip almasını bekleyecek vaktiniz yok."

"Geç kalabilirim," dedi dünyanın onu beklemesine alışık bir adamın içindeki güven duygusuyla.

"Hayatınızı kolaylaştırmak için size bir fırsat sunuyorum ama siz hiçbir mantıklı sebep göstermeden çok inatçı davranıyorsunuz. Tabii bir araba servisine bağımlı olarak yaşamak istiyorsanız o ayrı."

"Bir servise bağımlı olmakla sana bağımlı olmak arasında ne fark var? Tabii senin oldukça sinir bozucu olmanın dışında."

Üç parmağını kaldırdı ve sebepleri sıralamaya başladı. "Şirinim, bana bahşiş vermenize gerek yok ve zaten buradayım."

Mark ona uzun uzun baktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve bastonuna uzandı. "O kadar da şirin değilsin ve eğer arabamı çarparsan seni öldürürüm."

Chelsea gülümsedi ve odadan çıkarken onu takip etti. Bakışları adamın geniş omuzlarından dik duran sırtına, oradan da beline doğru gezindi. Koyu renk koşu pantolonun cebinde cüzdanının şişkinliği görölüyordu. Bazı erkekler eşofman giyince ahmak tiplere benzerlerdi. Ama bir de Mark gibi uzun bacakları ve sıkı popolarıyla eşofman içinde oldukça iyi görünen adamlar vardı. Altı ay önce çok ciddi bir kaza geçirmiş olabilirdi ama bütün hayatı boyunca egzersiz yaparak yaşadığından dolayı vücudu hâlâ sıkıydı. "Bu koca evde tek başınıza yaşarken kendinizi yalnız hissetmiyor musunuz?" diye sordu genç kadın sessizli*

ği doldurmak için.

"Hayır." Bir elinde bastonu ve diğer elinde de taktığı el desteğiyle yürümesi, bu dominant havasıyla çatışan bir görüntü yaratıyordu. Gücünün bu şekilde yok oluşu ve bu kırılğanlığı aslında çekiciydi ama kaba kişiliğiyle bunu tamamen mahvediyordu. "Kısa bir süre öncesine kadar buraya çok nadir gelirdim," diye ekledi. "Hatta son birkaç yıldır satışa çıkarmayı düşünüyorum. İlgilenir misin?"

"Elbette. Düşündüğünüz fiyat nedir?" Chelsea'nin parası verandanın bakımına bile yetmezdi.

"En azından buraya ödediğim kadarı." Zemini özenle hazırlanmış fayanslarla kaplı ve içi profesyonel mutfak eşyalarıyla dolu büyük mutfağın içinden geçtiler. Genç adam kiler ve çamaşır odasını geçerken Chelsea onu takip etmeye devam etti. Arka kapının yanındaki bankın üstünde duran kancada iki çift anahtar asılı duruyordu. Birinin üstünde Mercedes amblemi vardı, diğeri de kesinlikle Hummer'a ait olmalıydı. "Büyük ihtimalle bundan pişman olacağım," diye mırıldandı Mark, Mercedes'in anahtarlarını sakat eliyle alırken.

Chelsea onun etrafından geçti ve kapıyı açtı. Mark dikkatlice garaja girerken onu kolundan tuttu. Parlak altın renginde bir Mercedes S550, beş arabalık garajın tam ortasında duruyordu. Anahtara basınca, arabanın ışıkları yanıp söndü ve kilitler açıldı. Chelsea'nin eski işverenlerinden birinde de bu arabadan vardı. Ama daha eskiydi. Bu araba ise yepyeniydi. Chelsea arka kapıyı kapattı. "Ahh, annene gel bakalım."

"Dikkatli kullanacaksın, değil mi?" Mark birden dönünce genç kadın az kalsın onun göğsüne çarpacaktı.

"Elbette." Chelsea'nin Gaultier'iyle Mark'ın beyaz tişörtünün arasında bir el genişliğinde bir boşluk vardı. Genç kadın bakışlarını adamın tişörtünden boynuna, çıkık çenesine, oradan da dudaklarına çevirdi.

Mark, "Bu arabayı sadece bir kere kullandım," derken Chelsea onun kendisine baktığını gördü. "Kazadan üç gün önceydi, aldığım galeriden eve getirmiştım." Mark gerzeğin teki olabilirdi ama çok güzel kokuyordu. Temiz cildinde erkeksi bir sabun ko-

kusu vardı. Anahtarları kaldırdı ve sonra genç kadının avucuna bıraktı. "Seni öldürmek konusunda şaka yapmıyorum."

Ciddi görünüyordu. "Beş yıldır hiç ceza yemedim," dedi onu yolcu koltuğuna doğru takip ederken. "Belki yanlış yere park ettiğim için ceza almış olabilirim ama hareket etmediğim zamanlarda alınan cezalar sayılmaz."

Chelsea arka kapıya yöneldiği sırada Mark da ön yolcu koltuğunun kapısına yöneldi. "Arkada oturmayacağım." Orta parmağını saran sert destek kapıya çarptı ve Mark diğer parmaklarıyla kapıyı açamadı. Chelsea adamın elini kenara itti ve kapıyı onun için açtı. "Kendi lanet kapımı açabilirim," diye bağırdı Mark.

"Ben şoförüm. Hatırladınız mı?" Zaten kapıyı onun açması da çok daha kolay ve hızlı olacaktı. Genç adam yavaşça eğilip kendini arabanın içine ittikten sonra bacaklarını içeri doğru çekerken ağzının bir kenarı gerilmişti. "Emniyet kemerinizi takmanıza yardımcı olmamı ister misiniz?"

"Hayır." Sol eliyle emniyet kemerine uzandı. "İki yaşında değilim. Kendi kemerimi takabilirim. Kendimi doyurabilirim, ayakkabılarımı bağlayabilirim ve işerken de kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Chelsea kapıyı kapattı ve diğer tarafa yürüdü. "On bin dolar, on bin dolar," diye fısıldadı kendi kendine.

Arabaya binip çantasını arka koltuğa koyduğu sırada yeni araba kokusu içini doldurdu. Yumuşak bej deri, adeta sırtını ve poposunu okşuyordu. Derin bir iç çekti ve motoru çalıştırdı. "Üst sınıf paketi almışsınız." Ellerini deri kaplı direksiyonda gezdirdi. "Her şey ısıtılmalı. GPS var. iPod'unuzu takabileceğiniz bir giriş var. Çok güzel."

"Üst sınıf paketi nereden biliyorsun?"

Chelsea bu imayı duymazdan geldi. "Ben Los Angeles'tanım. Sıcaklık asla on beş derecenin altına düşmese de arabalarda ısıtılmalı koltuklar ve otomatik direksiyonlar vardır." Aynanın yanına takılı olan, garaj kapısını açan düğmeye bastı ve kapılardan biri açıldı. GPS sistemini çalıştırdığı zaman ise ışıkları yandı ve neşe-

li bir kadın sesi, "Merhaba Mark. Nereye?" diye sordu. Chelsea sağlık merkezine gideceklerini söylerken bir yandan da Mark'ın taş gibi sert görünen profiline bakıyordu. Daha sonra kemerini taktı ve Mercedes'i karanlık garajdan günışığına çıkartırken arkasına bakarak geri geri gitti. "Ne zaman birisinin garajından pahalı bir arabayla çıksam kendimi hep Ferris Bueller gibi hissetmişimdir. Yemin ederim müziği bile duyabiliyorum." Sesini kısıtı ve yapabildiği kadar derin bir sesle mırıldanmaya başladı. "Boo, boo - ahhhh evetttt."

"Kafan mı iyi?"

Garaj kapısı kapandı ve Chelsea arabayı bahçeye çıkardı.

"Hayır. Uyuşturucu kullanmam." Bir ara uyuşturucularla ilgilendiği olmuştu. Kendi kendine deneyler yapıyordu ama bir bağımlılık hikâyesine çok yakından tanık olduğu için o yola hiç girmemeye karar vermişti. "Bu işi almak için bir uyuşturucu testinden geçtiğimi söylersem sanırım içiniz rahat eder." Ayağını yavaşça frenden kaldırdı, kendi arabasının yanından geçti ve yola doğru ilerledi. "Görünüşe göre kimi işe aldıkları konusunda çok dikkatliler."

"Kesinlikle." Mark başını arkaya yasladı ve başparmağını bastonunun tutacağına sürttü. "Bana şoför rolünü oynamayı tercih eden bir hemşire yolladılar."

"Sağa dön, " dedi GPS ve Chelsea 520 numaralı yola girdi. *"Bir buçuk kilometre kuzeye doğru ilerle. Varılacak noktaya on dört kilometre var. "*

"Bu çok sinir bozucu," diye homurdandı Mark ileri doğru eğilirken ve sonra sesli komut sistemini susturana kadar GPS'le uğraştı.

Mercedes sanki yolun sahibiymiş gibi asfaltın üzerinde ilerliyordu. Chelsea birkaç saniye içinden, acaba ona hemşire olmadığımı söylesem mi diye düşündü. Eğer bunu daha sonra öğrenirse çok sinirlenebilirdi. Ya da bunu öğrendiği zaman zaten onu çoktan sevmeye başladığı için bunu önemsemeyebilirdi. Yanında Azrail gibi oturan adama göz ucuyla baktı. Tabii ya, buna ihtimal bile yoktu. "Dinle Mark -Size Mark diyebilir miyim?"

"Bay Bressler iyi."

Chelsea dikkatini yola verdi. "Dinleyin, Bay Bressler, ben hemşire değilim. Teknik olarak bir hasta bakıcı da sayılmam." Adam nasıl olsa sinirlenecekti, o yüzden genç kadın lafını sakınmadan konuşmaya başladı. "Öyle bir baş belası olmuştunuz ki -tabii bunu ben söylemiyorum- Chinooks kulübündeki hiç kimse bana sizin için ne yapabileceğim konusunda bir şey söyleme gereği duymadı. Sanırım kimse on dakikadan daha fazla tutunabileceğimi düşünmüyordu. Bana sadece yapacaklarınızın yazılı olduğu bir ajanda verdiler ve iyi şanslar dilediler."

Birkaç gergin dakika boyunca arabayı bir sessizlik doldurdu. "Teknik olarak bir hasta bakıcı değilsin. Hiç tıbbi bir eğitim aldın mı?"

"İlk yardımda bulunmayı biliyorum ve televizyonda bir hemşireyi oynamıştım."

"Sen ne dedin?"

"*Cesur ve Güzel*'de bir hemşireyi oynamıştım."

"Teknik olarak bir hasta bakıcı değilsen, o zaman nesin?"

Chelsea ona baktı. Sabah aydınlığı ağaçlarla çevrili sokağın yapraklı deseninin içine işliyor ve arabanın ön camından içeri doğru süzülüyordu. Adamın yüzüne gri gölgeler vuruyor ve bu gölgeler parlak beyaz tişörtüne doğru devam ediyordu. "Ben bir oyuncuyum."

Mark'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bana bir oyuncu mu gönderdiler?"

"Evet, açıkçası öyle görünüyor."

"520 batı yoluna dön," dedi Mark, navigasyon aleti de aynı şeyi gösteriyor olmasına rağmen.

Chelsea güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini devirdi ve Seattle'a giden otobana çıktı. "Yedi yıldır birçok ünlünün asistanlığını yaptım. Bütün bu pisliklerle nasıl uğraşılacağı konusunda çok deneyimim var. Ukala mızızlar ve diğer birçoğu... Bir asistan bir hemşireden daha iyidir. Bütün işi ben yaparım ama bütün takdiri siz kazanırsınız. Eğer kötü bir şey olursa, suçlana-

cak kişi de benim. Yani bu işin kötü bir tarafı yok."

"Benim sana katlanmak zorunda olmam dışında. Etrafımda dolanıp beni izlemen dışında. Ve nabzıma bakıp kıcımı silmek gibi özelliklerin bile yok." Koltukların arasındaki konsolu açtı ve gümüş çerçeveli bir pilot güneş gzlg çıkardı.

"Sağlıklı bir adam gibi görünüyorsunuz. Birisinin kıcınızı silmesine ihtiyaınız mı var?"

"Silmeyi mi teklif ediyorsun?"

Chelsea başını iki yana salladı ve üstünde benim çocuğum seninkinden daha zeki yazan ufak bir karavanın yanından geçti. "Hayır. İşverenimle asla kişisel bir ilişkiye girmem, bu konuda sınırlarım vardır." Sol tarafına baktı ve hızlı şeride geçti.

"İçinde bir sürü ocuk olan arabanın yolunu kestir."

Mark'a baktı. "Aramızda geniş bir mesafe vardı."

Başka insanları korkutacak tehditkâr bir sesle, "ok hızlı kullanıyorsun," dedi Mark.

"Hız limitinin sadece sekiz kilometre üstünde gidiyorum. Herkes sekiz kilometrenin bir sorun yaratmadığını bilir." Dikkatini tekrar yola verdi. "Eğer arka koltukta oturup müdahale eden tipler gibi davranacaksanız, sizden Bayan Daisy gibi arka koltuğa oturmanızı isteyeceğim." Bu oldukça boş bir tehditti ve ikisi de bunu biliyorlardı. Chelsea kendini onun vereceği olası bir cevap için hazırlıyordu. Bir asistanın başarılı olması için sahip olması gereken kilit özellikler, fiziksel ve ruhsal olarak evik olmak ve koca kafalı patronunun bir sonraki hareketini kestirebilmeydi.

"Seattle'da bana bebek bakıcılığı yaptığına göre çok iyi bir oyuncu olmamalısın."

Chelsea ondan böyle bir hareket beklemiyordu. Kendi kendine, onu arabadan itmemek için on bin tane neden bulmayı deneyebilirdi. Bunun yerine, "ok iyi bir oyuncuyum," dedi. "Sadece henüz büyük ıkışımı yakalayamadım. Genelde küçük rollerde oynadım ya da oynadığım bölümler montaj masasında ziyan oldu." GPS'e baktı ve sinyal verdi.

"Hangi filmlerde oynadın?"

"Bir sürü farklı rolde oynadım." Chelsea bu soruya alıştı. Daha önceden de çok sorulmuştu. "Juno'yu izledin mi?"

"Juno'da mı oynadın?"

"Evet. Kanada'da, asistanı olduğum bir oyuncuyla birlikteydim ve bu sırada yapım şirketinin figüranlara ihtiyacı olduğu haberini alınca hemen gittim." 1-5 güney çıkışından çıktı. "Alış-veriş merkezi sahnesindeydim. Ellen Page'in koca göbeğinin arkasına bakarsanız beni telefonla konuşurken görebilirsiniz."

"Bu kadar mı?"

"Juno'daki rolüm bu kadardı, evet. Ama birçok başka filmde de rol aldım."

"Hangi filmler? Ama bir göz kırpmada geçen sahnelerden biri olmasın."

"Kırbaç Kampı, Katil Sevgili, Balo Gecesi 2, Sen Olduğunu Biliyorum ve Cehennem Gölü 'ndeki Otel."

Arabayı bir sessizlik kapladı ve sonra Mark kahkaha atmaya başladı. Göğsünden derin bir gürültü geliyordu. "Yani bir çığlık kraliçesisin."

Ona bir çığlık kraliçesi denilebilir miydi bundan emin değildi. Daha çok çığlık sürtüğü olabilirdi. Ya da çığlık kraliçesinin en iyi arkadaşı. Rollerini asla kraliçe denilecek kadar büyük olmamıştı. "Başka işler de yaptım. Mesela *Yalan Rüzgârı* ve *Cesur ve GüzeVüt* figüran olarak yer aldım. Ve *CSI. Miami*de, ölü kızların sürekli sahile vurduğu bölümde oynamıştım. Makyaj gerçekten de ilginçti." Sol aynasına baktı ve bir kargo kamyonunu solladı. "Çoğu insan *CSI Miami*in Miami'de çekildiğini sanıyor ama bu yanlış. Aslında Manhattan Beach ve Long Beach'de çekiliyor," diye devam etti. "Asla yapılmasına karar verilmeyen birçok dizinin pilot bölümünde oynadım. Oynadığım binlerce reklamı saymıyorum bile. En son Hillshire Çiftlikleri reklamında oynadım. Bir ponpon kız kıyafeti giymiştim ve "İşte et!" diye bağı-rıyordum. Bu altı ay kadar önceydi. Ben-"

"Tanrım!" dedi Mark radyoya uzanıp arabanın içini "Slit-

her" şarkısıyla inletmeye başlamadan önce. Şarkının yüksek basları ayaklarının altını titretiyordu, Chelsea gülmek için dudaklarını ısıırıyordu. Şüphesiz Mark'ın amacı kaba olmak değildi ama Velvet Revolver, Chelsea'nin en sevdiği gruplardan biriydi. Scott Weiland incecik, seksi bir rock tanrısıydı ve Chelsea huysuz bir hokey oyuncusunu eğlendirmek için kendini yormaktansa onu dinlemeyi tercih ederdi.

Scott'ın uyuşturucu bağımlısı olması çok kötü, diye düşündü genç kadın parmaklarını direksiyona vurarak ritim tutarken. Eğer yalnız olsaydı bağıra çağıra şarkıya eşlik ederdi ama zaten Bay Bressler ondan yeteri kadar rahatsız olmuştu. Chelsea şarkı sözleri ve film diyaloglarını hatırlama konusunda mükemmeldi -hatta bu konuda gizli bir yeteneği vardı- ama şarkının ritmini tutturma konusunda hiç başarılı değildi.

GPS'e baktı ve 165A çıkışından çıkıp, güvenilir navigasyon sisteminin söylediği gibi James Sokağı'na doğru kıvrıldı. Birkaç dakika sonra Chelsea arabayı sağlık merkezinin önüne çekmişti.

Mark radyoyu kapattı ve bastonunun tutacağıyla ön camı işaret etti. "Devam et. Giriş biraz daha aşağıda."

"Otoparka gideyim o zaman, sonra da gelip sizi bulurum."

"Beni bulmana ihtiyacım yok," dedi araba kaldırımın kenarına yanaşırken. "Hazır olduğumda hemşerilerden biri beni alman için seni çağırır."

"Sizde telefon numaram var mı?"

"Hayır." Emniyet kemerini çıkardı ve sağlam olan eliyle kapıyı açtı. "Bir yere yaz da ver."

Chelsea arka koltuğa uzandı ve çantasını aldı. İçinden eski bir kartvizit ve bir kalem çıkardı. Numarasını kartın arkasına yazdı ve arabanın içinden Mark'a baktı. "Yeni numaram arkasındayazıyor," dedi kartı ona uzatırken.

Mark kartı alırken parmak uçları onunkilere çarptı ve sonra karta baktı. Bacaklarını arabanın dışına kaydırıp ve bastonunu aldı. "Arabayı sakın çarpma," dedi kapının üst tarafını tutup ayağa kalkarken. Kartı arka cebine koydu ve kapıyı kapattı.

Mercedes'in arkasında duran taksi korna çaldı ve Chelsea ayağını frenden çekip sokağa doğru yöneldi. Dikiz aynasına baktığında Mark Bressler'in binaya girdiğini gördü. Parlak sabah aydınlığı gözlüğünü parlatıyor ve koyu saçlarını aydınlatıyordu. Mark, binanın karanlık gölgelerinin içine girmeden önce genç kadına bakmak için durdu; arabayı bir yere çarpmayacağından emin olmak istiyordu.

Chelsea dikkatini yola verdi ve bir saatlik boş zamanı olduğunu düşündü. Seattle'ın merkezindeydi. Zihnini, geçirdiği son bir saatten arındırabileceği bir yerler olmalıydı. Onu mutlu edecek bir yer bulması gerekiyordu.

GPS ekranına dokundu ve ses komut merkezini açtı. "*Nereye Mark?*" sorusunu duydu. Alet, Bay Bressler demek zorunda olduğunu bilmiyordu.

"Neiman Marcus," dedi. "Bir Neiman Marcus'a ihtiyacım var."

BÖLÜM 4

Mark arabasının arkasındaki Neiman Marcus torbalarına baktıktan sonra emniyet kemerini taktı. Chelsea'nin, işin ilk gününde, kendini rahat ettirdiğine hiç şüphe yoktu.

"Nereye Chelsea? "

Mark önce ona, sonra da navigasyon aletine baktı. "Bu da ne böyle?"

"Asistanı." GPS'ye Belltown'da bir adres söyledi ve sonra da Mark'a bakıp gülümsedi. "Ses tanımlama merkezine kendi ismini kaydetmemi umursamayacağınızı düşündüm. Bana Mark deyip duruyordu ve bu oldukça kafa karıştırıyordu çünkü açıkça görülüyor ki ben siz değilim."

"Sağa dön. Gideceğin yere beş kilometre kaldı. "

Mark öne uzandı, menü ekranını açtı ve sesi kapattı. "Kimin kafasını karıştırıyordu?"

"GPS'in."

"GPS'in kafası karışmaz." Koltuğuna yaslandı ve gözlerini yumdu. Onun hakkında düşündüklerinde haklıydı. Sincap bokundan daha çatlak bir kadındı ve doksan bin dolarlık arabasını kullanıyordu.

"Randevunuz nasıl geçti?" diye sordu Chelsea neşeli bir sesle.

"Harika." Mark gözlerini açtı ve camdan dışarı St. James Katedrali'ne baktı. Aslında randevu hiç de harika geçmemişti. Duymayı istediği haberleri duyamamıştı. Doktor durumdan memnun görünüyordu ama tendonları Mark'ın umduğu kadar hızlı iyileşmiyordu ve elindeki desteği en az bir ay daha takması gerekiyordu. Bu da dengesini daha iyi sağlamak için bastonunu sağ eline alamayacağı anlamına geliyordu. Bu ayrıca gömleğini ya da pantolonlarını düğmelemek için, düş almak için veya yemek yiyebilmek için her seferinde desteği çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. Her zaman sol eliyle atış yapmasına rağmen, sol elle imza atmaya çalışmanın onun için kalemi ayak parmaklarına geçirip bir şey yazmaktan bir farkı yoktu.

Uyluk kemiğinin derinliklerinden ağır bir acı yükseldi ve bütün kalçasını sardı. O an çok kötü değildi. Kaldıramayacağı bir acı değildi ama birkaç saat içinde çok kötü bir hale gelecekti. Yanında hiç ilaç getirmemişti çünkü insanların yanında ilaçlarla sersemlemiş bir halde dolanmak istemiyordu. Bir kişinin bile, onun en ufak bir acıya dahi katlanamadığını düşünmesini istemiyordu. O Mark Bressler'dı. Çatlak bir bilek ve kırık bir parmakla bile hokey oynardı. Beyin sarsıntısı geçirse, bütün kasları ezilse bile oynardı. Acıya katlanabilirdi. Eğer biraz şansı varsa, eve dönüp kendini büyük televizyonunun karşısına atana ve en sevdiği ilaçtan bir şişe alana kadar bu acı ağırlaşmazdı.

Araba Madison'a doğru döndü ve Mark asistanına baktı. Büyük güneş gözlüklerine, iki renkli saçlarına ve iğrenç bluzuna rağmen şirindi. Aynı küçük bir kedi yavrusu gibi ama Mark kedileri sevmezdi. Kediler sinsi olurlardı. O büyük mavi gözleri ve masumiyetleriyle, bir an için yumuşak ve zararsız görünürlerdi, içinizden ona bakıp, *ah ne şirin kedi*, dediğiniz anda ise dişlerini elinize geçirip kaçarlardı.

Gözlük camlarının arkasındaki gözleri ilk önce genç kadının boynuna, omzuna, sonra da göğüslerine yöneldi. Kesinlikle küçük bir kediye benzeyen bir vücudu yoktu, daha çok bir porno yıldızını andırıyordu. Bir oyuncu olduğunu söylemişti. Bütün porno yıldızları oyuncu olduklarını düşünürlerdi. Göğüslerini yaptırmak için kaç para harcadığını merak ediyordu.

Gözlerini yumdu ve inledi. Hayatı ne hale gelmişti? Bir çift

güzel göğüs tam karşısındayken, aklından geçen onun bunlara kaç para ödediğiydi. Kimin umurundaydı ki bu! Başka bir zaman olsa, eskiden olduğu gibi olsa, tek düşündüğü yüzünü bu göğüslerin arasına dayamak olurdu. Kedilerle ilgili tek düşüncesi de bu, yavru kediye benzettiği kadını, nasıl soyup kucağında hoplatacağından ibaret olurdu.

Mark, hayatının büyük bir kısmında iki konuda başarılı olmuştu: hokey ve seks. Vuruş yapmakta her zaman başarılı olmuştu ama bir adamın sahada bu kadar iyiyken kadın vücudu konusunda da bilgisiz olması beklenemezdi. Şimdi birisini yapamıyordu ve içinden diğerini yapmak da gelmiyordu. Asla hayatını sevişmekle tanımlayan bir adam olmamıştı ama seks kesinlikle hayatının büyük bir kısmını kaplıyordu. Evlendiği zaman hariç. Christine, seksi bir ödül olarak kullanırdı. Karısı ancak istediğini aldığı zaman onu ödüllendirirdi.

Maçlar için yollarda geçen zamanlarda, kendini ona sunan kadınlara karşı kayıtsız duruşunu bozmayacak olursa, karısının onu sadakati yüzünden ödüllendireceğini düşünürdü.

"Bu randevunun bir saatten fazla sürmemesi gerekiyor," dedi asistanı First Avenue'ya dönüp kuzeye doğru yöneldiği sırada. işiniz biter bitmez yola çıkacağız ve saat birde, tam zamanında Sports Illustrated için hazır olacaksınız."

Bu röportajı nasıl kabul ettiğini hatırlamıyordu bile ama gitmesi gerekiyordu. Spor menajeriyle bunu konuştuğu sırada morfinin etkisi altında olmalıydı, yoksa yüzde yüz iyileşmeden kimseyle görüşmeyi kabul etmezdi. Normalde menajeri Ron Dorcey de onu böyle bir şeyin içine itmezdi ama Mark'ın ismi spor sayfalarından silinmeye ve ciro anlaşmaları Mojave'deki göletlerden daha hızlı kurumaya başlayınca Ron da belki de Mark'a son gelen röportaj tekliflerinden biri olan bu görüşmeyi kabul etmişti.

Bu röportajın, zihninin daha açık olduğu bir zamanda, gelecek hafta hatta belki de gelecek ay olması daha iyi olurdu aslında. Böylece belki de onunla ilgili yazılacak bu son makalede bütün söylediklerini iyice ifade edebilmek için bir şansı olmuş olurdu. Hazır değildi ve bugün röportaj yapmayı nasıl kabul ettiğini bilmiyordu. Hem de yüz yüze.

Bir dakika -biliyordu. Bir kadının ona kabadayılık etmesine müsaade ederek buna izin vermişti. Bu röportajı yapıp bitirmenin en kolay yol olması umurunda değildi, en doğru şey olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Sanki ondan elli kilo daha fazla değilmiş gibi bu kadının kendisini oradan oraya itmesine göz yummuştu. Ve bu kadın şimdi de arabasını kullanıyordu.

Biraz evvel, ona hasta bakıcı değil de asistanı olduğunu söylediğinde Mark bir an için, *neden olmasın* diye düşünmüştü. Araba servisini beklemiyor olmak onun kendisini daha az bağımlı hissetmesini sağlayacaktı. Ama aslında kendini daha çok bağımlı hissediyordu ve kendine bakma konusunda başarılı olmadığını düşünüyordu. Hasta bakıcılar onun acısıyla ilgileniyorlardı. Chelsea Rose ise kesinlikle onun hayatını idare etmek istiyordu. Ona ihtiyacı yoktu ve etrafında olmasını istemiyordu.

Mark başparmağını bastonunun soğuk metalinin üzerinde gezdirdi. Orijinal plana geri dönüyordu. Artık Bay İyi Adam'ı oynamak yoktu. Öğlen eve döndüklerinde onu işten ayrılmaya hazır hale getirecekti. Onun o külüstür arabası ile evini terk ettiği düşüncesi, Mark'ın yüzüne bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu.

"Sports Illustrated muhabirinden beş dakika önce bir mesaj aldım. Röportaj için VIP odasını hazırlamış," dedi Chelsea, Mark'la birlikte Spitfire'in girişinden içeri doğru yürürlerken. Şehrin sesleri etraflarını sarmıştı ve Chelsea göz ucuyla ona bakarken körfezden gelen serin rüzgâr yüzünü yalayıp geçiyordu. İyi bir iş çıkarmıştı. Onu Sports Illustrated röportajı için John Louis Kuaför Salonu'ndan zamanında çıkarmayı başarmıştı. Bunun bir önemi olmalıydı. Mark'a onun işinde iyi olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu göstermeliydi. "Muhabirin ismi Donda Clark ve bana röportajın bir saatten fazla sürmeyeceğini söyledi."

Mark iyi görünüyordu. Koyu saçlarının arkası hafifçe tişörtünün yakasına ve kulaklarının üstüne değiyordu. Temiz görünüyordu. Ayrıca yakışıklı ve erkeksi...

Chelsea ise aslında endişelenmişti. John Louis Kuaför Salonu'nun değişik müşterileri vardı. Sinirli, duygusal... Ve Chelsea Mark da kadınsı bir saç kesimiyle çıkacak diye çok endişelenmişti.

"Sizi muhabirle buluşturduktan sonra, Chinooks ofisine koşmam gerek." Bazı sigorta belgelerini imzalaması gerekiyordu ve zaten ofis de sadece beş blok ötedeydi. "Eğer işiniz erken biterse beni arayın."

"Cep telefonumu son gördüğüm zaman kaza gecesiydi." Güneş gözlüklerinin ardından Mark genç kadına baktı ve sonra bakışlarını kaldırıma çevirdi. "Sanırım Hummer'ın bir yerine sıkışmış olmalı."

Evde bir telefonu olduğunu biliyordu ama bir insan mesaj göndermeden altı ay boyunca nasıl yaşayabilirdi ki? İki haftadan az bir süredir Seattle'daydı ve şimdiden telefon numarasını ve tarife planını değiştirmişti. "Hangi telefon operatörünü kullanıyorsunuz?"

"Verizon. Neden?"

"Size yeni bir telefon alacağım," dedi kapıyı onun için açarken ve arkasından yürüdü. "Ve sizi de arkadaşlarımla ve ailemin olduğu tarife dahil edeceğim."

Mark gözlüğünü başına itti ve Chelsea'ye ileri gittiğiyle, onu öldürebileceğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Çevreden gelen yemek kokuları Chelsea'nin burnuna doldu ve karnının guruldamasına sebep oldu. Odanın içinde loş bir ışık, beyaz küreler ve şamdanlar vardı. Duvarlarda yüz ekran televizyonlar asılıydı ve hepsinde spor programları açıktı. Barın müşterileri orta sınıf insanlardan ve çevresini pek umursamayan tiplerden oluşuyordu. Bu spor salonunda yün bereler ve takım elbiseler birbirine karışmış gibi görünüyordu.

öğle yemeği için gelmiş insan kalabalığı masaları doldurmuştu. Chelsea Mark'ı bara doğru takip ediyordu. Onlar geçerken kafalar onlara çevriliyordu ve Chelsea bu ilginin kendisine olduğunu düşünerek kendini kandırmaya niyetli değildi. Mırıltıların arasından onun ismi duyuluyordu. Mark selam vermek için sakat elini kaldırdı, loş ışık elindeki alüminyum desteğin üzerinde parlıyordu.

Chelsea bir restorana girdiği zaman, bütün gözlerin patronlarına çevrilmesine alıştı. Bir ya da iki kere kasıtlı olarak bir hayran ya da bir paparazzi gibi davranarak ilgi çekmelerini sağ-

ladığı da olmuştu. Bu enerji ise, şimdiye kadar deneyimlediklerinden çok farklıydı. Bu yüzeysel bir ünlü hayranlığı değildi. Bu çalıştığı oyunculara gösterilen ilgiden çok daha gerçek ve büyük bir şeydi.

"Seni görmek çok güzel Nişancı," diye bağırdı barmen onlar barın yanından geçerlerken. "Bir şey içer misiniz?"

"Hayır teşekkürler. Şimdi değil."

Chelsea dudağını ısırdı. Nişancı mı?

Sports Illustrated muhabiri salonun arka tarafında kırmızı deri bir koltukta oturuyordu; uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ve ışıktaki parlıyordu. Onlar yaklaştığı sırada muhabir de büyük kokteyl masasından kalktı. Kırmızı bir ceket ve dar bir etek giymişti. Uzun ve çok güzeldi, mükemmel vücut hatları vardı, kısacası onda Chelsea'de olmayan her şey muhabirde bulunuyordu. Ah, Chelsea de saçını sarının aynı tonuna boyatmak istiyordu ve vücuduna uyması için de göğüslerini küçülttürecekti ama asla o uzun bacaklara sahip olamazdı.

"Merhaba, ben Chelsea Ross." Chelsea kadının ince elini sıktı. "Bay Bressler'in asistanı."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi muhabir ama gözleri Chelsea'nin arkasında duran adama odaklanmıştı. "İkna etmesi çok zor bir adamsınız," dedi Chelsea'nin elini bırakıp elini Mark'ın eline uzanırken. "Ben Donda Clark."

Mark bastonunu sağ eline geçirdi. "Mark Bressler."

"Evet, biliyorum." Gülümsedi ve koltukta yanındaki yeri işaret etti. "Geçen aralık Detroit'teki maçı izlemiştim."

Mark gergin bir şekilde gülümsedi. "Oynadığım son maçlardan biriydi." Koltuğa yöneldi, sağlam eliyle kolunu tuttu ve yavaşça oturdu. Dudaklarının kenarı daha da gerginleşmişti ve Chelsea onun bu röportaja hazır olup olmadığını merak ediyordu. Güçlü görünüyordu, sadece birkaç ay önce ölümün kıyısından döndüğüne inanmak çok zordu.

"Leclaire üçüncü devrede çift küçük ceza aldığında Detroit'in oyunu değiştirebileceğini düşünmüştüm ama Chinooks'un sayı

yapma kapasitesi kesinlikle Red Wings'i ezip geçti."

Vay be, ne yalaka ama. "Gitmeden önce ikinize birer içki ısmarlayabilir miyim acaba?" diye sordu Chelsea.

"Bir Chablis alırım," diye cevap verdi Donda oturup çantasından kayıt cihazını çıkardığı sırada. "Teşekkürler."

"Bay Bressler?"

Mark güneş gözlüklerini başından aldı ve tişörtünün yakasından içeri soktu. "Su."

Chelsea bara yaklaştı ve o sırada acaba Donda, Mark'ın dudaklarındaki acı belirtisini fark etti mi, bunu da yazacak mı diye merak etti.

"Sana ne verebilirim tatlım?" diye sordu barmen bakışları onun göğüslerine doğru kayarken. Erkeklerin göğüslerini görünce verdikleri tepkiye o kadar alıştı ki bu artık onu eskiden olduğu kadar öfkelen-dirmiyordu. Rahatsız ediyordu, evet. Ama öfkelen-dirmiyordu.

Chelsea barmenin bakışları tekrar gözleriyle buluşana kadar birkaç saniye bekledi. "Chablis ve bir bardak buzlu su lütfen." Adamın mavi polo tişörtünün üzerindeki isim kartına baktı. "Colin."

Barmen gülümsedi. Bu gülümseme, yakışıklı olduklarının farkında olan barmenlerin kendini beğenmiş gülümsemelerinden biriydi. "İsmimi biliyorsun. Seninki ne?"

Birkaç kendini beğenmiş barmenle çıkmıştı. Çoğu işsiz oyunculardı. "Çoktan biliyorsun. Tatlım."

Barmen bir bardağa uzandı ve buzla doldurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum Tatlım. Spitfire'a seni hangi rüzgâr attı?"

"Ben Bay Bressler'ın asistanıyım."

Colin bakışlarını bardaktan barın diğer tarafına çevirdi ve gülümsedi. "Zaten onun kız arkadaşı olabileceğini düşünmemiştim. Onun tipi değilsin."

"Onun tipini nereden biliyorsun?"

"Burada birçok hokey oyuncusu takılır. O da diğerleriyle birlikte buraya gelirdi."

Colin şarabı kadehe doldururken Chelsea, Mark'a bakıyordu. "Onun tipi neymiş?" diye sordu, bunu sormasının sebebi sadece işi dolayısıyla böyle şeyleri bilmesinin gerekli oluşuydu. Bu, işe burnunu soktuğu için ya da herhangi başka bir sebepten dolayı sorulan bir soru değildi.

"Genelde modellerle çıkar. Şu konuştuğu sarışın gibi."

"Ah." Anlaşılmıştı.

"Ben şirin ve neşeli kızları severim. Senin gibi."

Şirin. Her zaman şirin olduğu söylenmişti. Genelde bununla ilgili bir sorunu yoktu. Çok güzel bir modelle yan yana gelip aynı rol için başvurana kadar. Ve kısa olduğu için herkes onun neşeli olduğunu düşünüyordu. Belki de bunun sebebi moda anlayışındı. Gerçi herkes Bo için de aynı şeyleri düşünüyordu ve Bo'nun moda anlayışı mezarlık görevlilerini andırıyordu. "Sana neşeli olduğumu düşündüren nedir?"

Gülümsedi. "Bu adeta alnına yazılmış."

Bu bilgi yeterli değildi. Bardaklara uzandı. "Görüşürüz, Colin."

"Kendini özletme, Tatlım."

Chelsea VIP salonuna döndü ve bardakları koltuğun önünde duran masaya bıraktı. Mark başını kaldırıp ona baktı ve gözlüklerini yakasının diğer tarafına kaydırды. "Bir saat içinde dönerim," dedi Chelsea. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, arayın."

"Ben ona bakarım," dedi muhabir ve Chelsea gözlerini de-virme isteğini bastırmaya çalışarak arkasını döndü. Bara doğru yürüdü ve sıcak öğlen havasına çıktı. Motor ve tiz fren sesleri taş binalarda yankılanıyordu. Seattle'ın kesinlikle Los Angeles'tan daha farklı bir atmosferi vardı. Her şey daha hızlı bir şekilde ilerliyordu. Belki de bunun sebebi serin havasıydı. Sebebi her ne olursa olsun bu Chelsea'nin hoşuna gidiyordu. Ameliyatından sonra Seattle'da yaşamaya devam edebilirdi. Hayalini gerçekleştirmek üzere şansını bir kez daha denemek için Los Angeles'a

gitmeden önce iyileşmesi gerekiyordu ve bunun için birkaç haftaya ihtiyacı olacaktı.

Arkadaşlarına casting direktörlerinin onu değil, göğüslerini işe aldıklarını söylerdi. Her zaman aptal kız ya da cinsel cazibesiyle baştan çıkaran kadın rollerini oynamak zorunda kalmıştı. Göğüs sorunu ortadan kalktıktan sonra, onu ciddiye almaya başlayacaklardı. Dikkatlerini vücudundan çok yeteneğine yöneltmek zorunda kalacaklardı.

'Peki ya buna rağmen yine de başarılı olamazsan ne olacak?' diye sordu beyninin olumsuz düşünen tarafı. Kendisine iki yıl verecekti. Hayır beş. Eğer otuz beş yaşına gelene kadar hâlâ önemli bir role kabul edilmemiş olursa başka bir şey yapacaktı. Bu elbette onu üzerdi ama hiç değilse bir pişmanlık duymazdı. Hayali için uğraşmış, elinden geleni yapmış olurdu. Koca göğüslerini küçültmesi ise kesinlikle hayatını daha da kolaylaştıracaktı.

Chinooks ofisine kadar olan beş blokluk mesafeyi yürümek on dakikadan az vaktini almıştı. Geçen hafta insan kaynakları ofisine gelmiş ve ofisi kolayca bulmuştu. Sigorta formlarını doldurduktan sonra kız kardeşinin çalıştığı halkla ilişkiler departmanına gitti. Ofise adım attığı an ortada ters giden bir şeyler olduğunu fark etti.

Bo elleri yüzünün yarısını kaplamış bir halde masanın kenarında oturuyordu. Jules Garcia tam karşısında duruyordu. "Boşuna üzülyorsun," dedi.

"Senin için söylemesi kolay. Bunu düzeltmek zorunda olan sen değilsin."

"Hiçbir şeyi düzeltmene gerek yok."

"Henüz yok."

"Herkese selam," dedi Chelsea yanlarına yaklaşırken.

Bo ellerini yüzünden çekti. "Hey Chels."

"Merhaba," dedi Jules, mükemmel yeşil gözleriyle onun tavus kuşu Gaultier'ine bakarken. Geçen gece Jules'la ilk tanıştığında onun eşcinsel olduğunu düşünmüştü. Heteroseksüel olmak

için çok yakışıklıydı ve dış görünüşüne çok önem veriyordu. Her gün çalıştığını belli eden kasları adeta ben eşcinselim diye bağıırıyordu ama şirkette geçirdiği birkaç dakika bu karmaşanın çözülmesine yetmişti. Hayatı boyunca Chelsea'nin etrafında çok fazla eşcinsel olmuştu. Tabii hetero erkeklerin sayısına da az denemezdi. Jules her iki gruba da tam oturmayan nadir tiplerdendi. Mark Bressler gibi değildi. Mark'ın hangi takımda oynadığını sormaya gerek bile yoktu. Vücudunun her yerinden erkeklik sızıyordu. Jules'un cinselliği daha kapalıydı, saç jölesi ve modanın arkasına saklanmıştı. Bugün için seçtiği lila ve pembe çizgili gömlek gibi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Chelsea.

Bo Chelsea'ye Seattle Times'ın spor bölümünü uzattı. Fotoğrafta birkaç adam bir yatta duruyor, içlerinden biri de Stanley Kupası'yla bikinili bir kadının üzerine bira döküyordu. Fotoğraf neredeyse bütün sayfayı kaplamıştı. Başlık ise şöyleydi: *Chinooks Lord Stanley Kupası Zaferini Vashon 'da İşte Böyle Kutladı.*

"Stanley Kupası'yla parti mi yapıyorlar? Bunu yapabilirler mi?" Chelsea resme dikkatlice baktı. Biraz bulanık olsa da her şey yeterince açıktı. "Yani, böyle bir hakları var mı?"

"Aslında bu bir gelenektir," dedi Jules. "Takımın her üyesi kupayı bir günlüğüne alabilir."

"Onunla istediklerini yapabilirler mi?" Şimdi Bo'nun neden endişelendiğini anlayabiliyordu.

"Makul sınırlar içinde," diye cevap verdi Jules. "Ve Şeref Kürsüsü'nden bir temsilci de sürekli yanında olmalıdır."

Görünüşe göre bikinili kadınların üzerine bira dökmek "makul sınırların içinde" sayılıyordu.

Bo masadan kalktı. "Yani maskaralık için her türlü fırsatları var."

Jules başını iki yana salladı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Hepsi sırasını savdıktan sonra tekrar alınacak üzerine isimleri yazılacak ve ortalık yatışacak."

Chelsea gazeteyi kardeşinin masasına koydu. "Kaç kişi kupayı alma hakkına sahip?"

"Kupanın üstüne isimlerinin yazılması uygun görülenler. Sanırım yirmi dört kişi," dedi Jules. "Ty Savage ve Mark Bressler da dâhil olmak üzere. Gerçi ikisi de bir sezon boyunca oynamadılar."

"Bay Bressler da mı kupayı bir günlüğüne alacak?" Mark bundan hiç bahsetmemişti. Gerçi zaten çok fazla bir şeyden bahsetmiyordu. Kaba davranmak istediği zamanlar dışında...

"Elbette. Playoff maçlarına kadar takımın kaptanı oydu. Kırk bir sezon maçında ya da beş play off maçında oynamış herkesin kupada yer alma hakkı vardır. Bressler kırk birden fazla maçta oynadı ve takımın final maçlarına gitmesinde de büyük bir rolü var. Takımın oluşmasında yardımcı oldu ve kupanın kazanılmasında en az diğerleri kadar payı var. Finallerde oynayamamış olması çok yazık oldu."

"Sırası ne zaman gelecek?" Bunu not almak için telefonunu çıkardı.

"Bilmiyorum," dedi Bo.

"İstediği zaman alabileceğine eminim. Kupayı hangi gün almak istediğiyle ilgili herhangi biriyle konuştu mu?"

Chelsea başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ona sorarım."

Jules uzandı ve Chelsea'nin gömleğine dokundu. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim. Gaultier."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Benim de bakır ve altın renklerinde ipek bir Gaultier gömleğim var."

Elbette vardı. "Eşcinsel olmadığından emin misin?" Başını yana doğru eğdi. "Bo'nun modaya karşı hiç ilgisi yoktur. Beraber alışverişe çıkacağım eşcinsel bir arkadaşımın olmasını çok isterdim."

"Hayatta yapacak daha önemli işlerim var," diye karşı çıktı Bo.

"Ne gibi?" diye sordular Jules ve Chelsea aynı anda.

"Mesela... mesela işim gibi."

Jules ilk önce birine sonra diğerine baktı. "Eğer siz ikiniz birbirinize benzemeseydiniz, ikiz olduğunuzu anlamazdım. O kadar farklısınız ki."

Chelsea bir gece önce kardeşiyle arasında geçen tartışmayı düşündü. "Bo sorumluluklarını bana göre çok daha fazla düşünen biri."

Kardeşi gergin bir şekilde gülümsedi. "Bazen çok gergin olabiliyorum."

"Bu kelime az kalır." Jules kıkırdadı. "Hayatımda gördüğüm en patron insansın."

"Birisinin böyle olması gerekiyor yoksa burada hiçbir iş yürümez."

"Doğru. Eğer halkla ilişkilerde çalışan bir buçuk metre boyundaki kadın, herkese neyin nasıl yapılacağını söylemezse kulübün sonu gelir."

"Benim boyum bir metre altmış yedi santim," dedi Bo sanki ortaokuldaymışlar ve bir santim bile çok önemliymiş gibi. Kaşlarını çattı ve kısa saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Neden buradasın Jules? Sadece benimle kavgaya etmek için mi?"

"Seninle kavgaya etmek ne kadar zevkli olsa da, benimle yemek yer misin diye sormaya gelmiştim."

"On dakika sonra bir toplantım var," diye homurdandı Bo.

Jules, Chelsea'ye baktı. "Sen?"

Telefonunun saatine baktı. Jules, ikizlerden hangisiyle yemeğe çıktığı fark etmez diye düşünerek bu soruyu sormamıştı elbette. O iyi bir adamdı. İkisinin de yemek yemesi gerekiyordu ama yine de Chelsea, yemek teklifi ilk önce Bo'ya yapıldığı için ondan onay alması gerektiğini düşündü. "Senin için sorun olur mu?"

"Hiç de olmaz."

"Güzel çünkü açlıktan ölüyorum." Jules'a baktı. "Yarım saat içinde Spitfire'a dönmüş olmam gerekiyor."

"Çok uzakta olmayan bir sandviççi biliyorum. Oradan bir

şey alıp yolda yiyebilirsin."

"Tamam." Chelsea sanki yanlış bir şey yapmış gibi Jules'a bakan kardeşine baktı. "Senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Eminim." Bo masasına döndü ve gazeteyi aldı. "Bazılarımızın çalışması gerekiyor."

"Bazılarımızın da kendine bir günlüğüne izin vermesi gerekiyor." Jules kapıya yöneldi. "Sen olmak çok kötü bir şey."

"Evet." Derin bir iç çekti. "Ben olmak çok kötü."

"Evde görüşürüz," dedi Chelsea kapıya doğru ilerlerken. Bo başını salladı ama ona bakmadı bile.

Koridorda yürürlerken Jules'a, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Bo çok tuhaf davranıyordu."

"Öyle mi?" Ona kapıyı açtı. Chelsea, Jules'un parfümünün kokusunu aldı. "Sanırım bu kupayla ilgili olanlar onu her zamankinden daha fazla geriyor. Ve zaten genelde gergindir."

"Belki de." Chelsea telefonunu çantasına koydu ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Bana Mark Bressler hakkında bir şeyler anlatsana."

"Çok bir şey bilmiyorum. Beş yıl önce Chinooks için çalışırken onu biraz tanırdım. Kulüp için tekrar çalışmaya daha yeni başladım. Bayan Duffy takımı devraldığında yardımcı olmam için beni tekrar işe aldı. Bu da onun kazasından bir ya da iki ay sonraydı."

Chelsea geçen geceki maçı unutabileceğim sanmıyordu. Sadece izlemesi keyifli olduğu için değil, ödül töreni sırasında Bayan Duffy pembe patenlerle sahneye gelince takım kaptanı Ty Savage ona herkesin karşısında bir Fransız öpücüğü verdiği için. Key Arena'daki kalabalık çılgına dönmüştü. "Çok romantikti," dedi iç çekerek.

"Evet."

Chelsea ona baktı, siyah diken diken saçları güneşin altında parlıyordu. "Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Elbette." Büyük omuzlarını silkti. "Sadece umarım Ty onun kalbini kırmaz. O iyi birisi ve üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum."

"Ty onun için emekli oldu. Herkes böyle bir şey yapmaz. Onu gerçekten seviyor olmalı."

Birkaç metre daha yürüdüler ve Jules küçük dükkânın kapısını açtı, ikisi birlikte içeri girdiler. Taze pişmiş ekmek kokusu Chelsea'nin midesinin guruldamasına sebep oluyordu. "Aşk her zaman yürümüyor," dedi Jules.

Chelsea bunu çok iyi biliyordu. Birkaç kere âşık olmuştu ve hepsinde de terk edilmişti. Ama her seferinde kendini toplamış ve hayatına devam etmişti. Geçmişte, aşk ve ihtiras duygularını hep birbirine karıştırırdı. Güzel bir yüz, seksi bir vücut ve kaygan hareketler onu, âşık olduğunu hissetmesine ikna etmek için yeterliydi. Sonsuza kadar sürecek bir aşk. Anne ve babasınıninki gibi bir aşk. O asla böyle bir şeyi yaşayamamıştı ama bir gün mutlaka birisini bulacağından emindi. "Neden böyle olumsuz konuştun."

Jules omuz silkti. Tezgâha doğru ilerlediler. "Hep beni sevmeyen ya da beni sadece 'arkadaş' olarak gören kızların peşinden gittim. Tanrım bir kadının sadece arkadaş olmak istemesinden nefret ediyorum."

Chelsea Jules'un patronundan bahsedip bahsetmediğini merak etti. Tahtaya tebeşirle yazılmış menüye bakarken ona, "Kim sadece arkadaşın olmak istiyor?" diye sordu.

Jules başını iki yana salladı. "Boş ver." Hindili, içinde bir sürü sebze olan, mayonezsiz bir sandviç istedi. "İşteki ilk günün nasıldı

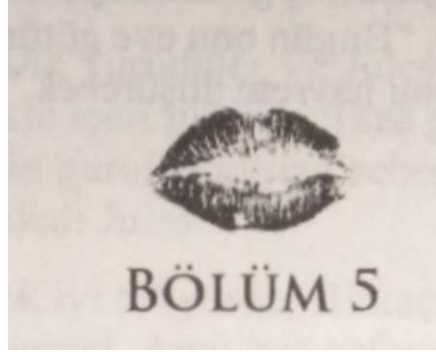
Chelsea salam ve çedar peynirli bir sandviç istedi, içine sebze değil ama çokça mayonez istedi. "Konuyu mu değiştiriyoruz?"

"Evet."

İlk günü nasıl mıydı? Hayatta kalmayı başarmıştı ve hatta Neiman Marcus'taki indirimden bir Betsy Johnson etek almayı bile başarmıştı. Ama... "Bay Bressler çok zor biri."

"Duydum. Bir ay içinde tam beş hasta bakıcı değiştirdi. Sen altıncısın.

Tam sayıyı bilmiyordu ama hiç de şaşırmamıştı. "Ben hasta bakıcı değilim. Planım asistan yeteneklerimle onu şaşırtmak." Şimdiye kadar çok da şaşırmış görünmüyordu ama Jules'un bunu bilmesine gerek yoktu. "Bugün onu eve götürdüğümde nasıl olup da benimle anlaştığı onu hayrete düşürecek.**

Chelsea salamlı sandviçini aldı ve ikiyi on gece Spitfire'a döndü. On dakikayı da Mercedes'i barın önüne çekmek için kullanmıştı, böylece Bay Bressler boşu boşuna yürümeyecekti. Bunun için minnet duyacağından şüphe yoktu.

Kalabalık azalmıştı, VIP salonuna doğru yürürken Colin'e el salladı. Derin erkek kahkahası arka tarafı dolduruyordu, Chelsea daha sonra bu kahkahanın Mark'tan geldiğini fark etti. Donda, kırmızı koltuğun ucunda oturuyordu ve konuşurken bir eli Mark'ın dizinde duruyordu, diğer eliyle de hararetli hareketler yapıyordu. Önlerindeki masada birkaç tane boş meze tabağı ve bardaklar duruyordu. Chelsea telefonunu çıkardı ve sanki ajandaya bakıyormuş gibi göz gezdirdi. "Bir sonraki randevunuza gitmemiz gerekiyor," dedi. Ünlüler önemli görünmeye bayılırlardı. Sanki her zaman daha büyük ve daha iyi bir şeyler yapıyorlarmış gibi... Genellikle bunlar beyaz yalanlardan ibaretti.

"Birkaç sorum daha var," dedi Donda.

Chelsea Mark'a baktı. Adamın kaşları sanki Chelsea başka bir dil konuşuyormuş gibi buruşmuştu. Her halde bu küçük beyaz yalandan ötürü biraz kafası karışmıştı. Hiçbir zaman kendi özel asistanı olmamıştı, onun çalışma şekline ve kendisi için yapacaklarına alışık değildi. Çok yakında başından gidecekti. "Arabayı barın önüne park ettim ama biraz daha zamana ihtiyacınız varsa, daha sonra gelebilirim."

"Sanırım işimiz bitti." Mark bastonuna uzandı.

"Benimle görüştüğün için teşekkürler Mark." Donda Mark'ın bacağını okşarken Chelsea içinden, acaba bu Sports Illustrated muhabiri için profesyonel bir davranış mı diye geçirdi. Böyle olmadığından emindi. "Eğer aklıma başka bir şey gelirse, seni ararım."

Mark elini koltuğun koluna koydu ve ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve sonra da çenesini buruşturdu. Chelsea ilaçlarını en son ne zaman aldığını merak etti. Eğer bu sabah aldıysa onu bir an önce eve götürmesi gerekiyordu. Gerçi yanında mutlaka ilaç taşıdığına emindi. Ama salondan çıktıkları sırada Mark'ın adımlarının bir saat öncesine göre yavaşlamış olduğunu fark etti.

"Kendine iyi bak, Tatlım," diye seslendi Colin. "Vaktin olduğunda gel."

Chelsea ona gülümseyerek baktı. "Hoşça kal Colin. Kendini çok yorma."

Dışarı çıkarlarken Mark, "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"Seattle'a geleli daha bir hafta oldu. Erkek arkadaş bulacak kadar uzun bir zaman sayılmaz." Chelsea güneş gözlüğünü taktı ve Mercedes'e doğru ilerledi. "Bana birkaç gün daha ver," dedi ona kapıyı açarken. Sonra sokaktaki trafiğe baktı ve Mark'ın ona, kapısını açtığı için bir şey söylemesine fırsat bırakmadan şoför koltuğuna doğru ilerledi. "Şunu bir hafta yapalım," dedi arabaya binerken.

Mark ona baktı ve kapısını kapattı. "O kadar uzun mu sürer?"

Chelsea onun dalga geçtiğinin farkındaydı ama umursamadı. "Çıkmak için birisini bulmak sorun değil. Bir erkek arkadaş bulmak daha uzun vakit alır," dedi. "Etrafta Colin gibi çok seksi adam var. Kot pantolon ve beyaz tişörtle hoş görünen adamlar. Bu adamlar eğlencelidir ama gerçek erkek arkadaş olacak materyale sahip değildirler." Kemerini taktı.

"Yani zavallı Colin'i listeden çıkardın."

"Hayır. Onunla çıkacağım." Omuz silkti. "Neşeli biri oldu-

ğumu düşünüyor."

"Bu kelime gerçekten de seni tanımlıyor." Tişörtünün yakasından güneş gözlüğünü aldı. "Bir diğer kelime de pitbul olurdu"

"Evet." Arabayı yola doğru sürdü ve Spitfire'dan uzaklaştı. "Ama senin pitbulunum."

"Ne kadar da şanslıyım." Mark önce güneş gözlüğünü, ardından da kemerini taktı.

Bunu alaycı bir şekilde söylemişti ama yakında ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktı. Chelsea GPS'ye baktı ve kuzeydoğu yönüne doğru devam etti. "Seattle Times'ın spor ilavesinin ön sayfasını gördün mü?"

Kafasını çevirdi ve camdan dışarı baktı. "Korkarım görmedim."

Altı ay öncesine kadar Chinooks'un kaptanlığını yaptığı için bu Chelsea'ye şaşırtıcı gelmişti. "Sayfanın yarısı yat gibi bir yerde olan birkaç adamın fotoğrafıyla kaplı ve içlerinden biri de yerde yatan bikinili kadınların üzerine Stanley Kupası'yla bira döküyor."

Mark cevap vermedi. Belki de çok fazla acı çekiyordu. Chelsea bir keresinde masadan düşmüş ve kuyruk sokumundaki bir kemiğini kırmıştı. Aynı sırada egzotik bir dansözü oynaması için teklif gelmişti ama bu konuda hiç ders almamıştı ve aynı şarkı söyleyemediği gibi dans da edemezdi. Ertesi sabah uyanığında kuyruk sokumundaki kemiği inanılmaz bir şekilde ağrıyordu ve küfretmeden yürümesi imkânsızdı. Bu yüzden kendini Mark'ın yerine koyabiliyordu. "İlk önce şok oldum ama daha sonra Jules bana bunun sorun olmadığını ve buna izin verildiğini söyledi. Takımdaki herkes bir günlüğüne kupayı alıp istediğini yapabilirmiş. Tabii, makul sınırlar içinde. Bazı kurallar var. Gerçi sanırım bu konuda oldukça gevşekler." GPS'ye baktı ve hafifçe sağa doğru kıvrıldı. "Ama sanırım sen zaten bunları çoktan biliyordun."

"Evet. Biliyorum."

"Peki sen Stanley Kupası'nı ne zaman almak istiyorsun?"

Bana söylemen yeterli, hemen ayarlarım."

"Lanet kupayı istemiyorum," dedi Mark duygusuz bir ses tonuyla.

Chelsea onun koyu saçlarına baktı. "Şaka yapıyor olmalısın. Neden? Jules takımın finallere kadar gelmesinde senin payının çok büyük olduğunu söyledi."

"Jules da kim?"

"Julian Garcia. Bayan Duffy'nin asistanı. Benim senin asistanın olduğum gibi. Tek farkı Jules'un hokey hakkında birçok şey biliyor olması, bense oyun hakkındaki fuzuli şeyleri biliyorum." Omuz silkti. "Jules, senin takımı oluşturma konusunda takdiri herkesten çok hak ettiğini söylüyor." Tamam, belki de Jules'un söylediklerini biraz daha süslenmişti. Ama ünlüleri poh-pohlamak da bu işin bir parçasıydı. Bu yalakalığın hatırına ekledi. "Hem de Ty Savage'dan daha fazla takdiri hak ettiğinizi söyledi."

"O göt oğlanının adını duymak istemiyorum."

Evet. Birinin sesi hiç de iyi gelmiyordu. "Ama siz de diğerleri gibi kupayla bir gün geçirmeyi hak ettiniz. Hatta belki de daha fazla çünkü kaptandınız ve siz-"

"Eve gitmeden eczaneye uğramam gerekiyor," diyerek sözünü kesti ve eliyle sol tarafı işaret etti. "Şurada bir tane olması gerekiyordu."

Chelsea yavaşladı, birden şerit değiştirerek bir dönüş yaptı ve arabayı park yerine çekti.

"Tanrım! Bizi öldürecektin."

"Eczaneye gitmek istediniz."

"Evet ama normal bir insan gibi ışıklarda U dönüşü yapacağımı düşünmüştüm."

"Ben normal bir insanım." Arabayı giriş kapısının önüne park etti ve Mark'a dönüp güneş gözlüklerindeki yansımasına baktı. Sanki Chelsea yanlış bir şey yapmış gibi Mark çenesini sıkıyordu. Yakınında hiç araba yoktu ve herkes vakit kaybetme-

mek için bunu yapardı. Bu bilgiyi sürücü kursunda öğrendiğinden oldukça emindi. "Belki reçeteye ihtiyacınız vardır diye düşünmüştüm. Mesela hemen şimdi!"

Arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. "Reçetelerimi bana gönderiyorlar." Cüzdanından iki tane yirmilik çıkardı ve ona uzattı.

Chelsea bunun ilaçları gidip kendi başına alacağı anlamına geldiğini tahmin etti. Bunda bir sorun yoktu. Eğer Mark arabadan çıksaydı bu daha çok vakitlerini alacaktı. "Neye ihtiyacın var? Diş macunu? Deodorant? Hemeroid kremi?"

"Bir kutu prezervatif."

Chelsea gözlerini yumdu ve başını direksiyona vurduğunu hayal etti. On bin dolar. On bin dolar. "Kendi başına almak istemediğinden emin misin?"

Mark başını iki yana salladı ve gülümsedi. Düzgün dişleri Mercedes'in gölgesi içinde inanılmaz bir şekilde beyaz görünüyordu. "Bana hatırlatıp durduğun gibi, sen benim asistanımsın. Şansa bak."

Prezervatif almak çok utanç vericiydi. Ped almaktan ya da bir ara WB kanalındaki bir dizide oynayan genç bir oyuncuya her ay herpes ilacı almaktan daha kötüydü. "Ne boy?"

"En büyük boy. Tırtıklı olanlardan."

En büyük boy mu? Ama elbette büyük boy kullanıyor olmaydı. Bu kadar büyük bir adamdan ne beklenirdi ki? Gün içinde belki de yüzüncü kez zorla gülümsedi ve ona tekrar bakmak için kafasını çevirdi. "Başka bir şey istiyor musun?"

"Kayganlaştırıcı ve bir de titreşimli yüzük. Onu da büyük boy aldığından emin ol." Kalçasını kaldırdı ve cüzdanını tekrar arka cebine koydu. "Çok sıkı olup da kan dolaşımımı durdurmasını istemiyorum."

"Elbette bunu istemezsin." Bu aralarında geçen en uzun konuşmaydı ve penisindeki kan dolaşımından bahsediyorlardı. Chelsea başka bir şey sormaya korkar olmuştu. "Bu kadar mı?"

"Bir poşet kırmızı meyan kökü." Biraz düşündü ve sonra ek-

ledi. "Biraz da naneli şeker alsan iyi olur."

Elbette, nefesi her zaman nane kokmalıydı.

Mark eve vardığı zaman kemikleri zonkluyor, kasları acıyordu. Küçük asistanından kurtulmasını sağlayabilecek bir görev vermesi sadece birkaç dakikasını almıştı. Kendisi de gitmekten memnun görünüyordu. Şansı varsa bir daha dönmezdi. Prezervatif almaktan döndüğü zaman yüzündeki ifadeye bakılacak olursa şimdi büyük ihtimalle kendine başka bir iş arıyor olmalıydı. Onu eczaneye göndermek Mark'ı baya eğlendirmişti. Kesinlikle çok zekiceydi.

Mark altı tane Vicodin aldı ve sonra kırmızı meyan kökü poşetini alıp evin arka tarafındaki dinlenme odasına geçti. Eline kumandayı aldı ve Chrissy'nin bir yerlerden bulup aldığı büyük deri uzanma koltuğuna geçti. Eski eşinin aldığı diğer bütün eşyalar gitmişti ama koltuğu bırakamamıştı çünkü vücuduna tam oturuyordu ve çok rahattı.

Başparmağı kumandanın üzerinde, ekranda ne olduğuna hiç dikkat etmeden kanallar arasında gezinip duruyordu. Doktor randevusuna gitmişti, sonra saçını düzelttirmekle vakit geçirmiş ve bir de üstüne bir saat süren bir röportaja katılmıştı. Saat henüz üç bile olmamıştı ama yorgunluktan ölüyordu. Kazadan önce her gün sekiz kilometre koşar ve ağırlık çalışırdı, sonra da buz üstünde antrenman yapmaya giderdi. Otuz sekiz yaşındaydı ama kendini yetmiş sekiz yaşında gibi hissediyordu.

Birden televizyon ekranında Dr. PhiPi görünce, karısına bağırdığı adamı izlemek için durdu. Meyan kökü poşetini yırtıp açtı ve eline birkaç tane aldı. Hatırladığı kadarıyla kırmızı meyan kökünü hep sevmişti. Ona Minneapolis'te Heights Sinemasında gittikleri pazar matinerisini hatırlatıyordu. Büyükannesi film izlemeyi çok severdi ve ona da rüşvet olarak kırmızı meyan kökü ve kök birası verirdi. Bu asla açıkça kabul ettiği bir şey olmasa da, Mark yetmişlerin sonunda ve seksenlerin başında bir sürü kadın filmi izlemişti. Kramer Kramer'e Karşı'dan tut 16. Doğum günüm'e kadar... O ve büyükannesi her zaman pazar matinele-

rine giderlerdi çünkü genelde cumartesi günleri Mark'ın hokey maçları olurdu ve arkadaşlarından birinin pazar günü onu aptal bir filme girerken görme ihtimalleri daha azdı. Babası ona destek olmak için genelde birkaç ek iş yapardı ve büyükannesi de Mark'ın en iyi hokey patenlerine ve malzemelerine sahip olması için elinden geleni yapardı. Mark'ın hayatındaki en iyi günlerden biri, ilk milyon dolarlık sözleşmesini imzalayıp babasının niyet emekli olmasını sağladığı gündü.

Mark meyan kökünden bir ısırık aldı ve çiğnemeye başladı. Annesini hiç tanımamıştı. Mark'ın üçüncü doğum gününden önce kaçmış ve bundan birkaç sene sonra da Florida'da, binlerce kilometre ötede bir trafik kazasında ölmüştü. Annesinin görüntüsü zihninde çok bulanıktı, gönderdiği birkaç karttan daha bulanıktı. Ona yazdığı kartlarda onu her şeyden daha çok sevdiğini söylerdi ama Mark buna asla kanmazdı. Annesi uyuşturucuyu ondan daha çok seviyordu. Kocasını ve oğlu onun için yeterli olamamıştı, kokaini ailesine tercih etmişti, hatta hayatına bile. Mark'ın uyuşturucuya asla bulaşmamasının sebeplerinden biri de buydu.

Durum şimdiye kadar böyleydi. Bağımlı olduğundan değil, henüz değil, ama şimdi bunun ne kadar kolayca gerçekleşen bir şey olduğunu daha iyi anlayabiliyordu. İlaçlar bütün acıyı yok ediyor ve hayatı daha çekilir bir hale getiriyorlardı. Sınırı aşır bağımlı olmak çok kolaydı. Ama o henüz bu noktaya gelmemişti.

Bütün gün acıyla boğuşmuştu ve Vicodin şimdi etkisini gösterdiği an, kaslarının gevşediğini hissetti. Biraz rahatlardı ve daha sonra küçük asistanının sözünü ettiği gazetede fotoğrafı düşündü. Kulağa çocuklar baya eğleniyorlarmış gibi gelmişti ve eğer o da kupayı onlarla birlikte kazanmış olsaydı büyük ihtimalle o da orada olacaktı. Ama kazanmamıştı ve kupadan içki içip sanki kazanmış gibi bunu kutlamak istemiyordu. Ve ona bir günlüğüne kupayı verecek olmaları onun için, ona acılarından başka bir şey ifade etmiyordu.

Elbette, orada bazı sebepler yüzünden finallerde oynayamamış ama kutlamalara katılmış oyuncular da vardı. Güzel. Onlar için iyi. Mark onlar gibi hissetmiyordu. Onun için o kupaya bakmak, ona dokunmak ve ondan içki içmek kaybettiği her şeyin

parlak bir hatırlatıcısıydı. Belki bir gün içindeki buruk düşüncelerden kurtulabilirdi ama bugün değil. Yarın da bunun için uygun görünmüyordu.

Sports Illustrated muhabiri ona, geleceğe dair planlarını sormuştu. Mark ise cevap olarak, günü yaşadığını söylemişti. Bu doğrudu. Ama muhabire söylemediği bir şey vardı, o da bir gelecek görmediğiydi. Hayatı kocaman boş bir hiçbir şeyden ibaretti.

Kazadan önce jübile yapmayı düşünmüştü. Yeteri kadar parası vardı ve hayatının sonuna kadar çalışmasına gerek yoktu ama hiçbir şey yapmamayı da planlamıyordu. Bir yerlerde koç olarak işe başlamayı düşünüyordu. Bildiği tek şey buydu. Maçta olacakları daha gerçekleşmeden kafasında görmek, iyi olduğu bir konuydu. Geçtiği altı yıllık süreçte, ilk on golcü arasına girmesini sağlayan yeteneği, kayarak insanları sollayıp geçmesi ve gol atmasıydı, bunu takım arkadaşlarına da öğretmişti. Koç olduğu zaman ne olursa olsun kayması gerekecekti. Başka çaresi yoktu ama Mark acı hissetmeden otuz metre bile yürüyemiyordu.

Birkaç tane meyan kökü yedi ve poşeti koltuğun yanındaki masanın üstüne fırlattı. Televizyonda bir Burger King reklamı başlayınca Mark gözlerini yumdu ve Dr. Phil'in şovu başlamadan ilaçların etkisiyle huzurlu bir uykuya daldı, kumanda hâlâ elindeydi. Çoğu rüyasında olduğu gibi Key Arenada bir maçıydı. Her zaman olduğu gibi kalabalığın, buza çarpan hokey sopalarının ve patenlerin çıkardığı sesleri duyuyordu. Ter, deri ve buzun eşi olmayan kokularını alabiliyordu. Binlerce göz onu tribünden izlerken soğuk rüzgâr yanaklarını ve boynunu yalayıp geçiyordu. Kayarak yanlarından geçerken, seyircilerin yüzlerindeki heyecan ve umudu bulanık bir şekilde görebiliyordu. Kalbi ve bacakları adeta buzı döverken, boğazına yayılan adrenalini hissediyordu. Hokey sopasının eğimine baktı ve sonra arkasına baktığında onu gördü. Büyük mavi gözleriyle ona bakıyordu. İki renkli saçları ışıkla aydınlanmıştı. Patenleriyle ona doğru döndü ve durdu. Mark ona bakmaya devam ederken etrafındaki her şey adeta kaybolmuştu.

"Neden buradasın?" diye sordu, birden ortaya çıkıp oyunu böldüğü için sinirli bir halde.

Genç kadın gülümsedi bir günü onunla geçirdikten sonra dolgun dudaklarını tanımişti- ama cevap vermedi. Duvarın daha yakınına kaydı ve sopası ellerinin arasından düştü. "Ne istiyorsun?"

"Sana ihtiyacın olanı vermek."

İhtiyacı olan o kadar çok şey vardı ki. Bir sürü. Elbette ilk olarak onu sürekli rahatsız eden şu acıdan ve hayatındaki anlamsızlıktan başka bir şey hissetmek istiyordu.

"Çok şanslısın," diye fısıldadı Chelsea.

Mark'ın gözleri kocaman açıldı ve nefesini tuttu. Birden öyle hızlı ayağa kalktı ki elindeki kumanda yere düştü. Televizyon ekranının sol alt köşesindeki saate bakarken başı döndü. Bir saattir uyuyordu. Tanrım, Chelsea davetsiz bir şekilde hayatına girmişti. Şimdi de rüyalarına giriyordu. Rüyasındaki bütün insanların yüzü belirsizken neden onunki bu kadar açıkça ortadaydı ki?

Aşağıya uzandı ve yerde duran bastonunu aldı. Tanrı'ya şükür rüyasında cinsel bir şeyler olmamıştı. Asistanını görüp tahrik olmak istemiyordu. Rüyasında bile.

Elindeki destek kaşındırıyordu bu yüzden yırtıp attı. Alüminyum desteği bir kenara fırlattıktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve odaya doğru yürüdü. Neden o? Küçük asistanı şirin olmadığından değil. Oldukça şirindi ve Tanrı biliyor ya trafiği durduracak bir vücuda sahipti ama bir o kadar da sinir bozucuydu. Bastonunun lastik ucunu taş zemine vurarak ve terlikleriyle ses çıkarak yürüyordu. Dinlenmişti ve acısı az da olsa hafiflemişti, bu yüzden biraz daha rahat yürüyordu.

Mutfak tezgâhının üstündeki torbada prezervatif, kayganlaştırıcı ve titreşimli yüzük duruyordu. Bütün bunlarla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yakın bir zamanda bunları kullanacağı da yoktu zaten. Çekmecelerden birini açtı ve hepsini içine tıktırdı.

Asistanıyla ne yapacağını da bilmiyordu. Onu da bir çekmeceneye koyup kilitleyememesi çok kötüydü. Onun, sanki yolların sahibiymiş gibi kendi arabasını kullanmasını düşündü. Deri sü-

rücü koltuğuna geçmeden önce genç kadının yüzünde beliren ifa-deyi hatırladı. Sanki orgazm olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Başka koşullar altında onu kucağına oturtmak isteyebilirdi. Başka koşullar altında, genç kadının, arabasının deri koltuklarını okşaması ona dünyanın en seksi şeyi gibi görünebilirdi. Başka koşullar altında olaylar çok farklı gelişirdi.

Büyük ihtimalle genç kadın yarın tekrar gelecekti. Kadının vazgeçip gideceği konusundaki iyimserliği bir süre önce kaybolup gitmişti. Anlayamadığı bazı sebeplerden dolayı gerçekten de onun asistanı olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Belki de zihnen bazı sorunları vardı. Kesinlikle zihinsel problemleri vardı, yoksa neden istemediği halde gidip prezervatif ve kayganlaştırıcı alıyordu ki?

Chelsea on bin dolar için birçok şeyi yapardı. "Bana prezervatifaldırttı," dedi kız kardeşine. "Ve bir de kayganlaştırıcı."

Bo omzunun üzerinden ona baktı ve süt kutusuna uzandı. "Adam hokey oyuncusu," dedi sanki bu her şeyi açıklıyor ve durumu mantıklı bir hale getiriyormuş gibi. "Ve her zaman bir sürü değişik kız arkadaşı oldu. En azından korunuyor."

"Ve bir de titreşimli yüzük."

"O da ne?"

"Penise takılan ve titreyen bir yüzük."

Bo süt kutusunu alışveriş arabasına koymadan önce söylediklerini kimsenin duymadığından emin olmak için süt koridoruna baktı. "Öyle şeyler mi yapıyorlar?"

"Görünüşe göre Öyle ve eğer olur da ihtiyacın olursa benim aldığım yerde üç değişik çeşidi mevcut. İkili, magnum ve yoğun zevk. İkilinin iki çeşit zevk düğmesi var, iki tarafında birer tane. Magnum zaten kendini anlatıyor ve yoğun zevk de daha çok titreşiyor-bilirsin işte, yoğun zevk."

"Her paketin üstünü okudun mu?"

"Benim işim bu." Gerçi okumasının asıl nedeni merakıydı. Yoksa titreşimli yüzük uzmanı falan değildi.

"Sen hiç..." Bo sesini kısıtı ve etrafına bir kez daha baktı,"... kullandın mı?"

"Hayır." Ama bir erkek arkadaşı olursa kullanabilirdi. Bugün prezervatifleri alırken yedi aydan beri bir ilişkisi olmadığını düşünmüştü.

Ve Bo da en az kardeşi kadar her şeye burnunu sokan biri olduğu için hemen sordu. "Sen Mark'a hangisini aldın?"

"Magnum almamı istedi çünkü dolaşım sistemini engelleyeceğinden korkuyordu."

Bo'nun kaşları alnına kadar yükseldi. "Magnum mu? Bu korkutucu."

Chelsea arabayı biraz ileriye doğru itti. "Sen hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Kişisel olarak değil." Bo başını iki yana salladı. "Sadece David'in izlediği porno filmlerinde," dedi eski erkek arkadaşını ima ederek. "Sence gerçekten magnum boy mu, yoksa sadece seni şoka sokmak için mi böyle söyledi?"

"Bilmiyorum ve bunu düşünmek istemiyorum da. Bu çok rahatsız edici."

"Doğru," diye katıldı ona kardeşi. "Yarın onun için çalışman gerekiyor ve o eve girdiğin zaman düşünmek isteyeceğin en son şey budur." Reyonda biraz daha ilerlediler ve Bo elindeki listeye baktı. "Mark'ın şu sıralar çok canlı olduğu söylenemez ama sana prezervatif ve diğer şeyleri aldırması çok beklenmedik bir hareket olmuş."

"Ben de öyle düşündüm ama daha kötüsünü yapmak zorunda da kalmıştım."

Bo elini alışveriş arabasına koydu ve tereyağlarının yanında durdu. Endişe yüzünü buruşturmuştu. "Sormaya neredeyse korkuyorum ama nedir?"

"Saks gibi yerlere tasarım elbiselerini, koltuk altlarında le-

kelerle götürmek her zaman çok utanç verici olmuştur. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için satılan ilaçları satın almak ya da bir başkasının sevgilisinden ayrılmak da öyle."

"Ah." Bo derin bir iç çekti ve süzme peynire uzandı.

Kız kardeşi rahatlamış görünüyordu. Chelsea sordu. "Daha kötü ne söyleyeceğimi düşünüyordun? Hollywood tepelerinde bir mama için çalıştığımı falan mı?"

"Hayır." Floresan lambaların altında yürümeye devam ettiler. "Sadece yasadışı bir şey yapmamış olmanı ummuştum."

Yasadışı şeyler vardı. Bir de *yasadıışı* şeyler vardı. O sadece klasik yasadışı şeyleri yapmıştı. Kırmızı ışıktaki geçmek. Çok hızlı araba kullanmak. Geçmişte katıldığı bazı partilerde ot içmek. "Tereyağına ihtiyacımız var mı?" diye sordu kardeşinin bazı sorular sormasını engellemek için konuyu değiştirmeye çalışarak.

Bo kafasını iki yana salladı ve listesinde yazan süt ve süzme peynirin yanına birer tik attı. "Jules öğle yemeğinden sonra gelmedi."

"Hımm." Chelsea birkaç kutu yağsız vişneli yoğurt aldı.

"Seninle Spitfire'a geldi mi?"

"Hayır." Yoğurtları arabaya bıraktı. "Dil peyniri ister misin? Dil peynirini ne çok severdik."

"İstemiyorum." Bo yumurtalara yöneldi. "Jules hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence iyi görünmek için çok fazla çaba harcıyor." Biraz da limonlu yoğurt aldı. "Bunda da yanlış bir şey yok."

"Her şeyin kendi etrafında döndüğünü düşünmesi dışında."

Chelsea onun böyle biri olduğunu düşünmemişti. "Eğer vücudun için o kadar çalışırsan, bu konuda böbürlenmeye de hakkın vardır. Eğer ben vücut çalışsaydım, ben de böbürlenirdim. Ama çalışmıyorum çünkü acıdan nefret ederim."

"Çok da kaba." Bo yumurta kartonunu açtı ve içlerinde kırılmış olan var mı diye kontrol etti. "Ve çok sevimsiz."

Alışveriş arabasından çocukları sarkan üç çocuklu bir anne yanlarından geçti ve Chelsea kardeşine baktı. "Ben öyle düşünmemiştim. Belki sadece biraz olumsuz biri."

Bo yumurta kartonunu kapatırken ona baktı. "Neden onun olumsuz olduğunu söyledin?"

"Çünkü aşkın yürümemesiyle ilgili bir şey söyledi. Tahminime göre kalbi birkaç kere kırılmış." Öne doğru uzandı ve kollarını arabanın tutacağına biraz dinlendirdi. "Ama hangimizin kırılmadı ki?"

"Eskiden çok şişmandı ve bence hâlâ kendini okuldaki şişko çocuk olarak görüyor."

"Şaka yapıyor olmalısın. Şimdi vücudunda bir gram yağ bile yok," dedi Chelsea, Bo yumurtaları arabaya, çantalarının durduğu oturak yerine koyarken. "Taş gibi bir vücudu var ve çok güzel yeşil gözleri. Onunla çıkmalısın."

"Jules'la mı?" Bo öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Çıkmalısın. Çok tatlı ve ikinizin birçok ortak noktası var."

"Yarın ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu kardeşi ve konuyu değiştirdi.

"Emin değilim." Chelsea onun konuyu değiştirmek istediği anladı ve buna izin verdi. "Asla kolum kadar uzun bir listesi olmayan ve benden imkansızı gerçekleştirmemi beklemeyen birisi için çalışmadım. Mark Medina'dan taşınmakla ilgili bir şeyler söyledi. Belki onun için ev bakmaya başlasam iyi olur. Evi zaten tek bir adam için fazlasıyla büyük."

"Buradaki sporcuların çoğu şehir merkezinde yaşar, ya da Mercer'de veya Newport Hills'de." Alışveriş arabasını et reyonuna doğru itti. "En azından Seahawk ve Chinook takım oyuncularının çoğu hâlâ Newport'ta yaşıyorlar. Zaten bu yüzden buraya Sporcu Tepeleri demeye başladılar."

Chelsea zihnine bu yerde bir ev arayışına girmesi gerektiğini yazdı. "Bu akşam hangi filmi izleyeceğiz?"

"Uzaylılarla ilgili bir şey izlemeye ne dersin?" dedi Bo ve bir paket hamburger köftesi aldı.

Chelsea tavukların olduğu yerin üstünden bir poşet aldı. "Çok geyik olmayan bir şey olsun, mesela Bağımsızlık Günü gibi. Ya da biraz geyik olsun, Siyah Giyen Adamlar'a ne dersin? Ya da tam geyik bir film, Critters?"

"Hatta daha da iyisi, Çılgın Marshılar!"

"Güzel seçim. Siyasi taşlamayla süslenmiş kara komedi, ikinci sınıf gibi görünen bir komedi filminde bir araya gelmiş. Tim Burton'a bayılıyorum."

"Film boyunca her repliğı tek tek söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Bo derin bir iç çekerek. "Böyle yaptığın zamanlarda içimden seni öldürmek geliyor."

Chelsea bir poşete tavuk kanadı ve but koydu. Los Angeles'da o ve arkadaşları film izlerken sürekli replikleri önceden söylerlerdi. İşin eğlencesi buradaydı. En azından onlar için. "Mesela şunun gibi mi, 'Hey küçük insanlar, neden birbirimizle geçinemiyoruz ki?'"

Onun için hiç de kolay olmamasına rağmen Chelsea, Çılgın Marslılar boyunca kendini tutmayı başarmış ve tek bir repliği bile söylememişti. Daha sonra da bilgisayarını aldığı gibi yatağına gitti. Bağdaş kurduğu bacaklarının önüne bilgisayarını koydu ve açma düğmesine bastı. Masaüstünde Christan Bale'in bir resmi vardı. Daha önce Christian Bale'le tanışmamıştı ama bir filmde İsa'yı diğerinde de Batman'i oynayıp, iki rolün üstünden de hakkıyla gelen herkese hayranlık duyardı. Biraz öfke kontrolü problemi olduğunu biliyordu. Russell Crowe'un da vardı ama bu ikisini de kötü aktörler yapmıyordu. Gerçi itirafetmesi gerekiyordu ki eğer Christian Bale de, Russell gibi öfkesini kontrol etmeyi öğrenmeseydi hayranlık duyacak başka bir aktör bulmak zorunda kalacaktı.

Daha sonra Verizon bilgisayar kartını taktı ve internete bağlandı. Bilerek sık kullanılanlar sekmesine basmamıştı. Hollywood dedikodularının hiçbirini bilmek istemiyor ya da hangi yapımcının hangi role nasıl birini aradığını okumak istemiyordu. Los Angeles'a döndüğü zaman ajansını arayacak, döndüğünü söyleyecek ve portfolyosunu tekrar yollayacaktı.

Ailedeki herkes onun aklının bir karış havada olduğunu düşünüyordu. Belki de öyleydi, ama ayakları yere basıyordu. Hollywood'da otuzundan sonra bir rol bulmanın, otuzundan sonra bir adam bulmak kadar zor olduğunu biliyordu. Ama bu da

ayaklarına terliklerini geçirip, bir kedi alıp, bu işten elini ayağını çekmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Chelsea, Seattle'da Mark'ın beğeneceğini düşündüğü evleri ve villaları arayıp not ederken, bir yandan da Los Angeles'taki hayatını düşünüyordu. Bazı kısımları oldukça heyecanlı ve eğlenceli geçmişti ve arkadaşlarıyla takılmayı özliyordu. Ama karanlık bir tarafı da vardı. Seks ve uyuşturucuyla ilgili korku hikâyeleri sayılamayacak kadar çoktu. Genç oyuncular şehre geliyor, büyük bir çıkış yapmayı hayal ediyorlardı ama sonra sadece kullanılıp çöp gibi kenara atılıyorlardı. Cast seçimleri için beklemek gerçekten de insanı hasta ediyordu ve o hep ufak rolleri ya da figüranlıkları alabiliyordu. On iki saat boyunca film setlerinde, göğüsleri dönem filmlerindeki kıyafetleri gibi elbiselerden sarkmış bir halde bekliyordu. Korku filmlerinde çalışmayı seviyordu. Oyuncuların içinde yer almayı seviyordu. Bir rolü oynayıp birkaç saatliğine de olsa başka biri olmayı seviyordu. Eğlenceli ve heyecan vericiydi. Los Angeles'a geri dönüp sürtük sarışın rollerinden başka rolleri almak için sabırsızlanıyordu.

Ama bunları yapabilmek için, üç ay boyunca bu huysuz hokey oyuncusuna katlanmak zorundaydı.

Birkaç yere daha baktı ve oldukça güzel görünen bazı seçenekler belirledi. Bu yerleri sık kullanılanlara ekledikten sonra internette Mark'ı araştırmaya karar verdi. Milyonlarca sonuca ve "Nişancı" için özellikle hazırlanmış düzinelerce siteye bakarken kaşlarından biri şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Tanrım." Adam Brad Pitt değildi ya.

Resmi sitesinde, onun gol atarken, sopasını kafasının üstüne kaldırmış kayarken ya da eldivenlerini bir kenar atıp adamları yumruklarken çekilmiş bazı videolarını izledi. Röportajlarda, kahkahalar atıp espriler yapıyor ve Stanley Kupası'nı kazanmanın kendisi ve takımı için ne kadar anlamlı olacağından bahsediyordu. Her sitede, çeşit çeşit fotoğrafları vardı. Diski fırlatırken çekilmiş sert ve terli pozlar. Yüzünde kan olan fotoğraflardan tutun da, oldukça temiz görünüp gülümsediği fotoğraflara kadar bir sürü değişik poz.

Chelsea bir bağlantıya tıkladı ve Mark'ın hokey şortundan

başka hiçbir şey giymediği Gatorade reklamını izledi. Mark şimdi onun bilgisayar ekranında, başını yavaşça geriye yatırıyor, parlak yeşil şişeyi dudaklarına götürüyor ve sonra da tekrar aşağı indiriyordu. Neon ışıklarla canlandırılmış bir damla, dudağının kenarından kayıp çenesine, oradan da boynuna iniyordu. Büyük göğsü koyu tüylerle kaplıydı ve Bo haklıydı. Adamın inanılmaz kasları vardı. Ama kardeşi adamın dümdüz karnından kasıklarına doğru inen çizgiden bahsetmemişti. Ah ne hoş. Chelsea Hollywood'da çalışmış ve bunun gibi birçok erkek vücudu görmüştü. Venice Plajında yapılan vücut geliştirme yarışmalarındaki adamları saymazsak Mark'ın vücudu şimdiye kadar gördüğü en etkileyici vücutlardan biriydi.

Chelsea, Mark'ın şimdiye kadar attığı gollere ve puan ortalamalarına baktı, bunların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ama Vikipedi'de bile çok etkileyici rakamlar olduğu yazdığı için, gerçekten de etkileyici olmalı diye düşünmüştü. Daha sonra bir hayran sitesi buldu, buradaki fotoğrafta Mark buzu yıkıyordu. "Bressler sözleri" yazan bağlantıya tıkladı.

Hokeyle ilgili söylediği birkaç sözü hızla geçtikten sonra "İkinciliği asla kutlamam" cümlesini görünce durdu. Mark'ı o kadar iyi tanımıyordu ama onu böyle bir cümleyi söylerken hayal edebiliyordu. Chinooks'un kaptanı olmak nasıl bir his diye sorulduğunda, "Ben sıradan bir adamım. Otobüste ya da uçakta arkada oturur, iskambil oynar ve diğerlerinin parasını almaya çalışırım," diye cevap vermişti. Onu en çok şaşırtan lafı ise şu olmuştu: "Daha çocukken profesyonel bir hokey oyuncusu olmaya karar vermiştim. Babam patenlerimin parasını karşılayabilmek için çok çalışmıştı ve büyükannem de bana her zaman istediğim her şey olabileceğimi söylerdi. Ona inandım ve şimdi buradayım. İkisine de çok şey borçluyum." Çoğu insan anne ve babasına teşekkür ederdi, büyükannesine teşekkür etmesi garip ve beklenmedik gelmişti. Chelsea gülümsedi. Babası ve büyükannesinden bahsetmesi neredeyse onu insani bir konuma getirmişti. Gerçi baktığı bütün fotoğraf ve videolarda onun tanıdığı adamdan çok daha insancıl görünüyordu. Ama şimdi onunla ilgili farklı bir şey vardı. Yürüyüşünden ve sağ elini kullanışından daha farklı bir şey. Daha karanlık bir şey. Sert bir şey...

Başka bir sitede Mark'ın enkaza dönmüş arabasının üç deği-

şik fotoğrafı vardı. Bu fotoğraflara bakarken bu sefer Chelsea'nin iki kaşı birden şaşkınlıkla havaya kalktı. Adam yaşadığı için gerçekten de çok şanslıydı. Dördüncü fotoğrafta da Mark'ın tekerlekli sandalyeyle hastaneden çıkışının görüntüsü vardı. Ama bu fotoğraf bulanıktı, yine de yüzünde adeta parlayan koyu gözlerini fark etmemek imkânsızdı.

İşte oradaydı.

Bu oydu. Çalıştığı adam buydu. Bu sert, karanlık, kasvetli adam.

Kafadan alınan darbelerin, insanların kişiliklerini değiştirebileceğini biliyordu. Onunkini de değiştirip değiştirmedığını merak ediyordu. Eğer değiştirdiyse, acaba yeniden eskisi gibi kahkahalar atıp espriler yapan o adam olacak mı diye merak ediyordu. Onun için çok önemi olduğundan değildi bu merak. Onun tek amacı, on bin doları alana kadar üç ay, Mark'ın etrafında dolanmaktı.

Chinooks'un resmi sitesinde kulüp, hayranlarının Mark'la ilgili geçmiş olsun dileklerini yazmaları için bir misafir defteri açmıştı. Şimdiye kadar yedi binden fazla insan girip bir şeyler yazmışlardı. Yazılanların bazıları o kadar güzeldi ki, Chelsea acaba Mark bütün bunları biliyor mu diye merak etti. Acaba umursuyor muydu?

Bilgisayarını kapatıp ışığını söndürmeden önce internette Seattle'daki plastik cerrahları araştırdı. Nerede okuduklarına ve kaç senedir bu işi yaptıklarına özellikle dikkat ediyordu. Daha çok göğüs küçültme ameliyatlarına ait öncesi ve sonrası fotoğraflarına bakıyordu. Kıskaç bir insan değildi ama bu fotoğraflara bakarken hissettiği imrenme duygusu adeta ruhunu parçalıyordu. Bir sürü farklı sebepten dolayı göğüslerini küçülttürmeyi o kadar çok istiyordu ki... Ağrı çekmeden koşmak ve zıplamak istiyordu. Yapacağından değil ama yine de bunu yapabileceğini bilmek güzel olurdu. Göğüsleri normal boyutlardaki kadınlar gibi ciddiye alınmak istiyordu. Hollywood'da kıyafetin içini doldurmak için iş alınırdı, oyunculuk kabiliyetine çok fazla bakmazlardı. Los Angeles'taki herkes onun silikon taktırdığını düşünüyor-du ve onu en çok rahatsız eden şey de buydu.

Koca göğüsleri sallanıp durmadan sevişmek istiyordu. Şimdi olduğu gibi, üstünde sütyen varken sevişmeyi tercih ederdi. Daha rahattı ama beraber olduğu adamların bundan hoşlandıkları söylenemezdi.

Onuncu sınıftan bu yana göğüsleri bu boyuttaydı. Çok küçük düşürücü ve acı dolu zamanlar geçirmişti. Bo'nun şu an güveneceği bir adam bulmakta bu kadar zorlanmasının sebebi de büyük ihtimalle bu olmalıydı. Şimdi bile, erkekler ve kadınlar bazen ona ve Bo'ya şöyle bir bakıyor ve onların nemfomanyak olduklarını düşünüyorlardı. Bu durum onu bugün bile şaşırtıyordu. Büyük göğüslere sahip olmanın cinsellikle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. Göğüsleri büyük olduğu için, seks konusunda şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan daha kuralcı biri olmuştu.

Bu ameliyatı istemesinin sebeplerinden biri de insanların onunla konuşurken göğüslerine değil, yüzüne bakmalarını istemesiydi. Bir kez olsun göğüslerine bakmayan bir adamla tanışmak istiyordu. Mark Bressler gibi bir adamla...

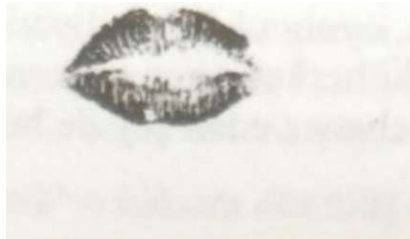
Birden kaşları çatıldı. Mark Bressler göğüslerine bakmıyor olabilirdi ama diğer birçok açıdan gerzeğin tekiydi. Hem de oldukça kırıncı şekilde davranan bir gerzek. Kıyafetlerini, zekâsını ve araba kullanma becerisini aşağılamak gibi bir sürü kırıncı şey yapıyordu.

"Hey." Bo kafasını içeri uzattı ve Chelsea bilgisayar ekranında göğüs küçültme ile ilgili yazıları görmesin diye hemen ekranını aşağı indirdi. "Kules aradı ve sana Mark'ın birkaç hafta sonraki Chinooks ünlüler golfturnuvasında oynayıp oynamayacağını sormamı istedi. Eskiden hep oynardı."

"Jules niye kendi sormuyor?"

"Çünkü Mark her zaman telefonlarına cevap vermiyor." Bo gülümsedi. "Ama şimdi sen varsın."

"Evet. Ne şanslıyım."

"Dün gece Chinooks'un kazadan sonra yaptığı bir siteye baktım. Hayranların girip sana özel mesajlar gönderiyorlar. Çok güzel."

Mark masasına oturdu ve asistanının onun için araştırıp bulduğu evlere bakmaya başladı. Onun bulduğu evlere bakıyordu çünkü gerçekten de taşınmak istiyordu. Son bir ay içinde bu evde son beş yılda olduğundan daha fazla vakit geçirmişti. Ya da en azından ona öyle gelmişti. Ev ona sürekli geçmişini anımsatıyordu ve duvarlar adeta üstüne üstüne geliyordu.

Sol eliyle çenesindeki hafifüzamış sakalını kaşdı ve ekrandaki evi daha iyi görebilmek için biraz daha öne eğildi. Chelsea gelmeden önce duş almış, her zamanki gibi tişört ve koşu eşofmanı giymiş ama bugün evden çıkmayacağı için tıraş olma gereği duymamıştı.

"Bu sayfadan haberin var mıydı?"

Mark başını iki yana salladı, elindeki destek yüzünden bilgisayar kullanmak biraz zor oluyordu. Belki de biri ona bu sayfadan bahsetmişti. Anımsamıyordu. Ya aldığı ilaçlardan ya da kafasına aldığı darbe yüzünden son altı ayda olanlar zihninde çok net değildi. "Anı sayfası gibi bir şey mi?"

"Hayır. İyileşmen için sana iyi dileklerini gönderdikleri bir yer. Yedi binden fazla hokey hayranı sana mektup ve notlar yazmış."

Sadece yedi bin mi? Mark bakışlarını bilgisayardan masasına kaydırды. Omzunun üzerinden baktı ve bakışları asistanının parlak altın rengi kabartılarla kaplı büyük göğüslerine, oradan boynuna, oradan da büyük mavi gözlerine kaydı. Bugün kısa, çılgın renklerle bezeli bir etek giyyordu, büyük ihtimalle Pucci'ydi ve bir de yürüdüğü zaman zemini inleyen tahta sandaletler giymişti. Kıyafetlerinin rengi, onun için, biraz soluk görünüyordu.

"Onlara cevap verecek misin?"

Hayranlarına müteşekkir olmadığından değil, onlara gerçekten de minnettardı ama yedi bin e-postaya cevap yazmak bir yana, alışveriş listesi bile yazmaktan nefret ederdi. "Hayır."

"Büyük bir teşekkürler notu gönderebilirsin. Bence yapıl-

ması gereken bu."

"O zaman senin ne düşündüğünü önemsememem isabet olmuş."

Chelsea derin bir iç çekti ve gözlerini devirdi. "Bir de sana bu seneki Chinooks ünlüler golf turnuvasında oynayıp oynamayacağını sormam istendi."

Chelsea sanki başının etrafında vızıl vızıl dönen bir sinek gibiydi ve Mark'ın canını inanılmaz bir şekilde sıkıyordu. Ona vurup ezememesi çok kötüydü. Poposuna atacağı bir şaplağın onu gücendireceğini ve gitmesini sağlayacağını bilseydi bir dakika bile düşünmezdi. Saat daha on bir olmasına rağmen kendini çok yorgun hissediyordu. Fizik terapisti Cyrus sabah gelmişti ve onunla yukarı kattaki salonda bir saat boyunca çalışmışlardı. Ama onun yorgunluğuna sebep olan tek şey bu değildi. Bir gece önce, uyku ilacını almadığı için iyi uyuyamamıştı. Almasının sebebi, hem bu ilaca ihtiyacı olup olmadığını görmek, hem de asistanının aniden ortaya çıktığı garip rüyalar görmeden uyuyabilmektir.

Chelsea başını bir yana eğdi ve kırmızı-pembe tonlarındaki saçı yumuşak boynunu okşayıp geçti. "Beni duydunuz mu, Bay Bressler?"

"Maalesef duydum." Kafasını tekrar monitöre çevirdi ve Newport Hills'deki eve baktı. Su üstündeydi ve ilgisini çekmiyordu. Suyu yakın yaşamanın modası geçmişti. "Bu sene oynamıyorum."

"Neden? Geçmişte hep oynamışsınız."

"Tek elle oynayamam." Bunun çok da doğru olduğu söylenemezdi. Eğer oynamak isteseydi golf sopasını dişleriyle bile tutup oynardı.

"Yardım edebilirim."

Mark neredeyse bir kahkaha atacaktı. Daha sonra başka bir eve tıkladı. "Öyle mi? Nasıl?" Mark sopayı sol eliyle tutarken o da önüne geçip sağ eliyle mi tutacaktı? Genç kadının sırtının göğsüne dayandığını, burnunun saçlarına karıştığını ve elinin, onun sert demirini tutan elinin üstünde olduğunu düşündü. İki ta-

\ r a f a da çekilebilecek bu söz, durmasına neden oldu ve midesinde garip bir ağırlık hissetti.

"Özel kulüplere bakabilirim."

Bu ağırlık o kadar beklenmedik bir şekilde gelmişti ki bundan rahatsız olmuştu. Bunun sebebi büyük ihtimalle ne anlama geldiğini anlamış olmasıydı. Uzun süredir böyle bir şey hissetmemişti ama bu ağır çekişin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Engelliler için bir kulüp mü? Hayır teşekkürler." İsteddiği son şey asistanı için bu şekilde bir şeyler hissetmektir. Tekrar bir kadına karşı bir tutku duymak istemediğinden değil, ama o kadın bu kadın olmamalıydı.

Chelsea ileri uzandı ve ekrandaki evi işaret etti, Mark bu yüzden onun ufak eline, parmaklarının ve avuç içinin yumuşak derisine bakmak zorunda kaldı. Tırnakları kısaydı ve onları herhangi bir renge boyamamıştı. Mark renkli tırnakları severdi. Daha sonra bakışı kadının bileğindeki mavi damara yöneldi. O kadar yakındı ki eğer istese dudaklarını onun dirseğinin iç tarafına yapıştırabilirdi. Chelsea ona o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu her yerden alabiliyordu. Çiçek ve meyve özlü bir kokusu vardı, aynı onun gibi.

"Pencereden inanılmaz bir manzarası var," dedi genç kadın ve biraz daha eğildi. Saçı yüzünün önüne düştü ve yumuşak göğsü Mark'ın omzuna sürtünüp geçti. Mark'ın midesindeki ağırlık birkaç santim daha aşağı indi ve eğer kendini tanımasaydı, tahrik olmak üzere olduğundan şüphelenirdi.

"Şehir merkezinde yaşamak istemiyorum. Çok gürültülü."

"O kadar yükseklerde olacaksınız ki duymazsınız bile."

"Artık uyuşturucu kullanmıyorum. Mutlaka duyarım," dedi ve Queen Anne'deki bir evi açtı. Belki de midesinde hissettiklerinin aldığı ilaçlarla bir ilgisi vardı.

Chelsea, Mark'ın kulağının dibinde bir kahkaha attı. Bu yumuşak, nefese benzeyen ses adeta Mark'ın şakağını gıdıklamıştı. "Ben yüksek bir katta olacağınızı kastetmiştim."

Mark neredeyse gülümsüyordu. Bu son günlerde aklının nelerinde olduğunu gösteriyordu.

Chelsea biraz daha öne eğildi ve adamın üzerine biraz daha baskı yaptı. "Bu ev neredeyse 400 metrekare. Körfeze bakan harika bir manzarası var ve hepsi tek bir katta. Sizin için mükemmel olduğunu düşündüm."

Mark, genç kadın bunu bilerek mi yapıyor diye merak ediyordu. Acemilik günlerinden beri kadınlar gelip ona dayanırlar ya da vücutlarını sürterlerdi. Onunla sevişmek istediklerini kurnaz şekillerde belli ederlerdi. Ama küçük asistanının ona sürtünmesinin sebebinin, Mark'ı masasına yatırıp onunla oracıkta sevişmek olduğunu hiç sanmıyordu.

Ya da sebebi bu muydu?

"Mutfak tamamen yenilenmiş ve modernize edilmiş. Ne düşünüyorsunuz?"

Ne mi düşünüyordu? Genç kadının masasının üstüne, tam onun karşısına oturduğunu, elleriyle onun eteğini yukarılara sıyırdığını düşünüyordu. Ve Mark bir çift göğüsle ilgilenmeyi ne kadar severse sevsin aslında tam bir uyluk adamıydı. Kadınların uyluklarının iç tarafına bayılırdı. Avuçlarını bu bacaklarda gezdirmeyi ve eli yukarılara gittikçe daha da yumuşaklaşan ve ısınan teni hissetmeyi severdi.

"Ne düşünüyorsunuz Bay Bressler?"

Ağırlık yavaşça göbek deliğinin altına indi ve kasığına ulaşmadan önce durdu. "Ben yemek yapmam." Altı ay öncesi olsaydı, şimdiye kadar inanılmaz bir şekilde ereksiyon olmuş olurdu.

"Yemek pişirmenize gerek yok."

Bu sıcak ağırlık uzun süredir hissettiği ilk arzu dolu şeydi ama anı zamanda bu başındaki kadın için hissetmek isteyeceği son şeydi. "Bana bir daha söyler misin? Ben neden bu evlere bakıyorum?"

"Çünkü taşınmak istiyorsunuz."

Mark sol elini masanın üstüne koydu ve ayağa kalktı, ağırlığını sağ tarafına vermeye çalışıyordu. Onun işine karışmasına ve hayatını yönetmeye çalışmasına ihtiyacı yoktu. "Sana asla böyle bir şey söylemedim."

Chelsea bir adım geri gitmek zorunda kaldı. "Bahsetmiştiniz"

Mark döndü ve masaya dayandı. "Eğer sana altı aydır kimseyle beraber olmadığımı söylersem gidip fahişeleri mi aramaya başlayacaksın?"

Chelsea'nin mavi gözlerinin üstündeki kaşları aşağı düştü. "Dün sevişmediniz mi?"

Tanrım, ne zaman normal bir kadın gibi davranmaya başlayacaktı?

"Donda'yla sevişmediniz mi?"

"Sports Illustrated muhabiri mi? Hayır." Bununla ilgili bir haber yazma olasılığına karşı asla bir muhabirle birlikte olmazdı.

"Ya da başka birisiyle?"

Neden böyle bir şey düşünüyordu ki? "Bu seni hiç ilgilenmez."

Chelsea'nin gözleri kısıldı. "Bana prezervatif, kayganlaştırıcı ve magnum boy titreşimli yüzük aldırduğınız zaman ilgilenirdiyordu ama. Tanrım çok utanç vericiydi ve kesinlikle iğrençti. Ve hiçbir şey içindi demek!"

Mark kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Birisiyle sevişmeyi düşünüyordum." Chelsea çıldırmış gibi görünüyordu. Güzel. İkisi de çıldırmıştı o zaman. Israrcı kadın. Mark tahrik olmadan önce geri çekilmesi ve sırtına sürtünmeye bir son vermesi gerekiyordu artık. Ya da daha kötüsü Mark'ın kaldıramadığını fark etmeden önce hareketlerini kesmeliydi. Mark'ın artık işe yaramaz bir adam olduğunu anlamadan önce durmalıydı. "Ama seksi düşünmek ve prezervatif almak bunu seninle yapmak istediğim anlamına gelmez. Bu yüzden bana sürtünüp durmayı kesebilirsin. O kadar da umutsuz bir durumda değilim."

Chelsea'nin büyük, mavi gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Benim tipim değilsin. Ben göğüsleri seven bir adam değilim ve göğüslerini sırtıma sürtüp durman beni tahrik etmez."

"Ben size sürtünmüyordum."

"Sürtündün." Orta parmağıyla bluzundaki kabarık yerleri işaret etti. "Gücenme ama seninle sevişmek istemiyorum."

Chelsea'nin ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Gücenmeyeyim mi? Tanıştığımız ilk günden beri beni gücendirmeye çalışıyorsunuz."

Mark elini sağ kalçasının yanındaki masanın üstüne koydu. Bu doğruydu.

"Bunun için elinizden geleni yapıyordunuz."

Hayır, yapmıyordu. Eğer yapsaydı, "Şimdi sinirlenip incinme. Erkeklerin seni çekici bulduklarından eminim. Ama ben onlardan biri değilim. Gerçekten de, konuşmasını bilen, büyük göğüsleri ve gülünç saçları olan kadınları görünce tahrik olmuyorum. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," derdi.

Chelsea göz kırptı. Bu davranışından sonra onun çıldırıp evi terk etmesini bekliyordu. "Rahatladım." Pembe dudaklarıyla hafifçe gülümsedi. "Birçok işten patronlarımla sevişmeyi reddettiğim için ya çıktım ya da kovuldum." Sanki kötü bir şeyin kokusunu almış gibi burnu kırıştı. "Bazı insanların benden ne yapmamı istediklerini tahmin bile edemezsiniz."

Aslında büyük ihtimalle tahmin edebilirdi. Erkeklerin davranışlarını tahmin etmek çok da güç değildi.

"İğrenç şeyler. Son çalıştığım adam ona oral seks yapmamı istemişti."

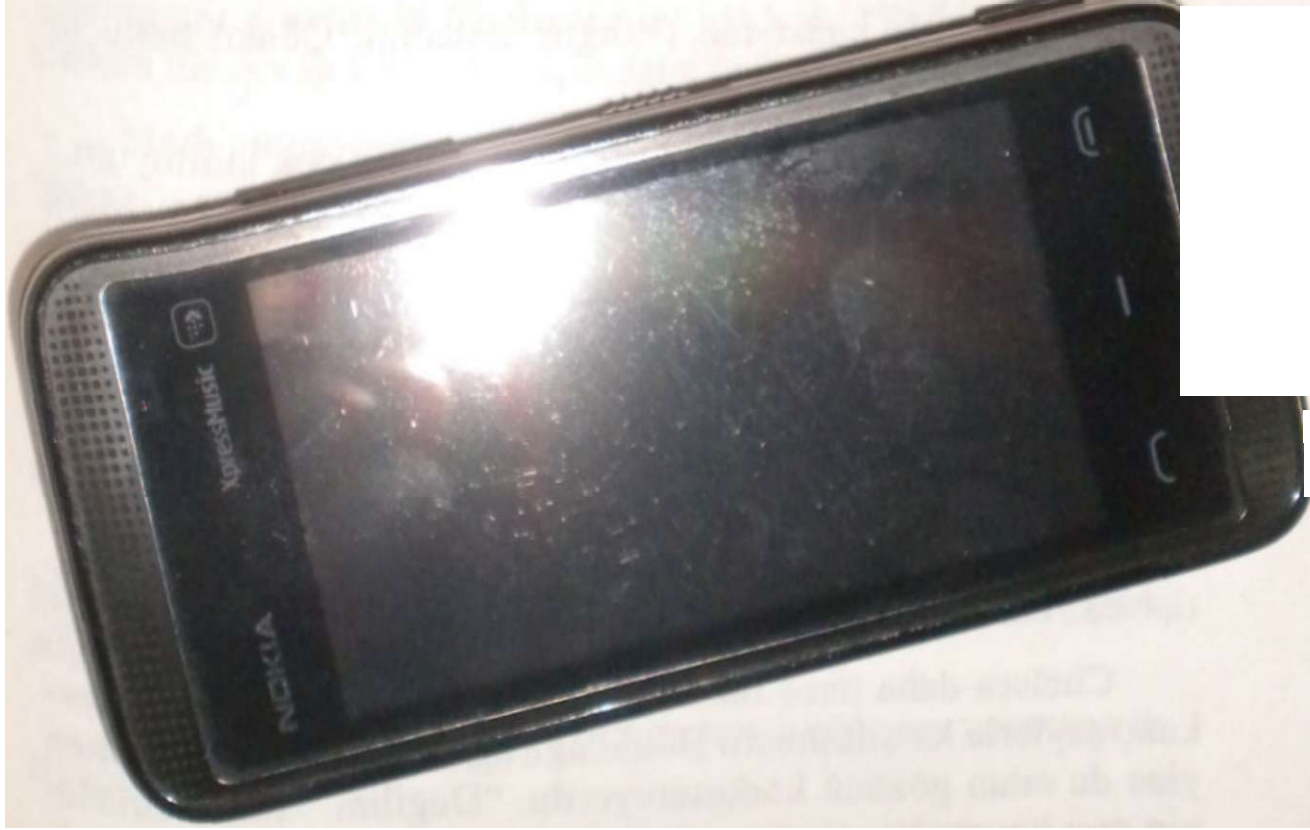
Bazı erkek ve kadınların nasıl davranacaklarını tahmin etmek çok kolay olsa da, Chelsea'ninkileri tahmin etmek hiç de kolay değildi. Chelsea onun beklediği gibi davranmıyordu çünkü normal bir kadın değildi. Sarı, kırmızı, pembe tonlarında bir saçları vardı ve soyut bir tablo gibi giyiniyordu.

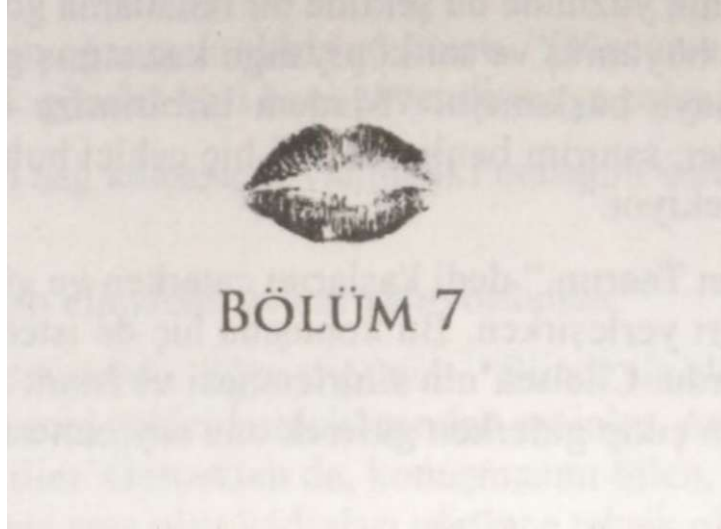
Chelsea başını iki yana sallarken bir kahkaha attı. "Bu konuda endişelenmek durumunda kalmayacak olmam beni gerçekten rahatlattı."

Bir kadını yatağa atmakta asla çok zorlanmamış biri olarak Chelsea'nin kahkahası Mark'ı rahatsız etmişti. Bu kahkaha birçok manaya geliyordu. "Dur bir dakika. Çirkin biri değilsin. Ayrıca oral seks konusunda da bir şey söylemedim."

Chelsea kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve kolları altın rengi kabarıklıkların altında kayboldu. Mark daha önce hiçbir kadının yüzünde bu şekilde bir rahatlama görmemişti. Gülümsemesi büyümüş ve sanki piyango kazanmış gibi gözleri ıslıl ıslıl parlamaya başlamıştı. "Madem birbirimize karşı dürüstüz Bay Bressler, sanırım benim de sizi hiç çekici bulmadığımı söylemem gerekiyor."

"Aman Tanrım," dedi kaşlarını çatarken ve gözlerinin arkasına bir ağırlık yerleşirken. Bu konuşma hiç de istediği yöne doğru gitmiyordu. Chelsea'nin sinirlenmesi ve Mark'ın da genç kadın kapıdan çıkıp giderken gülerken onu seyretmesi gerekiyordu.

Chelsea karşısında duran uzun boylu, ukala adama baktı. Onun güçlü kollarını ve güçlü göğsünü inceledi. Onun sert bakışlarına gözlerini dikti. Karşısındaki adamın görüntüsünün bir gerzeğin görüntüsüyle hiç alakası yoktu. "Gerçekten de sizinle seks yapmak zorunda kalmayacağımı söylediğiniz için ne kadar rahatladığımı anlatamam."

"Sanırım ne kadar rahatladığınızı anladım. Çünkü bunu üç kere söyledin."

"Her şeyi böyle açıkça konuştuğumuz için çok mutluyum." Aslında Chelsea oldukça çekici olduğunu düşünüyordu. Mark klasik bir sporcuydu, Chelsea'ye göre Mark o kadar özel biriydi ki, sadece süper modellerle çıkmalıydı. "Ve ileride eğer bir şey göstermek için yanlışlıkla size dokunursam bilerek yapmadığımı bilin lütfen." Ve gerçekten de işine devam etmek istediği için ekledi. "Gerçi size dokunmak için her şeyi yapabilecek birçok kadın olduğundan eminim."

Mark'ın kaşları çatıldı ve sakalının koyu gögesiyle birleşti, biraz korkunç görünüyordu. "Ama sen onlardan biri değilsin."

Chelsea daha önce bir hokey oyuncusundan çok daha korkunç şeylerle karşılaşmıştı. Bütün ağırlığına ve öfkesine rağmen yine de onun gözünü korkutmuyordu. "Değilim." Mark sinirlenip onu kovmadan önce ya da daha kötüsü, onu, prezervatif almak gibi küçük düşürücü yeni bir göreve göndermeden önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Bence yardım için düzenlenen bu golf turnuvasında yer almanız çok önemli. Birinci se-

bebi, bu yardım amaçlı bir şey ve eğer siz orada olursanız basın daha çok ilgi gösterecektir. İkinci sebebi de hayranlarınızın sizi görmek istemesi."

"Tekrar o konuya mı geldik?" Mark gözlerini yumdu ve homurdandı. "Tanrım, beynimi oyan bir kene gibisin. Sana oynamayacağımı söyledim. Hiçbir atışı düzgün yapamayacağım."

İlk önce pitbul şimdi de kene. Gerçekten de gurur okşayıcı. "Burada önemli olan sayı yapmak değil."

"Sayı yapmak her zaman önemlidir." Bastonuna uzandı ve onu havaya kaldırdı. "Ben asla kazanamayacağım bir şey oynamam."

"Siz asla ikincilikleri kutlamazsınız."

"Bu doğru."

"Bu etkinlik yardım için yapılıyor. Herhangi bir yardım için gerçekleşen etkinliklerde olay birinci, ikinci ya da üçüncü olmak değildir. Önemli olan katılımdır." Mark tam ona karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki Chelsea elini kaldırdı. "Sadece düşünün. Onlara bir cevap vermemiz için daha önümüzde bir hafta var."

Mark onun yanından geçti. "Hayatıma müdahale etmeyi bırak."

"Sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum." Chelsea onun peşinden gitti. "Gerçekten de ne yapacağımı bilmez bir durumdayım. Neye ihtiyacınız olduğunu bilmiyorum."

Mark birden durdu, o birden durunca genç kadın az kalsın onun geniş sırtına çarpacaktı.

"Bana imkânsızlar listesi vermeyen ilk işverenimsiniz. Hiçbir konuda bir listeniz yok. Bana nelere ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Mark sırtını dikleştirdi. "Benim için hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok."

Chelsea onun tam karşısına geldi ve yüzüne baktı. Evin ön tarafından gelen ışık burnuna ve göğsünün üstüne çarpıyordu. Dudaklarını her zamankinden daha fazla sıkıştı. "Chinooks si-

zin asistanınız olmam için bana iyi para ödüyor."

"Sana ne kadar veriyorlarsa, işi bırakman için iki katını veriririm."

Her nedense onun kendisine yirmi bin dolar vereceğinden şüphe ediyordu. "Sadece parayla ilgili değil," diye yalan söyledi. "İşim beni tatmin ediyor. Sizin bana ihtiyacınız var ve-"

"Sana ihtiyacım yok."

"Ve," sanki Mark hiç sözünü kesmemiş gibi konuşmaya devam etti, "eğer size yardım etmek için ne yapabileceğimi söylemezseniz, kendi kafamdan işler uydurmaya devam ederim."

"Peki. Şu çok endişelendiğin yedi bin hayranın gönderdiklerine cevap yazabilirsin."

Daha önce de başkalarının hayran mesajlarına cevap vermişliği vardı. "Cevap olarak ne yazmamı istersiniz?"

"Toplu bir e-posta yazmak hiç özel bir şey değil." Merdivenlerin etrafında yürüdü ve karanlık koridorda ilerlemeye devam etti. "Bence hepsini tek tek cevaplamalısın."

Birden Chelsea'nin içindeki çılgın kız su yüzeyine çıkmıştı. "Ne?"

"Hepsine tek tek cevap ver," diye tekrar etti.

Chelsea istemeyerek de olsa onu takip etmeye kendini zorladı. "Ben herkese gönderilebilecek ilginiz için teşekkürler falan filan gibi bir e-postanın güzel olabileceğini düşünmüştüm."

"Falan filan hiç de özel bir şey değil." Mark, Chelsea'nin şimdiye kadar gördüğü en büyük televizyonlardan birinin olduğu odaya girdi. Odada ayrıca büyük deri bir kanep, büyük bir uzanma koltuğu ve üç poker masası vardı. Genç kadın kapı eşiğinde durdu.

"Bu yazdıklarının benim için ne kadar anlamlı olduğundan bahset," dedi omzunun üzerinden ona bakarak. "Ve bir de onların kendi yazılarında bahsettikleri bir şeyden söz et de, gerçekten de okuduğumu düşünsünler."

"Ne ahmak ama," diye fısıldadı Chelsea.

Mark döndü ve ona baktı. "Sen az önce ne dedin?"

Vücudundaki kemiklerin yarısını kırmış olabilirdi ama duymasıyla ilgili bir sorunu yoktu. Chelsea poker masalarını işaret ederek yalan söylemeye başladı. "Ne kadar da güzel bir oda dedim. Çok poker oynar mısınız?"

"Oynardım." Mark sehpanın üstünden televizyon kumandasını aldı ve televizyona çevirdi. "Şu e-postaları cevaplamaya başlasan iyi edersin."

Chelsea adamın arkasından dudaklarını kıpırdatarak ahmak dedi. Sonra döndü ve ofisin yolunu tuttu. Ayakkabılarının tah-ta kopukları sanki ölüm çanları gibi ses çıkarıyordu. "Yedi bin e-posta," diye homurdandı. "On bin dolar."

Az önce Mark'ın oturduğu sandalyeyi çekti ve kardeşini aradı. "Chinooks'un internet sitesindeki Mark'ın ziyaretçi sayfasına ulaşmak için kiminle görüşmem gerektiğini öğrenmem lazım," diye açıkladı. "Buraya mesaj bırakan insanların e-posta adresleri gizli." Birkaç dakika daha durumu anlattıktan sonra, bir kalem ve not kâğıdı aldı. Bir isim ve numara yazdı ve internet sitesinin genel müdürünü aradı. Bir süre konuştuktan sonra adam onun siteye ulaşmaya çalışan manyağın teki olmadığına ikna olmuştu. Ona kullanabileceği bir kullanıcı adı ve şifre verdi. Birkaç dakika içinde siteye girmeyi başarmıştı. Tereyağından kıl çeker gibi. Şimdi asıl zor kısım başlıyordu, bütün mesajlara cevap verecekti.

En baştaki mesajlar Mark'ın iyileşmesi için iyi dileklerde bulunanlarla doluydu. Endişelerini ifade etmişler ve kahramanlarına taptıklarını söylemişlerdi. Chelsea cevapla tuşuna bastı ve neredeyse hepsine aynı cevabı yazdı:

İlginiz için ve bana bu satırları yazmak üzere ayırdığınız vakit için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok anlamlı. Merak etmeyin, ben iyiyim ve her gün daha da iyi oluyorum.

Mark Bressler

İnsanın zihnini bulandıran kırk beş dakikalık işten sonra şöyle bir mesajla karşılaştı:

Merhaba Mark,

Ben Lydia Ferrari.

Chelsea gülümsedi. Ferrari. Tabii ya.

Kazadan birkaç ay önce Lava Lounge 'da tanışmıştık Üstümde yeşil bir elbise vardı ve sen bana Heidi Klum 'a benzediğimi söylemiştin.

Chelsea okumaya devam etmeden önce gözlerini devirdi.

Redmond 'daki dairemde beraber olmuştuk Hayatımda geçirdiğim en iyi gecelerden biriydi. Sana numaramı verdim ama beni hiç aramadın. İlk önce çok kırılmıştım ama kazanı duyduktan sonra çok üzüldüm. Umarım kısa zamanda iyileşirsin.

Lydia

Lydia'nın barda tanıştığı bir adamla beraber olması mı, yoksa herkesin okuyabileceği bir yerde bunu yazması mı daha kötüydü? Mark'm davranışlarını düşünecek olursa, şaşırmamıştı. Midesi bulanmıştı ama şaşırmamıştı. O bir sporcuydu.

Sevgili Lydia, diye başladı.

Seninle birlikte olup sonra seni hiç aramadığım için özür dilerim. Bu konularda tam bir gerzeğim. Arayacağını söyleyip aramamış olan bütün erkekler adına senden özür dilemek istiyorum. Gerçi Lydia, ne bekliyordun ki? Biraz kendine saygın olsun da barlarda tanıştığın erkeklerle birlikte olma.

Chelsea arkasına yaslandı ve yazdıklarına baktı. Cevapla tuşuna basmak yerine sil tuşuna bastı ve hem Lydia'nın uygunsuz mesajını hem de kendi yazdıklarını sildi.

Bir sonraki mektup şöyle başlıyordu:

Mark Bokkafa,

Ne ekersen onu biçersin. Marleau 'ya maçta o şekilde vurmaya-caktın Komada olduğun için mutluyum.

San Josedan Dan

Bu mesajı da sildi. Kimse böyle korkunç bir mesajı hak etmezdi ve ayrıca bir cevap verip Dan'i onurlandırmayı da düşünmüyordu.

Birkaç mesaja daha cevap verdikten sonra okudu:

Mark,

Ben ve oğlum şehirdeki hiçbir Chinooks maçını ve seni oynarken görme şansını kaçırmayız. Sen benim sekiz yaşındaki oğlum Derek 'e ilham kaynağı oldun. Geçen sene gençlik hokey yaz kampında tanışmıştınız. Onun koçuydun ve ona asla pes etmemeyi öğretmiştin. Sürekli senden bahsediyor ve senin ona verdiği cesaretle bir gün profesyonel hokey oynamak istiyor.

Mary white

Chelsea gözlerini ekrandan kaldırdı ve odadaki posterlere, kupalara ve diğer eşyalara baktı. Duvarda üzerinde 12 ve BRESSLER yazan bir Chinooks hokey forması ve kırık bir hokey sopası çerçevelenmiş bir halde duruyordu. Başka bir duvarda ise Mark'ın koyu mavi forma giydiği ve terli olduğu bir fotoğrafı asılıydı. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı ve bembeyaz dişlerini görmek mümkündü. Bir elinde, üstünde bir bant yapıştırılmış olan bir buz hokeyi topu duruyordu, topun üstündeki beyaz bantta 500 yazıyordu.

Mark'ın, onun bilmediği bir hikâyesi vardı. Ve doğruyu söylemek gerekirse Chelsea bunu anlamıyordu da. Mark o kadar çok şey yaşamıştı ki. Çok şanslıydı ama bir o kadar da öfkeliydi. Sanki bir düğmesini kapatmış ve Chelsea'nin röportajlarda izlediği o kahkahalar atan, gülen adam gitmişti. Onun tanıdığı Mark Bressler daha çok diğer gördüğü videolardaki adama benziyordu. Ona buna yumruk atıp buzun üstünde kavga eden adama...

Evet, Mark'ın öfkesini ve sıkıntılı ruh hallerini anlamıyordu ama zaten ona da Mark'ı anlaması için para ödemiylordı. Bilgisayar ekranına baktı ve işine döndü.

Sevgili Mary, yazdı.

Geçen yaz Derek le tanışmak benim için büyük bir zevkti. Devam etmeye kararlı olduğunu duymak beni çok sevindirdi. Bir gün Ulusal Hokey Ligi için oynarken gelip bir maçını izleyeceğim.

Kendinize iyi bakın,

Mark Bressler

Bir sonraki mektuba geçti ve Mark'a gençlik hokey kampını sormayı not aldı. Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. Büyük ihtimalle onu ısrarcı olmakla ve hayatını yönetmeye çalışmakla suçlayacaktı. Ona kene diyecekti ama onun hayatını yönetmesi için birine ihtiyaç vardı.

Kırk dakika ve on mektuptan sonra, kollarını yukarıya kaldırıp gerdi. Bu hızla giderse mektupları yazması bir ömrünü alacaktı ve Mark'ın ona bu işi vermesinin sebebinin de bu olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Kollarını indirdi ve oturma odasına doğru yürüdü. Camlardan içeri süzülen ışık, tahta pervazlar ve duvardaki taş yapı kendini Toskana'daki bir villadaymış gibi hissetmesini sağlıyordu. Acaba evi eski eşi mi seçti diye merak etti çünkü Mark'ı tanıdığı kadarıyla bu ev onun zevkine hiç uymuyordu. Modern mimariden hoşlanan bir adama benziyordu.

Büyük odaya girdiği zaman yerdeki halı ayak seslerini yok etmişti. Televizyondaki öğlen haberlerinde bir sonraki hafta havanın nasıl olacağı gösteriliyordu. Sesi o kadar kısıktı ki güçlkle duyabiliyordu. Perdeler açıktı ve öğlenin ilk ışıkları büyük Fransız kapılarından içeri süzülüyor, halının rengini açıyor ve Mark'ın uyuduğu uzanma koltuğuna gelmeden sona eriyordu. Sağ eli midesinin üstündeydi, elindeki mavi destek beyaz tişörtüyle bir zıtlık oluşturuyordu. Sol eli yanındaki derinin üzerinde duruyordu, elinde hâlâ kumanda vardı. Sürekli çatık olan kaşları şimdi normal görünüyordu. Daha genç ve yumuşak biri gibiydi sanki, gerçi güçlü yüz hatlarında böyle bir ifade olması biraz garip duruyordu.

Son altı aydır kimseyle beraber olmadığımın bahsetsem fahişeleri mi aramaya başlayacaksın? diye sormuştu. Chelsea gülmek ve onu uyandırmamak için dudağının kenarını ısıırıyordu. Bir keresinde ondan bir fahişe bulmasını isteyen bir komedyenle çalışmıştı. Özellikle aradığı bir yer vardı ve Chelsea'den oraya gidip kızı almasını istemişti. Ardından da iki saat sonra gelmesini ve kızı geri götürmesini söylemişti. Chelsea bunu reddedince komedyen de onun yerine bir taksi tutmuştu.

Komedyenin aksine konu kadınlara gelince Mark'ın bu konuda zorluk çekmediği görülüyordu. Çok yakışıklıydı ve onu zehirli bir bulut gibi çevreleyen seksi bir havası vardı. Eğer bir ko-

nuda fetişı yoksa bir fahişe çağırmak **zorunda** kalacağını sanmıyordu.

Chelsea kalın perdenin yanına gitti ve perdeleri kapattı. Artık çok kolay alınan biri olmaması iyi bir şeydi. Eğer Mark, büyük göğüsleriyle ilgili bu yorumu birkaç sene önce yapmış olsaydı gözyaşlarına boğulur ve evden koşarak kaçardı, gerçi Mark'ın onu aşağılamasının amacının da bu olduğunu tahmin ediyordu.

Chelsea arkasını döndü. Mark yaralı elini göbeğine ve göğsüne sürüyordu, televizyondan gelen sesler o kadar kısıktı ki, elindeki destekten çıkan sesleri duymak mümkündü. Gözlerini açmadı. Chelsea onu öğle yemeği için uyandırmalı mıyım diye düşünüyordu. Bunun yerine parmak uçlarında odadan çıktı. Canavarı dürtmemek en iyisiydi.

Tekrar işine döndü ve hayran mektuplarını cevaplamaya devam etti. Sonraki iki gününü cevaplar yazarak ya da uygun olmayan mesajları silerek geçirmişti. Çarşamba günü bilgisayar başından kalktı ve Mark'ı birkaç kilometre ötedeki doktor randevusuna götürdü ve perşembe günü de onu Verizon mağazasına götürdü. Bu iki yolculukta da o kadar korkunç bir arka koltuk yolcusu olmuştu ki, Chelsea, eğer çenesini kapamazsa onu kendi arabasıyla dolaşmaya çıkarmakla tehdit etmişti.

Sustu. Birkaç dakikalığına.

Mark, "Orospu çocuğu!" diye küfretti o perşembe günü Chelsea onu Verizon mağazasından eve getirirken. "O araba az kalsın bize yandan çarpıyordu."

"Bir şey olmadıysa sorun yoktur," dedi Chelsea annesinin her zaman söylediği gibi.

"Senin arabanın neden bok çukurunda olduğu belli."

Onun arabası bok çukurunda değildi. Sadece park ederken meydana gelen birkaç çizik vardı. "Bu kadar yeter. Bundan böyle her yere benim arabamla gideceğiz. Benim çok konuştuğumu söylüyorsunuz ama siz Washington eyaleti ve Oregon'un yarısındaki insanlar arasındaki en kötü arka koltuk yolcususunuz."

"Washington ve Oregon'un yarısındaki tüm arka koltuk yolcularını tanımıyorsun."

Chelsea onun bu yorumunu duymazlıktan geldi. "Ne zaman hızlı çıkış yapsam konuşuyorsunuz. Eğer çok hızlı gitmezsem yine konuşuyorsunuz. Sarı ışıktaki geçsem konuşuyorsunuz ve sarı ışıktaki dursam yine konuşuyorsunuz," dedi. "Hayatta bu kadar çok şeyi olan biri için çok fazla şikâyet ediyorsunuz."

"Hayatım hakkında bir bok bildiğin yok."

"Sıkıldığınızı biliyorum. Bir hobiye ihtiyacınız var. Yapacak bir şeye ihtiyacınız var."

"Hobiye ihtiyacım yok."

"Bence gençlik hokey kampıyla ilgilenmelisiniz. Hayran mektuplarından anladığım kadarıyla oradaki çocukların üstünde oldukça olumlu etkileriniz olmuş."

Yolcu camından dışarı baktı ve birkaç saniye sessizce durduktan sonra, "Belki anlamamışsındır diye söylüyorum, bugünlerde pek kayamıyorum," dedi.

"Kardeşim ve Jules'la birlikte Stanley Kupası finaline gittiğimiz gün fark ettim de Chinooks koçlarının tek yaptığı şey kenarda durmak, oldukça huysuz davranmak ve sürekli bağırarak, o kadar. Bunu siz de yapabilirsiniz. Huysuz olmak ve bağırarakta oldukça iyisiniz."

"Sana asla bağırmadım."

"Az önce bana 'orospu çocuğu' diye bağırdınız."

"Beni neredeyse öldürdüğün için tepki olarak sesimi yükselttim. Bir araba kazasından kurtuldum. Şimdi arabanın önünü güçlükle gören küçük bir insanın kullandığı arabada ölmek istemiyorum."

Belki de bu, arabadayken neden bu kadar korkunç olduğunu açıklıyordu. Başka bir trafik kazası daha geçirmekten çok korkuyordu. Elbette bu, evde neden tam bir göt oğlanı gibi davrandığını açıklamıyordu. "Oldukça iyi görüyorum ve boyum da bir metre elli yedi santim." Kırmızı ışıktaki durdu ve ona baktı. "Küçük bir insan olarak kabul edilmek ve yıllık, Amerika'nın Küçük İnsanları ulusal kongrelerine katılmak için boyumun bir metre 24 santim ya da daha kısa olması gerekirdi."

Mark yüzünü ona çevirdi. Kaşlarının havaya kalktığı güneş gözlüklerinden belli oluyordu.

"Ne?"

Mark başını iki yana salladı. "Küçük insanlara katılmak için gerekli olan boy ölçülerini biliyor musun?"

Chelsea omuz silkti ve trafik ışıklarına baktı. "Seni cüce diye çağıran çocukların arasında büyürsen böyle şeyleri araştırırsın."

Mark kıkırdadı ama bu Chelsea'yi mutlu etmedi. İlk defa gülmüştü ve ona gülüyordu. Işık değişti ve Chelsea ayağını gaz pedalına koydu. Bir kez daha Mark konuyu değiştirmeyi başarmıştı. "Dün cevapladığım mektuplardan biri de Mary White'a aitti. Oğlu Derek'e koçluk yapmışsınız."

Mark döndü ve bir kez daha camdan dışarı baktı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Derek diye birini hatırlamıyorum," dedi.

Chelsea, bu doğru muydu yoksa sadece onu susturmak için mi böyle söylemişti bilmiyordu. "Yazık. Annesinin yazdıklarına bakılırsa çok iyi bir koçmuşsunuz."

"Bugün bir ara, telefon rehberimi düzeltsen iyi olur," dedi konuyu kapatarak. "Sana bir isim listesi vereceğim sen de numaralarına bakarsın."

Chelsea bu konuyu konuşmaktan vazgeçmişti. Şimdilik. "Bir cep telefonunun rehberini düzenlemek çok kolay." Çünkü Mark telefonunu kaybetmişti ve numaralarını Verizon'un güvenli sitesine yedeklememişti. Evet kolaydı ama bütün bu numaraları bulmak ve telefonuna kaydetmek zaman alacaktı. Chelsea bu zamanı hayran mektuplarını cevaplayarak geçirmeyi tercih ededi. "Bunu siz de yapabilirsiniz."

"Bunu yapmak için kimse bana para ödemiyor," dedi araba garaja girdiği sırada. "Sana ödeniyor."

Eve geldiklerinde bir temizlik şirketi gelmiş, yerleri süpürüyor ve pencereleri siliyordu. Mark bir isim listesi karaladı ve sonra da ona telefonunu verdi. "Şimdilik bunlarla başlayabilirsin," dedi sonra da asansöre binip ortadan kayboldu.

Chelsea pilinin dolması için telefonu şarja taktı ve Mark'ın bilgisayarına, işinin başına döndü. Bir hayran mektubuna cevap verdiği sırada Mark'ın kişisel e-posta adresine yeni bir e-posta geldi. Belki de emlakçıdır diye düşündü. Sonra e-postanın kimden geldiğini görünce açtı.

Koç Mark, yazıyordu.

Annem yazdıklarınızı bana okuttu, umarım yakında iyileşirsiniz. Aynı sizin öğrettiğiniz gibi antrenmanlarıma devam ediyorum. Oldukça iyiye gidiyorum, gelip beni görmelisiniz.

Derek White

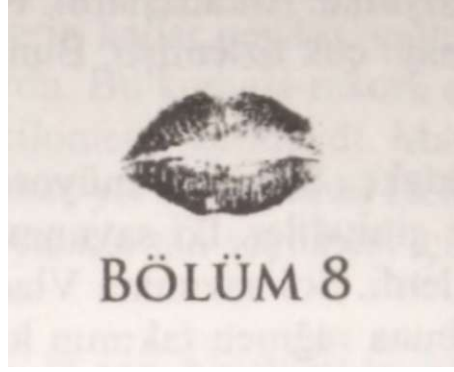
Derek White mı? Bir çocuk nasıl olup da Mark'ın e-posta adresini ele geçirmeyi başarmıştı? Sekiz yaşında filan değil miydi? Eğer yaşı daha büyük olsa bu Chelsea'yi korkutabilirdi. Şimdi bile az da olsa tedirgin olmuştu.

Derek\ yazdı.

Senden haber almak çok güzel. Bu sene hokey kampına gelecek miyim henüz bilmiyorum. Eğer gelemezsem, ben de seni özleyeceğim. Antrenman yaptığını duyduğuma sevindim ve daha iyi oynadığını görmek beni mutlu eder.

Not: E-posta adresimi bulmayı nasıl başardın?

Koç Mark

Cuma öğleden sonra Mark, sadece televizyon izleyerek geçirebileceği bir günü dört gözle bekliyordu. Son zamanlarda sanki etrafta, planlarını değiştirmesi için çeşitli entrikalar dönüyordu. "Colorado'ya karşı oynadığımız maçtaki o iki uzatma çok yorucuydu. Oynadığım en zor maçlardan biriydi," dedi Sam Leclaire bira şişesini dudaklarına götürürken. Odadaki ışık morarmış gözünü aydınlatıyordu.

"Hiç hoş değildi. Özellikle de sen çifte ceza yediğin için saha kenarında otururken," dedi Mark oturma odasında karşısında oturan dört hokey oyuncusuna bakarak. Açık cam kapılardan, dışarıdaki verandada duran ve golftoplarıyla atış yapan iki adam daha görölüyordu. Çitin arka tarafında Medina golf sahası vardı ve Mark arkadaşlarının topları oraya fırlatmamasını umuyordu, çünkü Nazi Kenneth olarak bilinen saha yöneticisi hemen şikâyete gelirdi. Medina'dan taşınmak istemesinin bir sebebi de Kenneth'di.

"Hensick yenilmiş gibi yaptı. Bizim nonoş da kız gibi dolandı durdu. Kendini rezil etti."

Bu doğru olabilirdi ama Sam'in Hensick'e çelme takmadığı anlamına da gelmezdi. Sonra ona iyi bir yumruk atmış ve Colarado'nun güçlü hale gelmesine neden olmuştu.

Arkadaşları yarım saat önce haber vermeden gelmişlerdi.

Bu küçük ziyareti onu aramadan yapmaya karar verdikleri belliydi, aksi takdirde Mark'ın onlara gelmemelerini söyleyeceğini biliyorlardı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama haber vermeden gelmelerine sevinmişti. Bu adamları uzun zamandır tanıyordu. Onların kaptanıydı ama onlar, onun için takım arkadaşından daha fazlasıydılar. Arkadaşlardı. Kardeş kadar yakındılar ve onlarla takılmayı çok özlemişti. Bunu şimdiye kadar fark edememişti.

Bugün hepsi oldukça haşin görünüyordu. Sanki savaşı yeni kazanmış savaşçılar gibiydiler. İki savunma oyuncusu aralarında en kötü görünenlerdi. Sol savunma Vlad Fetisov'un kaşında birkaç dikiş vardı, buna rağmen takımın kavgacı hücum oyuncusu Andre Courtoire'un çenesinde sadece küçük bir kesik vardı ve burayı bantla kapamıştı. Takımın kaptan yardımcısı walker Brooks'un sol dizinde bir sargı vardı. Elbette Sam'in gözü mordu ama zaten Sam'in gözü hep mor olurdu. İyi bir adamdı. Her zaman güler ve şakalaşırdı ama içinde daha karanlık bir şeyler vardı. Ve içindekileri buzun üstüneyken atmaya çalışırdı. Bu da Sam'i sorumlu kıldığı kadar iyi de bir hokey oyuncusu olmasını sağlardı.

"Eddie'nin ayrılacağıyla ilgili bir dedikodu var," dedi hücum oyuncusu Daniel Holstrom. Maalesef Daniel'ın sakalını kesmesi gerekmişti ve şimdi yanaklarında çıkan sakalı güve yemiş gibi görünüyordu.

Pusucu Frankie Kawczynski birasını dudağına götürdü. "O zaten bugünlerde İsveç liginde oynamıyor mu?"

"Kartal Eddie değil. Koçun yardımcısı Eddie," diye düzeltti Daniel.

"Ne?" Walker odanın diğer ucundan şüpheyle Daniel'a baktı. "Eddie Thornton mu?"

"Yani Thorny?"

"Benim duyduğum bu. Dallas'ta koç yardımcılığı yapmak üzere sözleşme imzalamış."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Mark.

"Oradan buradan. Doğru olduğuna iddiaya girerim. Thorny

zaten asla Larry ile anlaşamamıştı," diye ekledi, Chinooksun koçu Larry Nystorm'u kastederek.

"Nystorm inatçı bir kural manyağı olabiliyor," dedi Frankie. Mark'ın solundaki bir sandalyede oturuyordu, boyu ve cüsseyle karşı takımdakileri yanıltan, Wisconsin'den gelmiş bir çocuktur. Frankie bir balerin kadar çevikti, saatte yüz seksen kilometre hızla topa vururdu. Bu konuda rekoru elinde tutan Bobby Hull'dan sadece beş kilometre gerideydi. Mark ve takımın yeni sahibi Virgil Duffy birkaç yıl önce Ulusal Hokey Ligi için oyuncu seçerlerken Mark Frankie'nin seçilmesi için ona yardımcı olmuştu.

Mark omuz silkti. "Larry koyduğu kurallar konusunda her zaman haklı olmuştur."

"Bu doğru," diye katıldı Frankie ona. "Ama birkaç sezon önce Tampa Bay ağzımıza sıçtığı zaman adama adeta inme indiği ve mosmor olduğu zamanı hatırlıyor musunuz? Kafasındaki bir damar patlayacak ve gözlerinden kan fışkıracak sanmıştım."

"İnme mi?" Mark kahkaha attı. "Tekrar okumaya mı başladın?"

"Birçoğunuzun aksine spor hayatına atılmadan önce birkaç senemi üniversitede geçirdim."

Arkadaşları bazen Mark'ın sinirine dokunsalar da sürekli birbirlerine takılmalarını özlemişti. Çenesini gösterdi ve Daniel'a sordu. "Neden sakalın hâlâ duruyor?" O ve Stromster geçen altı sene boyunca hücumda yan yana oynamışlardı. İsveçli acemilik senesinde Chinooks tarafından alınmıştı. Mark da aynı yıl kapitan seçilmişti.

"Hoşuma gidiyor."

"Blake'inkini görmen gerekiyordu." Sam kıkırdadı ve şişesinden bir yudum aldı. "Sanki biri yüzüne bikini ağdası yapmış gibi duruyor. Eski kız arkadaşımın yaptırdığı Brezilya ağdası gibi."

Mark kapıya doğru baktı. Arkadaşları evde bir kadın olduğunu bilmiyorlardı. Aslında Mark da küçük asistanının tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. O kapıyı açtığında genç kadın

evin ön tarafındaki ofiste değildi.

"Kötüydü," dedi Walker da, "ama bence Johan'ın sakalı-" Durdu ve dikkati Mark'ın penisinin yakınından gelen "American Woman" şarkısına kayd. Koşu pantolonunun cebi, bacağının iç tarafına kaymıştı ve Mark, etrafındaki meraklı yüzlere bakıyordu. Daha sonra elini cebine soktu, hayalarının yanında bir şey aramaya başladı ve en sonunda cep telefonunu çıkardı. Cep telefonunun ekranında Chelsea'nin bir resmi yanıp sönüyordu. "Evet?" dedi.

"Merhaba, benim."

"Tahmin etmiştim. Bana şu American Woman'dan bahset-sene."

"American Woman, Guess Who tarafından yazılıp söylenmiş ve sonra da Lenny Kravitz tarafından seslendirilmiş bir şarkıdır."

"Bunu biliyorum. Neden telefonumda bu şarkı var?"

"Ben arayınca böyle çalıyor, böylece benim olduğumu anlayabilirsin. İlişkimizi düşününce bunun uygun olacağını düşünmüştüm."

"Neredesin ve neden beni arıyorsun?"

"Mutfaktayım. Hayran mektuplarına cevap vermeye bir ara verdim, senin ve misafirlerinin bir şeye ihtiyacınız var mı diye merak ettim."

İşte yine aynı şey. İhtiyaç. "Birer bira daha çocukların hoşuna gidecektir."

"Tahmin etmiştim. Kaç kişisiniz?"

"Vlad'ı da sayarsan altı ama o bugün içmiyor." Mark Rusları uzun süredir tanıdığı için bunun, onun dün akşamdan kalma olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Sonra telefonu kapattı, kalçasını havaya kaldırdı ve tekrar cebine koydu. Genelde çocuklarla evde içki içmek ya da poker oynamak ya da her ikisini birden yapmak için toplandıklarında evde onlardan başka kimse olmazdı. Şimdi aralarına bir dişinin girmesini nasıl karşılayacaklarını bilmiyordu. "Arayan asistanımdı," dedi onlara. "Bize biraz daha

bira getiriyor."

Sam birasını bitirdi ve boş şişeyi masanın üstüne bıraktı. "Asistanın mı var?"

"Daha çok baş belası diyebiliriz." Mark parmağını elindeki desteğine soktu ve biraz kaşdı. "Chinooks nabzımı ölçsün ve altımı temizlesin diye hemşire gönderip duruyordu. Onların sürekli burada olmalarından ve beni izlemelerinden nefret ediyordum, bu yüzden sanırım bir asistan gönderip şanslarını denemek istediler."

"Nasıl biri?"

"Çok can sıkıcı." Mark yumuşak deri koltuğuna yaslandı. "Göreceksiniz."

Birkaç dakika sonra Chelsea odaya girdi, elinde buz ve bira dolu teneke bir kutu vardı. "Merhaba beyler. Lütfen ayağa kalkmayın," demesine rağmen içlerinden biri ayağa kalkmaya yeltenmişti bile. En sevdiği fazla ses çıkaran ayakkabılarıyla birlikte, kısa zebra desenli bir deri etek giymişti. Bol siyah tişörtünün üstünde büyük bir fiyonk vardı ve pembe cep telefonu da kırmızı kemerine takılı duruyordu. Çalıştığı bu kısa süre boyunca Mark, onun üst kısmına bol, alt kısmına da dar şeyler giydiğini fark etmişti. Acaba bu büyük bluzların göğüslerini daha küçük gösterdiğini mi sanıyor diye düşündü. Durum hiç de öyle değildi. "Ben Chelsea Ross, Bay Mark Bressler'ın kişisel asistanıyım." Kovayı masanın üstüne bırakmak için öne doğru eğildi ve Mark bu sırada Frankie'nin gözlerinin onun siyah beyaz çizgili eteğin örttüğü poposuna kaydığını fark etti. "Bira getirdim. İsteyen var mı?"

Dört adam da sanki okullu çocuklar gibi ellerini havaya kaldırdılar.

"Yüzün çok tanıdık," dedi Walker, başını bir yana eğmiş onu incelerken.

Mark da hep bunu düşünmüştü.

Chelsea kovadan bir bira çıkardı ve çevirip kapağını açtı. "Yalan Rüzgârı'nı izler misin?"

"Hayır."

"Kırbaç Kampı'nı izledin mi?"

"Hayır."

Birayı Walker'a uzattı. "Katil Sevgili? Balo Gecesi 2? Sen Olduğunu Biliyorum?" Tekrar kovaya döndü. "Cehennem Gölü'ndeki Otel?"

"Şu et reklamını unutma," diye hatırlattı Mark. "Hani şu ponpon kız kıyafeti giydiğin."

Chelsea kıkırdadı ve buzların içinden bir bira daha çıkardı. "Söylediklerimi dinlediğini bilmek güzel."

Parmaklarının ucundan kayan su damlaları şişenin üstüne geliyor, oradan da kovanın içine damlıyordu. Evet, onunla ilgileniyordu. Neden olduğunu bilmemesine rağmen onunla fazlasıyla ilgileniyordu. "Chelsea birçok yeteneğinin dışında aynı zamanda bir çılgık kraliçesidir," dedi arkadaşlarına dönüp.

Chelsea birayı ona doğru uzatırken Daniel ona baktı. "Nesin?"

"Ben bir oyuncuyum." İsveçliye birayı verdi ve parmak uçlarından damlayan suları sildi. "Buraya kısa süre önce Los Angeles'tan taşındım."

"Ve korku filmlerinde başrolün demek?" diye sordu Walker.

"Keşke..." Başını iki yana salladı ve tekrar masanın başına döndü. "Korku filmlerinde başrolü oynamadım ama birçoğunda rol aldım. En büyük rolüm Kırbaç Kampındaydı. İlk yarım saat boyunca elimde bir balta vardı." Buzu karıştırdı ve bir bira daha çıkardı. "Dökülen kanın haddi hesabı yoktu. Sahne gece ormanda çekilmişti ve ben neredeyse çırılçıplaktım. Sahte kanı boğazıma boca etmeden önce ısıtmamışlardı bile. O iğrenç sıvı her yetime bulaştı ve beyaz iç çamaşırımı da kirletti. Az kalsın donarak ölecektim."

Odayı keskin bir sessizlik kaplamıştı, Mark bunu duyan her erkeğin onu soğuktan ucu sertleşmiş ve sahte kana bulaşmış çıplak göğüsleriyle hayal ettiğinden emindi. Tanrım midesinde yine o ağırlık hissi vardı.

En sonunda Sam sessizliği bozdu. "Pardon filmin adı neydi

"Kırbaç Kampı. Ben Angel'ı oynuyordum, sürtük en iyi arkadaş." Biranın kapağını açtı ve kovaya attı. "Korku filmlerinin çoğunda sürtük kız ahlâki değerleri olmayan toplumu simgeler ve öldürülmesi gerekmektedir. İstiyorsanız sürtük kızı ot içen çocukla da değiştirebilirsiniz ama mesaj aynıdır. Ahlâksız seçimlerin cezalandırılması gerekmektedir, buna rağmen bakire tertemiz lider kötü adamı öldürür ve yaşamayı başarır." Derin bir nefes alıp verdi. "Turistas gibi işkence temalı porno filmleri ya da Hostel filmleri bunlardan ayrılır. Toplumdaki metaforik stereotipler ve cinsel objeler arasında büyük bir fark var."

Ne? Bu da ne demekti böyle?

"O filmleri izlemem. Beni çok korkutuyorlar," dedi Frankie ve parmaklarını çıtlattı. "Şimdi buldum. Sen halkla ilişkilerdeki o kısa boylu kıza benziyorsun." Sanki göğsünde iki tane kavun taşıyormuş gibi avuçlarını kaldırdı ve sonra ne yaptığını fark edip ellerini indirdi. "Adı neydi?"

"Bo." Chelsea masanın etrafından Frankie'ye doğru yürüdü. "Bo Ross. Benim ikiz kardeşim."

"Tanrım. Mini Pit." Elbette. Bu çok bariz bir şekilde ortadaydı, Mark daha önce bunu nasıl düşünemediğine hayret etti.

Chelsea ona baktı. "Kim?"

"Mini Pit," diye açıkladı Sam. "Mini Pitbul'un kısaltılmışı."

"Kardeşime Mini Pit mi diyorsunuz?"

Sam başını iki yana salladı. "Yüzüne değil. Ondan çok korkuyoruz."

Chelsea kıkırdadı, Mark hâlâ ikisinin arasındaki bu bağlantıyı kuramadığı için şaşkıındı. "Kısa. Dediğim dedik. Çok can sıkıcı. Bunu ilk gün fark etmeliydim." Birbirinin tıpatıp aynısı iki kısa, dediğim dedik kadının görüntüsü onu çok korkutmuştu. Midesindeki his dağılmıştı. Ve bu iyi bir şey.

Frankie'ye birasını verirken omzunun üstünden Mark'a

baktı. "Büyük ihtimalle saçım yüzünden anlamadın."

"Daha çok..." Duraksadı ve vahşi eteğini işaret etti. "İnsanın beynini uyuşturan kıyafetlerin yüzünden olmalı."

Chelsea kovaya gitti ve bir bira daha çıkardı. "Eğer beyninin uyuşuk olduğunu hissediyorsan bunun sebebi büyük ihtimalle aldığın Vicodin'dir."

Sam kahkaha attı. Böyle atışmaları severdi, atışanların kim olduğunun onun için bir önemi yoktu. "Yaşlanıyor. Hafızası eskisi kadar iyi değil."

"Hafızası işine göre çalışıyor." Chelsea birayı açtı ve Sam'e uzattı.

"Teşekkürler Kısa Patron."

Adam birayı almadan çekti. "Az önce bana ne dedin?"

"Patron." Chelsea birayı ona uzattı. "Bugün bir işin var mı?"

"Asistanıma mı asılıyorsun?" diye sordu Mark Chelsea'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan. Arkadaşlarından birinin Chelsea'ye asılması fikri hoşuna gitmemişti. Bunun sebebi onunla ilgilenmesi değildi ama onun buradan gitmesi için uğraşıyordu ve eğer arkadaşları onu severlerse asla gitmezdi.

"Daha önce hiç bir çılgık kraliçesiyle tanışmamıştım." Sam sırttı ve birasından bir yudum aldı. Mark, Chelsea'nin Sam'in tipi olmadığını biliyordu. Sam uzun boylu, uzun bacaklı ve büyük dudaklı kadınları severdi. Angelina Jolie gibi. Bu konudaki tercihi herkes tarafından o kadar iyi bilinirdi ki herkes onunla bu konuda şakalaşırdı.

"Kardeşimle kiliseye gideceğim," dedi, büyük mavi gözlerinin içi parlıyordu. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Ben almayayım."

Vlad ve Andre, Chelsea'den habersiz bir şekilde dış kapıdan içeri girdiler. "Eğer striptiz kulübüne gideceksen," diye eğitim veriyordu Rus çaylağa, "Lusty Lady en iyisidir."

"Lusty Lady çok ucuz bir yer," dedi Andre. Ben Kanada'daki kulüpleri tercih ederim. Kelowna'daki Cheetahs'da tamamen

çıplak dans ediyorlar ve kızlar çok güzel. Eğer gidersen mutlaka Cinnamon'dan kucak dansı iste. Gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum ama-

"Hey çocuklar, sanırım asistanımla tanışmadınız," diye araya girdi Mark, ikisi hangi kulüpte daha iyi kucak dansı var diye tartışmaya başlamadan önce. Gerçi herkes en iyi kulübün Cheethahs olmadığını bilirdi. Las Vegas'taki Scores en iyisiydi.

"Merhaba çocuklar." Chelsea onlara baktı ve gülümsedi. "Sen Vlad olmalısın."

Vlad çekici birisi değildi. Sadece haşın görünümlüydü. Kadınlar genelde ondan kaçarlardı. Özellikle de pantolonunu indirip onlara kazığının gösterdiği zaman. Gerçi hakkını yememek gerekiyordu çünkü artık bunu çok fazla yapmıyordu.

Vlad kafasını oynatmadan ve bakışlarını Chelsea'ye çevirmeden Mark'a baktı. "Evet."

"Bay Bressler bugün içki içmediğini söylemişti." Buzların içinden bir şişe su çıkardı. Ona doğru ilerledi ve suyu yüzüne tuttu. "Ben de sana su getirdim."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Andre'ye döndü. "Bira ister misin?"

Andre, Vlad ya da geri kalan oyuncular gibi uzun boylu değildi ama çok iriydi ve çekim merkezi aşağıdaydı, aynı betondan bir kapıya benziyordu. Karşı takımdan bir oyuncuyu uzaklaştırması gerektiği zaman bu özelliği işe yarıyordu. "Ah, evet. Sanırım."

Mark, çaylak oyuncu şoka mı uğradı yoksa utandı mı anlamamıştı. Belki ikisi de birdendi. Geçen yıl evde toplandıklarında evde hiçbir zaman dişi biri olmamıştı. Mark'ın evinde bira içerlerken düzgün davranmaya alışık değillerdi.

"Geçen akşam maçınızı izledim." Chelsea kovaya yöneldi. "Daha önce hiç hokey maçına gitmemiştim ve hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama harika iş çıkardığınızı söyleyebilirim."

"Evet," dedi Mark isteksiz bir ses tonuyla. "Kupayı kazan-

dılar."

Öne doğru eğildi ve eteği düzgün bacaklarını biraz daha açarak hafifçe yukarı doğru kayd. Tam Mark'ın sevdiği tarzda bacaklara sahipti. Eğer onun karşısında dizleri yere değen bir şekilde çırılçıplak dursaydı, bacaklarının arasındaki mesafe tam elini arasına sokmak isteyeceği kadardı.

Chelsea ayağa kalktı ve elinde birayla Andre'ye yöneldi. "Geçen akşam neden o adamın kafasına vurdun?"

"Ne zaman?"

"İkinci devrede."

Andre'nin siyah kaşları düştü. "Top ondaydı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Chelsea ona birayı uzatınca, "Teşekkürler," dedi.

Küçük Bayan Günışığı çaylağa gülümsedi. "Bir şey değil. Çenen acıyor mu?"

Andre başını iki yana salladı ve ona gülümsedi. "Sadece küçük bir sevgi vuruşuydu."

Chelsea Vlad'e baktı ve kaşını işaret etti. "O da bir sevgi vuruşu mu?"

"Hayır. İnanılmaz canımı yakıyor."

Chelsea kahkaha attı ve Mark onun koşarak kaçmadığını, aksine odadaki altı tane büyük hokey oyuncusundan biraz bile olsa gözünün korkmadığını fark etti. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa," dedi ve ona bir şişe su verdi. Adam uzandı ama Chelsea almasına izin vermedi. Parmakları onun eline sürtündü. "Numaram cep telefonunda kayıtlı. O yüzden gelip beni bulmana gerek yok."

"Benim melodim nasıl?"

Chelsea gülümsedi ve suyu almasına izin verdi. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?" diye sordu bu soruya cevap vermek yerine.

"Belki nachos," dedi Andre.

Yüzü Mark'a dönük bir şekilde Andre'ye döndü. "Ben ye-

mek pişirmem."

"Ama sen bir kızsın."

Mark cebine uzandı ve cep telefonunu çıkardı.

"Bu et pişirmek ve peynir rendelemek gibi bir tutkuyla doğduğum anlamına gelmez."

Mark telefonundaki tekrar ara tuşuna bastı ve Chelsea'nin belinin yakınında duran telefonda "orospu çocuğuyla uğraşmak" sözcüklerinin duyulduğu bir melodi yükseldi. Chelsea telefonuna uzandı, birkaç düğmeye bastı ve ona döndü.

Mark'ın tek kaşının havada olduğunu görünce açıkladı. "Guess Who şarkılarıyla devam etmenin iyi olacağını düşünmüştüm."

Sam bir kahkaha attı.

"İyi eğlenceler çocuklar," dedi ve resmen odadan koşarak çıktı.

Çocuklar onun gidişini izlediler ve oda derin bir sessizliğe büründü. Elbette sessizliği bölen Sam oldu.

"Çok şirin."

Mark Chelsea'nin köşeden dönüp gözden kayboluşunu izliyordu. Elbette çekici bir kızdı ama onlar gerçek Chelsea'yi tanımıyorlardı.

"Ben kısa kadınlardan hoşlanırım."

"Sen her tür kadından hoşlanırsın."

Vlad büyük Rus omuzlarını silkti ve kapıyı işaret etti. "Hem bira da getiriyor."

"Benim de asistana ihtiyacım var." Sam birasını dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı. "Bir eşten daha iyi. Kız arkadaş kadar da belası yok."

Mark başını iki yana salladı. "Sen onun sadece iyi tarafını gördün. Çok ısrarcı ve sinir bozucudur. Tam bir mini pitbul." Orta parmağını onlara doğru kaldırdı. "Aynı ikiz kardeşi gibi. Unutmayın."

Bo Ross düşüncesi hepsinin ürkmesine sebep oldu, Andre hariç. "Her zaman Mini Pit'in şirin olduğunu düşünmüşümdür. Ama biraz alıngan."

"Alıngan kadınları severim."

Oda birkaç dakikalığına sessizliğe büründü. Hepsi sanki bir şey bekliyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Sonra Walker'öne uzandı ve dirseklerini bacaklarının üstüne koydu. "Dinle, Mark. Bilmemiz gereken bir şey var." Şişeyi diğer eline geçirdi ve oraya gelmelerinin asıl sebebini söyledi. "din?" Kafasını çevirdi ve Mark'a baktı. "Burada olduğunu düşünmüştük."

Ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Mark ne demek istediğini anlamıştı.

"Bunu önceden konuşmuştuk. Eğer kazanırsak Savage kupayı hemen sana verecekti çünkü sen ondan önce uzun süre bizim kaptanımızdın. Kazadan sonra senin yerini almak konusunda iyi bir iş çıkardı. Mükemmel biri, herkes onu seviyor ve ona saygı duyuyor ama o sen değil ki... Asla da sen olamaz ve zaten bunu da hiç denemedi." Walker odadaki diğer adamlara baktı. O ikinci kaptandı. Kaptan ortalıkta olmadığına işleri devralan kişi. İyi bir adamdı ve liderdi ve formasının üstünde Ayazmasının bir sebebi vardı. "Sensiz oynamak kimse için kolay değildi. Senin için endişeleniyorduk, bir yandan Savage'a alışmaya ve kupayı kazanmaya çalışıyorduk. Sekiz yıldır bu takımdaydın. Bu takımı sen kurdun ve bizi finallere sen getirdin. Kupayı Savage takımında olduğu için kazanmadık. Gerçekten de iyi bir oyuncu ve ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız ama kazandık çünkü bunun için çok çalıştık. Sen de çok çalıştın ve kazandığımız gece orada olmalıydın. Neden gelmedin?"

Bir cevaba ihtiyaçları vardı ve Mark bir yalan uydurup herkesi evine mutlu yollayabileceğini düşünüyordu. Ama bundan daha iyisini hak ediyorlardı ve o her zaman onlara doğruyu söylerdi. "O gece gerçekten de çok karışık duygular içindeydim," dedi su şişesinin kapağını açtı. "Hepinize yalan söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim. Kazanmanıza çok sevindim. Hem de herkesten de fazla sevindim. Hak etmişsiniz, bunu kalbimden söylüyorum." Sağ elini göğsüne götürdü. "Ama aynı zamanda o ku-

payı sizinle birlikte kazanamadığım için çok Öfkeliydim. Orada ben değil de Savage'ın olması beni çok üzdü. O gece gelip umurunda değilmiş gibi davranabilirdim. Her şey günlük güneşlikmiş gibi davranabilirdim ama hepiniz

Suyundan bir yudum aldı ve sonra da kapağını geri taktı. "Bütün hayatım boyunca en büyük hayalim buydu. Gerçekten istediğim tek şey buydu ama o salak kaza her şeyi elimden aldı." Elini yana indirdi. "Herkes hayatta olduğum için minnettar olmamı söylüyor. Ama değilim. Çok fazla bir şey hissettiğim söylenemez. Sadece öfke var içimde." Nasıl kurtulacağını bilemediği yanan bir öfke topu vardı içinde. "Üzgünüm. Ben bencil bir hayvanım. Sizi yarı yolda bıraktığım için özür dilerim. Haklısınız. Orada sizinle olmalıydım ama olamadım işte."

"Dürüst olduğun için teşekkürler." Walker arkasına yaslandı. "Gerçi seni anladığımı söyleyemem. Bu odadaki herkesten fazla, o kupayı tutmayı ilk hak eden kişi sendin. Finallerde oynamamış olman bu gerçeği değiştirmez."

Sam ona katıldı. "Bu doğru."

Mark Sam'e baktı. "Orada olmamam maçı izlemediğim anlamına gelmez. Tam burada izliyordum." Koltuğu işaret etti. "Ve ikinci devrede yaptığın o penaltı çok aptalcaydı ve oyunu kaybetmenize sebep olabilirdi. Ve parti yapıp kupadan bikinili kadınların üzerine bira döktüğün için, kız gibi haykıra haykıra ağlamak durumunda kalabilirdin."

"Savage da oyundan atıldı."

"Savage arkadan darbe yedi. Seninki öyle değildi. Bir hücum oyuncusu olmadığını ne zaman beynine yazacaksın? Bu Andre'nin işi."

Sam sırtıttı.

Daniel kıkırdadı.

Vlad topuklarının üstünde geriye doğru gitti ve gülümsedi.

"Ne?" diye sordu Mark. "Bu kadar komik olan ne?"

"Eskiden olduğu gibi konuşuyorsun?" diye cevap verdi Walker.

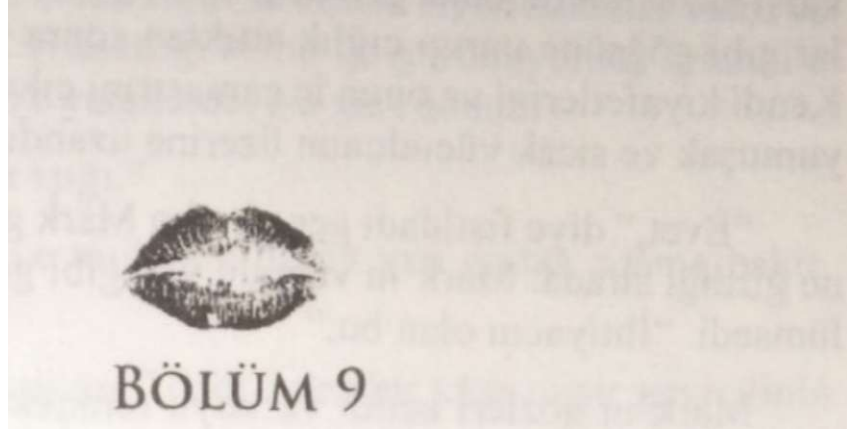
Asla eskisi gibi olmayacaktı. Bazen unutsa bile, kalçasındaki ve bacağındaki ağrı ona bunu sürekli

"Koçluk işiyle ilgili biriyle konuşmalısın," diye öneride bulundu Daniel. "Geçen gün basın toplantısında Darby senin için her zaman Chinooks Kulübü'nde bir yer olduğunu söyledi."*

"Bence sadece öylesine konuşuyordu." İş için Key Arena'ya gitme düşüncesi midesinde yanan öfkeyi körüklüyordu.

"Ben buna inanmıyorum," dedi Walker. "Bu konuyu düşünmelisin."

Bugün oraya ondan bir cevap almak için gelmişlerdi. Ama ayrıca onun iyi olmasını da istiyorlardı. Mark bunu onların gözlerinden okuyabiliyordu. Buna inanmayı öyle çok istiyormuş gibi görünüyorlardı ki, Mark ağzını açtı ve yalan söyledi. "Bunu düşüneceğim."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Mark onun yarısı gölgeler altında kalmış küçük yüzüne baktı. "Neye?"

Ayaklarının üstünde yükseldi ve ellerini onun çıplak göğsüne koydu. "Buna." Onu boynunun yanından öptü. Dudaklarının bıraktığı sıcak, ıslak his adeta göğsüne inmiş ve nefes alıp vermesini engellemişti. "Buna ihtiyacın var." Genç kadının sıcak nefesi adamın boynunu yalayıp geçiyor ve titremesine sebep oluyordu. Bütün vücudu canlanmıştı, her hücresi onun yumuşak dokunuşlarından etkileniyordu.

"Evet." Mark elini kaldırdı ve parmaklarını onun sarı kızıl saçlarının arasından geçirdi. Sonra kafasını arkaya çekti ve onun ihtiras dolu mavi gözlerine bakarken dudaklarını, onun tatlı ve ıslak dudaklarına indirdi. Çok güzel bir tadı vardı, bu tat Mark'ın hayatında eksik olan bir zevke benziyordu. Seks gibi. Sıcak, aç bir seks gibi. Adamı dağıtıp atan türde bir şey. Adamı daha fazlası için yalvarır bir halde bırakan türde bir şey.

Genç kadının dili onun ağzının içine doğru kaydı, kaygan ve istekliydi. Kadının elleri onun vücudunun üzerinde gezinirken o da, onun uzun ve aç öpücüklerini besliyordu. Chelsea'nin parmakları adamın göğsündeki tüylerin üzerinde geziniyordu. Ona dokunuyor ve adeta teninin üstünde küçük ve ateşten izler bırakıyordu.

Mark başını kaldırdı ve onun yüzüne, somurtan ıslak dudaklarına ve arzuyla ışıldayan gözlerine baktı. Chelsea geri çekildi ve elbisesini çıkardı. Beyaz iç çamaşırı hariç çıplıktı. Ona karşı nazik davranması gerektiğini biliyordu, içinden ilkel adamlar gibi göğsüne vurup çılgınlık attıktan sonra onu koltuğa yatırdı. Kendi kıyafetlerini ve onun iç çamaşırını çıkardıktan sonra, onun yumuşak ve sıcak vücudunun üzerine uzandı.

"Evet," diye fısıldadı genç kadın Mark geri çekilip onun içine girdiği sırada. Mark'ın vücudu yay gibi gerilince Chelsea gülümsedi. "İhtiyacın olan bu."

Mark'ın gözleri açıldı ve koyu renkteki tavanına bakmaya başladı. Vantilatörünün siyah pervaneleri havayı tam onun yüzüne üflüyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor ve kasığı ağrıyordu. İçindeki bu keskin tutku hayalarını da etkilemişti ve Mark bunun da rüya olup olmadığından emin olmak için çarşafların altından elini bacaklarının arasına götürdü. Avucunu iç çamaşırının üstüne koydu ve inanılmaz bir şekilde sertleştiğini fark etti. Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Zevk ve acıyı aynı anda hissediyordu. Ereksiyonu iç çamaşırını ısıtmıştı. Isınan parmaklarıyla sertleşmiş penisini tuttu. Küçük asistanıyla ilgili gördüğü erotik rüya yüzünden çelik gibi sertleşmişti. Panik mi olmalı, korkmalı mı yoksa yatağının kenarına çöküp Tanrı'ya şükretmeye mi başlamalı bilmiyordu.

Chelsea gözlerini açtı ve sabah ışığı keskin bir bıçak gibiydi, gözlerini acıttı. Başında inanılmaz bir ağrı vardı ve sanki ağızında çorap yemiş gibi bir tat vardı. Yanında yatan kardeşine baktı, aynı çocukluklarındaki gibi. Bir şey mi olmuştu? Bir önceki gece neredeydiler?

"Aman Tanrım," diye inledi. Birdenbire gözlerinin önüne Ozzie's Roadhouse'daki Karaoke geldi ve Bo'yla birlikte avaz avaz "Like A Virgin" ve "I'm Too Sexy" şarkılarını söyleyişlerini hatırladı. Bu gezegende Chelsea'den daha kötü sesi olan tek bir kişi vardı, o da Bo'ydu. Bo daha kötüydü ve Chelsea bardaki kalabalığın onları yaka paça dışarı atmamasına şaşırılmıştı.

Yatakta doğruldu ve ayağa kalkmadan önce başındaki zonk-

lamanın geçmesini bekledi. Gözleri yarı kapalı bir halde koridora çıktı ve banyoya gitti. Ayakları uşümüştü, ağzını musluğa dayadı ve soğuk suyu açtı. Bir deve gibi su içtikten sonra kalkıp aynada kendisine baktı. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı ve saçları iyice dağılmıştı. Hissettiği kadar iyi görünüyordu, Tylenol'e uzandı. Uç tane içti ve yatak odasına geri döndü.

"Günaydın, gün ışığı."

Chelsea durdu ve mutfakta duran yarı çıplak adama baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı yapıyorum," dedi Jules bir kâse mısır gevreğinin üstüne süt dökerken.

"Neden kahvaltını burada yapıyorsun?"

"Hatırlamamana şaşırmadım. Dün gece Bo beni aradı ve siz ikinizle buluştum. Araba kullanabilecek durumda olan tek kişi bendim."

Chelsea geri gitti ve banyonun kapısından havlu sabahlığını alıp mutfağa doğru ilerlemeye devam etti. Hatıralar yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. "Neden hâlâ buradasın?" diye sordu kemerini takarken.

"Kent'te yaşadığım için ve saat de sabahın ikisi olduğu için sen ve kardeşin bana Bo'nun odasında uyumamı söylediniz." Çekmeceye uzandı ve bir kaşık aldı.

Akşamdan kalma olması ve gözlerinin acıması çok kötüydü çünkü Jules'un güzel kaslı vücudunu izlemenin tadını tam anlamıyla çıkaramıyordu. Darderipantolonunu işaret etti. "Tom Jones mu olmaya çalışıyorsun, Slash mı?"

"Dün gece beni metroseksüel bir çöküş olmakla suçladığın zaman bunu konuşmuştuk." Yiyeceğinden biraz aldı. "Ama yine de hatırlamamana şaşırmadım çünkü tam anlamıyla bir enkazdın."

"Hatırlıyorum." Maalesef dün geceyle ilgili daha çok şey aklına gelmeye başlamıştı. Şarkı söylemesi. İçmesi. Üniversiteli Çocuklarla ve turistlerle flört etmesi.

Jules kaşığını ona doğrulttu. "Bok gibi görünüyorsun."

"Harika. Bok gibi hissediyorum."

"Biraz mısır gevreği ister misin?"

"Belki." Chelsea onun yanından geçti ve buzdolabından bir kola aldı. Akşamdan kalma halini geçirmek için koladan daha iyisi yoktu. Tabii peynirli koca bir hamburger ve yağlı patates kızartması yoksa. Hepsi birlikte tam bir akşamdan kalma cenneti olurdu.

"Bo nasıl?"

Chelsea kolayı dudaklarına götürdü ve kutunun yarısını içti. "Hâlâ uyuyor," dedi kolayı aşağı indirirken. Kendisi İrlandalı bir turistle flört ederken kardeşi ve Jules'un öpüşmeleriyle ilgili bir şey anımsıyordu. Bunu daha sonra Bo'ya soracaktı. Kendine bir kâse mısır gevreği koydu ve mutfak masasında Jules'a katıldı.

"Bressler ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Aynı. Orada olduğum için çok sinirli ve bu yüzden de bana boktan işler verip duruyor." Bir kaşık aldı ama kafasındaki kırı kırıyemesi o kadar gürültülüydü ki, başındaki ağrıyı bile düşünemiyordu. "Dün bir sürü hokey oynadık, raber bira içtiler."

"Dün gece bundan bahsetmiştin ama kimlerin geldiğini söylemedin."

Chelsea odadaki bütün o büyük adamları düşündü. Biraz gözünün korktuğunu itiraf etmeliydi. Ebatları yüzünden değil. İnsanların çoğu o ve Bo'dan daha uzundu, ama onları hokey oynarken görmüştü. Saha kenarlarına nasıl sert çarptıklarını ve buzun nasıl sallandığını görmüştü. Diğer oyunculara ne kadar sert vurduklarını görmüştü. Dün o odaya girmek sanki bir testosteron duvarına toslamak gibiydi ama Chelsea bir oyuncuydu. Casting direktörlerinin ve yapımcıların önünde deneme çekimlerine katılmıştı ve sinirlerine hâkim olmayı uzun süre önce öğrenmişti. Nasıl bir durumda olursa olsun, dışarıdan sakın görünmeyi başarabilirdi. "Şu büyük Rus adam vardı, Vlad," dedi.

"Pantolonunu indirdi mi?"

"Hayır."

"Güzel. Bunu eskiden olduğu kadar çok yapmadığını duydum. Başka kim vardı?" Jules ağzına bir lokma aldı ve onun cevap vermesini bekledi.

"Bakalım. Gözü morarmış bir adam." Oyuncularla tanıştıktan hemen sonra aslında onların çok da ürkülecek insanlar olmadığını görmüştü. Tabii Mark dışında. Gerçi takım arkadaşları yanındayken Mark çok daha rahat görünürdü. Onun tanıdığı haline göre.

"Gözü mor olan birkaç adam var."

"Sanırım ismi Sam'di."

"Sam Leclaire. Bu sezon altmış altı gol attı. Bunlardan onu-"

"Kes." Chelsea elini kaldırdı. "Bana istatistiklerden bahsetme." Dün gece bardan dönerken o ve Bo'nun gol, puan durumu ve penaltı süreleriyle ilgili konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştı ve dürüst olmak gerekirse ikisini de vurup öldürmek istemişti.

Jules bir kahkaha attı. "Bana Faith'i hatırlatıyorsun."

"Kimi?"

"Chinooks'un sahibi. Birisi rakamlardan konuşmaya başlayınca kendinden geçer."

Chelsea şimdi hatırlamıştı. Bütün hayranlar tezahürat yaparken Key'in ortasında yeni kaptana yavaş ve uzun bir Fransız öpücüğü veren sarışın güzel kadın. "Takım sahibinin böyle şeyleri bilmesi gerekmiyor mu?" Chelsea ağzına bir lokma daha aldı ama bu sefer daha yavaş çiğnemeyi denedi.

"Takımı daha geçen nisanda aldı. Ondan önce senden bir farkı yoktu ve hokey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama önemli konuları çabucak öğrendi." Omuz silkti. "Şimdi de Ty ona yardım ediyor."

"Kaptan mı?"

"Evet. Bahamalar'dalar."

"Ne yapıyorlar orada?"

Jules yeşil gözlerini kâsesinden kaldırdı ve ona baktı.

"Ah." Chelsea kaşığındı indirdi, midesinin daha fazlasını alabileceğinden emin değildi. "Eğer Ty artık ona yardım ediyorsa, işin hakkında endişeleniyor musun?"

Başını iki yana salladı ve tekrar omuz silkti. "Aslında hayır. Bence Ty futbolcu avcısı olacak ya da oyuncu gelişiminde bir yer alacak, bu yüzden onun yine de bir asistana ihtiyacı olacak. Geri döndüğü zaman onunla konumum hakkında konuşacağım."

"Ne zaman dönüyor?" O olsa işinin böyle havada bir durumda olmasından nefret ederdi. Gerçi Mark Bressler'la olduğu kadar havada olan bir işi olamazdı.

"Büyük kutlama partisinden önce diye umuyorum."

"Bir kutlama partisi mi olacak?"

Jules arkasına yaslandı. "Gelecek ay Four Seasons'ta kupa kutlaması olacak. Sanırım ayın yirmi dördünde. Buna geçen hafta karar verdiler ama Bressler'ın davetiyesini aldığına eminim. Ya da kısa süre içinde alacaktır."

Elbette bundan ona bahsetmemişti.

"Eğer sen davet edilmezsen, merak etme herkesin bir misafir getirme hakkı var. Sen Bo ile gidebilirsin."

Tam kardeşinden bahsettikleri sırada Bo, uzun ve gürültülü bir şekilde esnedi ve yanlarına doğru geldi.

"Kahretsin Chelsea," dedi karga gibi bir sesle. "Seni Los Angeles'ta ziyaret ettiğimden beri böyle akşamdan kalma olduğumu hatırlamıyorum." Masaya oturdu. "Kahve yaptınız mı?"

Chelsea başını iki yana salladı ve kardeşine kolayı uzattı.

"Ben yaptım." Jules kalktı ve Bo'ya bir fincan doldurdu.

"Bunun için yaşılanıyoruz," dedi Bo kafasını masanın üstüne koyarken.

Chelsea gizlice ona katıldı. İkisi de otuz yaşındaydılar ve herkesin hayatında bir noktada bu şekilde eğlenmek çekiciliğini yitirmeye başladılar. Acıması bir hal alırdı ve bir kız, farkına bile

varmadan hayatı bar taburelerinde geçen kadınlardan birine dönerdi. Mısır gevreğinden bir kaşık daha almayı denedi ve dikkatlice çiğnedi. Chelsea, çatallı sesi olan ve çok fazla işlem görmüş saçlara sahip bu kadınlardan biri olmak istemiyordu. Kötü dişleri ve sert bir cildi olsun istemiyordu. Hayatını hırsızlıkla kazanan Cooter adında bir erkek arkadaşı olsun istemiyordu.

Jules kahveyi Bo'nun önüne bıraktı ve sonra masanın karşı tarafındaki yerine döndü. "Şu kapattıkları eski Rainier birahanesi gibi kokuyorsunuz."

Bo kahvesini dudaklarına götürdü. "İki gün boyunca kimse bira hakkında konuşmasın."

"Tamam." Jules bir kahkaha attı. "Mini Pit."

Dün gece Chelsea Bo'ya, hokey oyuncularının ona Mini Pit dediklerini söylediği zaman Jules boğulana kadar gülmüştü. İkizler bunu hiç komik bulmamışlardı ama Bo kendini daha iyi hissetsin diye Chelsea, kendisine de Kısa Patron dediklerini söylemişti.

"Bugün olmaz Jules." Bo kahvesini masaya koydu. "Gömlüğün nerede?"

Jules sırtıttı, kollarını kaldırdı ve sanki bir vücut geliştirme yarışmasındaymış gibi kollarını gösterdi. "Biraz şovun siz kızların hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Lütfen," diye inledi Chelsea. "Zaten hastayız."

"Daha yeni kustum," diye ekledi kardeşi. Jules bir kahkaha attı ve kollarını indirdi. "Şovuma daha sonra devam ederim."

"Tanrım, böyle neşeli olduğun zamanlar senden nefret ediyorum. Sen neden akşamdan kalma değilsin?" diye sordu Bo.

"Çünkü beni sürücü seçmiştiniz. Hatırlamıyor musunuz?"

"Biraz."

Chelsea, acaba kız kardeşi Jules'la öpüştüğünü hatırlıyor mu diye merak ediyordu. Bu konuyu açmasa daha iyi olurdu. Hatta asla açmamalıydı. Hatırlamamanın çok daha iyi olduğu durumlar vardı. Aynı birkaç sene önce, Hollywood Tepeleri'nde katıl-

dığı bir partide çırılçıplak koştuğu anları hatırlamamasının daha iyi olması gibi. Chelsea asla ceylan gibi koşan biri olmamıştı, bu yüzden görüntü çok da hoş değildi. Bütün bunları ertesi sabaha kadar hatırlamamıştı. Şimdi bunu düşünmesi bile hiç hoş değildi.

"Kiss'i söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Prince'in şarkısı mı?" diye sordu Chelsea. Prince söylediğini hatırlamıyordu. Madonna ve Celine Dion onun için yeterli olmuştu.

"Evet. Ve siz kızlar I Will Survive'ı söylerken de kendinizi oldukça kaptırmış görünüyordunuz."

Görünüşe göre oldukça fazla şarkı söylemişlerdi. Neden kimse onları durdurmamıştı? Korkunç olduklarına şüphe yoktu. Chelsea döndü ve kardeşine baktı. "I Will Survive'ı hatırlıyor musun?"

"Hayır. O şarkıdan nefret ederim. Neden söyleyeyim ki?"

"Şarkıyı adeta yaşıyor gibiydin." Jules acılarını daha da artırdı. "İkiniz sanki o şarkı sizin marşınızmış gibi bağırarak söylemeye başladınız."

Bo fısıldayarak, "Dün gecenin büyük bir kısmını hatırlamıyor olmamız sanırım oldukça iyi bir şey," dedi.

"Evet," diye katıldı ona Chelsea.

"Bana sakın her şeyi unuttuğunuzu söylemeyin." Jules kaşığını aldı ve yemeye devam etti. "Yaptığımız üçlü seksi hatırlıyor olmalısınız. Seksi ikizlerle birlikte olmak hep en büyük fantezim olmuştu." Başını kaldırıp onlara baktı ve sırıttı. "Sanırım gezegendeki çoğu erkek de böyle bir şeyi düşlüyordur. Ayrıca sizinle en özel numaralarımı paylaştım, eğer içinizden biri hatırlamıyorsa çok üzülürüm."

Bo elini alnına dayadı. "Beni seni öldürmeye teşvik etme Jules," dedi derin bir nefes alarak. "Bugün olmaz. Etrafı temizleyecek havada değilim."

Jules gittikten sonra kızlar koltuğa geçtiler ve televizyon

seyretmeye başladılar. Sehpanın üstünde, içinde kola olan bir soğutucu vardı ve ayaklarını sehpaye uzatmış New York Goes To Work isimli diziyi izliyorlardı.

Chelsea, ilk çıkışını Flavor of Love dizisiyle yapan kadını gösterdi. "Çok şirin bir vücudu vardı ama kocaman silikonlar taktırıp mahvetti."

Bo başını sallayarak onu onayladı. "Sister Patterson onun kafasına bir tane indirmeliydi. Bir kadın neden kendisine böyle bir şey yapar ki?"

Bu, cevabı içinde olan bir soruydu. "Gerçi küçültmeyi tamamen anlayabiliyorum." Chelsea kardeşinin fikri değişti mi diye görmek için ortaya böyle bir şey atmıştı. "Göğüsler her şeyin önünü kapıyor."

"Evet, ama o küçültme ameliyatlarını nasıl yaptıklarını gördün mü?" dedi Bo. "Bir çeşit sakatlama."

Chelsea bunun sorusunu cevapladığını düşündü. "O kadar da kötü görünmüyor. Eskiden olduğu gibi değil. Yarası bile o kadar büyük olmuyor."

"Bana tekrar bunu yaptırmayı düşündüğünü söyleme. Etinden kocaman parçaları kesip alıyorlar. Aynı bir balkabağı gibi."

Bo aynı annesi gibi konuşuyordu. Onunla bunu konuşmanın bir anlamı yoktu o yüzden konuyu değiştirdi.

"Gerçek Dünya için deneme kasedi gönderdiğimizizi hatırlıyor musun?"

Chelsea kahkaha attı. On dokuz yaşındaydılar ve MTV'nin bu şovunun Hawaii'de çekileceğini öğrenmişlerdi. Ne olursa olsun oraya gitmek istiyorlardı. "Evet. İkiz olduğumuz için bizi kesinlikle seçeceklerini düşünmüştük."

"Seçileceğimizden o kadar emindik ki, mayolarımızı bile seçmeye başlamıştık."

"Ben erkek yarışmacılarla flört eden kötü ikiz olacaktım ve sen de kendimi evliliğe saklamam konusunda benimle konuşup duracaktın." Casting direktörlerinin kendilerini izlemeleri için gönderdikleri kasette de bu iyi ikiz, kötü ikiz senaryosunu tama-

men oynamışlardı. Bo saçını atkuyruğu yapmış ve gözlük takmıştı, Chelsea'de saçını mor boyamış ve arkadaşından motorcu deri ceketini ödünç almıştı. Dışarı yormuş gibi görünüyor olabilirlerdi ama aslında Chelsea'nin oynadığı falan yoktu. Sadece kendisi gibi davranıyordu. Chelsea Ross. İkiz kardeş ve ailenin sevgili evladı. Oyuncu ve ruh hali her zaman kötü olan bir hokey yıldızının asistanı. New York'un bir domuzu döllemesini izlerken bir sene sonra hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Akşamdan kalma olduğu zamanlar hep böyle bir ruh haline girer ve hayatıyla ilgili böyle düşüncelere kapılırdı.

Bir sene sonra, Los Angeles'ta olacaktı ve tekrar seçmelere gidecekti. Hayalinin peşinden gidiyor olacaktı ama yine patlamamak için bu sefer daha farklı bir yola ilerleyecekti. Artık yıldızların asistanlığını yapmak da istemiyordu.

Belki etkinlik organizasyonu işine başlayabilirdi. Kendine patronluk yapabileceği bir asistan tutardı. Çok kaba bir patron olacak değildi. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Geçmişte birçok etkinlik organizatörüyle çalışmıştı ve eğlenceli şeyler ayarlayıp organize etmekten hoşlanıyordu. Bu konuda iyiydi ve zaten insanlarla çevrili olmayı da severdi. Bu çeşit bir işe başlamak için çok yüklü bir miktar gerekmezdi, hem böylece seçmelere gitmek için de daha fazla boş vakti olacaktı.

Ve seneye bu zamanlar hayatında birisinin olmasını istiyordu. Güzel bir vücudu olan iyi bir adam. Birden aklına Mark Bressler'in görüntüsü geldi. Hayır, iyi bir adam istiyordu.

Bo da şu an aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Bu Chelsea'yi şaşırtmazdı. "Hiç birisini bulabilecek miyiz diye merak ediyor musun?" diye sordu kardeşi.

"Bulacağız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Chelsea biraz düşündükten sonra şöyle söyledi. "Çünkü *Benim Büyük Çiftçi Düğünüm'dek'i* kadınlar erkek bulabiliyorsa biz de bulabiliriz."

Bo'nun mavi gözlerinde korku belirdi. "Ama o adamlar do-

muz dövüştürüyorlar, yolda ölmüş hayvanları yiyorlar ve sürekli kamuflaj kıyafetleri giiyorlar."

Chelsea kardeşinin endişesini gidermek için devam etti. "İkimizin de öyle adamlarla evlenmeyeceği açıkça ortada. **Ken-**dimize göre standartlarımız var."

Bo dudağının kenarını ısırdı. "Dün gece o çiftçi gibi adamlardan biriyle flört ediyordun."

"O flört etmek değildi, hem o, o adamlardan biri de değildi." Chelsea bunu biliyordu çünkü adamın dişlerini kontrol etmişti. Hiçbir dişi eksik değildi. Adam sadece trajik bir şekilde havalı olmaya çalışıyordu o kadar. "Ve ben, senin Jules'la yaptığın gibi onunla öpüşmedim."

"Jules'la asla öpüşmem," dedi Bo ve dikkatini televizyona çevirdi. "Bak, New York kementle keçi yakalıyor."

"Ah hayır. Sakın ilgimi dağıtmaya çalışma. Sizi gördüm."

"Büyük ihtimalle koyu saçlı ve kısa boylu başka bir kız görmüşsündür."

"Haklısın. İkiz kardeşime tıpatıp benzeyen başka bir kız olmalı."

"Peki." Bo derin bir iç çekti ve soluk yüzünü Chelsea'ye çevirdi. "Ben genelde sarhoş olunca hep Jules'u ararım."

"Ne kadar sıklıkta?"

"İki ya da üç kez."

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, neden onu sarhoşken arıyorsun?"

"Ondan hoşlandığımı söylemedim." Bo bunu kaşlarını çatarak söylemişti, sanki tekrar on yaşındaydılar. "Jules'un çok yüksek bir egosu var ve birçok farklı kadınla çıkıyor. Biz sadece arkadaşız. Yani bir çeşit."

Chelsea, Jules'un hoşlandığı kızların ondan hoşlanmamalarıyla ilgili söylediği şeyi hatırladı. daha fazlası olmak istiyordur."

"O zaman neden beni arayıp hiç çıkma teklifetmedi? O sadece çıkarı olduğu zamanlar beni aramak istiyor."

Chelsea'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bu düşündüğüm gibi bir çıkar mı?"

"Henüz değil, ama korkarım olacak." Saçını kulağının arkasına attı. "Vücudunu gördün mü? Daha fazla ne kadar dayanacağımı hiç bilmiyorum. Bir anda Temel İçgüdü'deki kadına dönüşebilirim."

"Ne yani onu bıçaklayacak mısın?"

"Hayır. Onu yere yatırıp üstüne atlayacağım."

Jules'dan hoşlanıyordu. "Belki de nasıl hissettiğini ona söylemelisin."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum." Bo soğutucuya uzandı ve bir kola aldı. "Bazen ondan hoşlanmıyorum bile. Bazen de ondan çok hoşlanıyorum. Ama bunun çok da bir önemi yok. Asla Jules'la çıkamam."

"Neden?"

Bo kolayı açtı. "Çünkü beraber çalışıyoruz. Beraber çalıştığın biriyle çıkamazsın."

Chelsea gözlerini devirdi, akşamdan kalma olduğunu unuttu ve bir an için ürktü. "Bu çok saçma."

"Hayır, değil. Bu senin Mark BresslerTa çıkman gibi bir şey olurdu."

"Birisiyle çalışmak ve birisi için çalışmanın arasında fark var." Chelsea, Mark'la çıkmak bir yana, o huysuz patronuyla asla öpüşemezdi bile. Kaba herifin tekiydi, onun iyi özellikleri bunlardı. Sarhoş olup, birlikte olmak için Mark'ı aramanın düşüncesi...

Olması gerektiği kadar rahatsız edici değildi. Ellerini onun kasları üzerinde gezdirmenin düşüncesi onusından çıldırtmalıydı. Ama bir şekilde çıldırtmıyordu. Düşüncesi onu tetikliyor ve öpüşüklerini düşünmesine sebep oluyordu. Onun koyu kahverengi gözlerine bakarken, parmakla-

rıyla saçını taramayı düşünüyordu. Dudaklarını onun sıcak boynuna yapıştırıp, sıcak, tenini onunkiyle birleştirmeyi düşünüyordu

Bu düşüncelerden şikayetçi olmaması Chelsea'yi daha da çok rahatsız ediyordu. Elbette yakışıklı bir adamdı ama asla onun gibi büyük adamlara ilgi duymamıştı. Vücutlarını kullanıp birbirinin kafasına vuran maço adamlar. Evet, hokey oyuncularını kask takıyorlardı ama Mark'ın diğer oyunculara vurduğu videoları izlemişti.

Ve kesinlikle süper yıldızlar ya da sporculardan hoşlanmamıştı. Hele de süper star sporculardan. Birçoğu sezon dışında kendini eğlenceye atarlar ve kötü şöhretlerini hak ederlerdi. Mark hakkında kötü bir şey okumamıştı ama eğer ararsa kesinlikle bulacağını biliyordu. Onun bir melek olduğundan şüpheliydi.

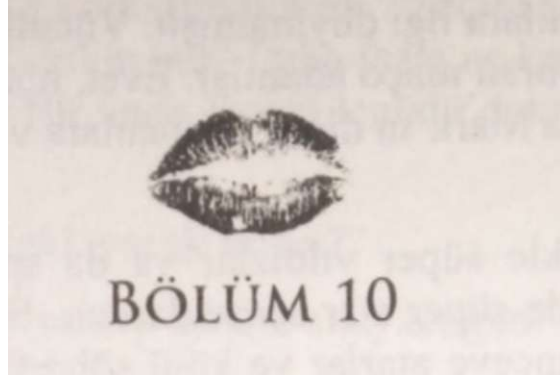
Mark'ın artık profesyonel hokey oynamıyor olmasının bir önemi yoktu. Halk içindeyken ona hâlâ yıldız bir sporcu gibi davranılıyordu. Mark'a hep Chelsea'nin iğrenç bulduğu saygıyı göstereceklerdi.

O zaman neden ellerini onun kaya gibi sert vücudunda gezdirmenin düşüncesi onu rahatsız etmiyordu? Bilmiyordu. Belki de ellerini kendisi dışında birisinin üzerinde gezdirmeyeli uzun süre olduğundan böyleydi. Belki Bo da aynı ikilemi yaşıyordu. Belki de Bo'nun cinsel çaresizliği Chelsea'ye geçmişti. Kardeşinin fiziksel acılarını bazen hissedebildiği doğrudur. Daha küçükken, birisi bisikletten düştüğü zaman diğeri hissedermişti. Bu günlerde çok olmuyordu ama geçen sene Bo kayarken köprücük kemiğini kırdığında Chelsea aynı acıyı omzunda hissetmişti ve bu olduğunda aynı eyalette bile değillerdi. Bu yüzden Bo'nun ihtiraslarını hissediyor olması olasıydı. Özellikle de ikisi aynı koltuğa uzanmışken.

Döndü ve masum bir şekilde oturmuş, kolasını içen ve televizyon seyreden kardeşine baktı. "Hiç tanımadığın birisiyle sevişmen gerekiyor."

Bo televizyonu gösterdi. "Reklam arasını bekleyebilir miyim, yoksa hemen şimdi mi?"

"Bekleyebilirsin."

Neyse ki Chelsea, kendisini ya da çok da rahatsız edici olmayan düşüncelerini tedavi etmek konusunda kardeşine bağlı değildi.

Tanrı'ya şükür.

Pazartesi sabahı işe gittiğinde, Mark mutfakta duruyor ve sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi ona bakıyordu. Onu oldukça mutsuz eden bir şeyi düşünüyordu sanki. Chelsea onu yalnız bıraktı ve gün geçtikçe artan hayran mektuplarını cevaplama işine başladı.

Salı günü Mark daha da mutsuz görünüyordu ve çarşamba günü adeta Chelsea affedilemez bir günah işlemiş gibi davranmıştı. Sanki bacağına bir tekme atmış ya da arabasını çarpmış gibi...

Perşembe sabahı Chelsea bir emlakçıyla konuştu ve Mark'ın ilgilendiği birkaç şeyi onunla paylaştı. Daha sonra büyük, dağınık evin içinde onu aramaya koyuldu. Beş dakika aradıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Daha önce hiç ikinci kata çıkmamıştı. Durdu ve etrafına bakındı. Büyük yatak odasının açık kapısından içeri baktı. Dağınık bir yatağın ortasında buruşuk beyaz çarşaflar ve kalın mavi bir battaniye vardı. Üstünde bir dolu eşya olan koltuğun yanında yerde koşu pantolonu ve terlikleri duruyordu ve yatağın diğer tarafında da taştan zemini olan bir banyo-

ya giden ikinci bir kapı vardı.

Ardı ardına gelen gürültü sesi Chelsea'nin dikkatini çekti ve koridorda ilerledi. Birkaç boş odayı geçtikten sonra sağdaki son odanın önünde durdu. Bu oda jimnastik aletleriyle doldurulmuştu, bir sürü ağırlık ve vücut geliştirme aleti vardı. Burada fizik terapistiyle çalıştığını biliyordu ama b

Mark bacak pres aletinde oturmuş bacağıyla ağırlıkları itiyor, bir yandan da aynadan gelişimini izliyordu. Hoparlörlerden Soundgarden'ın Black Hole Sun şarkısı yükseliyordu. Ter saçını ve çıplak göğsünü nemlendirmişti. Gri pamuklu şort ve beyaz koşu ayakkabıları giymişti. Sol uyluğundan dizine kadar uzanan çirkin pembe bir yarası vardı. Chelsea onu birkaç dakika aynadan izledi, Mark'ın güçlü bacakları aleti düzgün bir ritimde itiyordu. Chelsea bakışını onun nemli ve kaslı göğsünde ve omuzlarında gezdirdi, sonra da bir çizgi haline gelmiş dudaklarına baktı.

Kapının yanındaki kontrol düğmesine uzandı ve müziğin sesini kıstı. Mark birden kafasını çevirip ona bakarken ağırlıklar gürültülü yaptılar. Karanlık bakışlarıyla Chelsea'ye baktı. Birkaç saniye durduktan sonra, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Chelsea elindeki kâğıtları havaya kaldırdı. "İlgilendiğin evlerle ilgili göstermek istediğim birkaç şey vardı."

Mark ayaklarını yere indirdi ve iyi eliyle ağırlıkları tutup ayağa kalktı. Biraz uzağındaki çalışma bankını işaret etti ve "Şuraya bırak," dedi.

Chelsea onun söylediğini yapmak yerine kâğıtları rulo haline getirdi ve bacağına vurmaya başladı. "Bugün seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Mark beyaz bir havluya uzandı ve boynunu sildi. Genç kadına bakarken kaşları şüpheyle çatıldı. "Bugün mü?" Başını iki yana salladı. "Hayır ama henüz gün bitmedi."

Chelsea ağırlık bankına doğru ilerledi ve kâğıtları üstüne koydu. Onunla birkaç şey hakkında konuşması gerekiyordu. Mark işlerine burnunu soktuğunu söyleyebilirdi ama o işini yapıyordu. "Stanley Kupası partisi için bir davetiye aldınız mı?"

Yüzünü ovaladı. Havluyla dudaklarının arasından bir "Evet"

sesi geldi.

"Gidiyor musunuz?"

Büyük çıplak omzunu silkti. "Her halde."

"Takım elbiseniz var mı?"

Mark güldü ve havluyu boynuna astı. "Evet. Takım elbisem var."

Chelsea kâğıtların yanına banka oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Bugün turuncu dantelli bir tunik giymiş, kahverengi deri bir kemer takmış ve bej rengi kapri pantolon giymişti. Onun için çok ağırbaşlı bir kıyafetti bu. Mark'ın bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. "Sizi alıp götürmesi için araba servisine ihtiyacınız var mı?"

"Beni götürmek için ısrar etmeyecek misin?"

"Hafta sonları çalışmıyorum." Başını iki yana salladı. "Ama cumartesi gecesi olmasaydı bile kardeşimle giderdim."

"Mini kardeşler." Tek kaşı havaya kalktı. "İlginç olmalı."

Chelsea acaba ilginç kelimesini iyi anlamda mı kullandı diye merak etti ama sormamaya karar verdi. "Yardım için yapılacak golfturnuvası üzerine biraz daha düşündünüz mü?"

Mark başını bir yana eğdi ama cevap vermedi.

"Genç hokey takımına koçluk yapmayı?"

Mark iyi durumda olmayan elini havaya kaldırdı ve Chelsea onun el desteğini takmadığını fark etti. "Dur."

"Yapabileceğiniz bunca şey varken sizin burada oturduğunuzu görmekten nefret ediyorum."

Mark başının yukarısına uzandı ve egzersiz demirini tuttu. Sağ orta parmağı tavanı gösteriyordu ve koltukaltında kıvrık tüyler vardı. "Bir değişiklik yapıp biraz da senden konuşalım."

Chelsea elini bluzunun üstüne koydu. "Benden mi?"

"Evet. Hep sen benim hayatıma müdahale etmek istiyorsun. Biraz seninkine bakalım."

Chelsea elleriyle bankı sıkıca tuttu. "Ben sadece normal ve sıradan bir kıyım." *Kısa koyu tüylerle kaplı güzel kaslara bakan bir kıy.* Aslında Chelsea'nin göğüs tüyünden hoşlandığı söylene-
mezdi ama Mark'a bakınca bu fikrini değıştirebileceğini düşünüyordu. Göğsündeki tüyler erkeksi meme uçlarının etrafını sarmıştı ve sonra da hoş bir çizgi halinde göbek deliğine uzanıyordu. Aynı sporcu içecekleri reklamlarında olduğu gibi.

"Hı hı

"Çok fazla karıştırılacak bir hayatım yok." Kaslarının çizgileri hafifçe kaybolmuştu ama hâlâ davul gibi gergin bir göbeğı vardı. Midesindeki kasları görebiliyordunuz. Dar kafalarında-
ki şortunun üstünde, beyaz iç çamaşırının lastiğinin ince çizgisini görmek mümkündü.

"Yine de bir bakalım."

Büyük ihtimalle boxer giyiyor olmalıydı çünkü onu dar, beyaz iç çamaşırının içinde hayal edemiyordu. Zaten bunu yapmamalıydı. Bu doğru değildi. Onun için çalışıyordu. Tamam belki teknik olarak değil ama...

"Hayatımla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorsun. Sen kendi hayatınla ilgili neler yapıyorsun?"

"Şu sıralar, sizin asistanınızım."

"Beni oraya buraya götürmekten ve hayatıma burnunu sokmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?"

İlgisi daha aşağılara inmeden bakışlarını yukarı kaldırdı ve onun magnum olduğunu söylediğı aletini düşünmeye başladı tekrar. "Planlarım var."

"Ne gibi?"

Onun kahverengi gözlerine baktı. "Çalışıyorum ve para biriktiriyorum."

Sağlam olan eliyle devam etmesini belirten bir işaret yaptı. "Ne için biriktiriyorsun?"

"Söylememeyi tercih ederim."

Mark hafifçe gülümsedi. "Özel bir şey mi?"

"Evet."

"Bir kadının konuşmaktan kaçındığı birkaç konu vardır." Parmaklarından birini havaya kaldırdı. "Mesela şimdiye kadar hayatına giren erkeklerin gerçek sayısı. Bir adamın seviştiği kadınların tam sayısını, ne sıklıkta olduğunu ve bütün diğer detayları bilmek istersiniz ama siz aynı bilgileri paylaşmak istemezsiniz."

"Çünkü konu sekse gelince maalesef hâlâ çifte standartlar var."

Mark tek omzunu silkti ve öne uzandı, hâlâ yukarıdaki çubuğu tutuyordu. "Anlıyorum ama eğer siz de seks hayatınızdan konuşmak istemiyorsanız, bize de böyle şeyler sormamalısınız." Dikleşti ve ellerini indirdi. "Bazı şeyler özeldir." Ağırlıkları kaldırdı ve yeniden ayarladı. "Belki de herkesin benim kişisel işlerimi bilmesini istemiyorum."

Çok geç. Lydia Ferrari'den gelen o mesaj, Chelsea onu silmeden aylar önce gelmiş ve orada durmuştu. Bunu ona söylemesi gerektiğini düşünüyordu yoksa bir başkası söyleyebilirdi. "Lydia Ferrari diye birini tanıyor musunuz?"

Mark'ın kaşları buruştu ve Chelsea odaya geldiğinde oturduğu pozisyona döndü. "Araba Ferrari mi?" Yukarısındaki çubuğu tuttu ve kendine doğru çekti.

"Hayır. En azından sanmıyorum. Ziyaretçi defteri sayfanıza bir mesaj yazmış."

Mark ellerini iyice açtı ve çubuğu göğsüne doğru çekti. "Onu tanımıyorum."

"Onunla Lava Lounge'da tanıştığınızı, Redmond'daki dairesinde seviştığınızı ve sonra da onu aramadığınızı yazmış."

Ağırlık havada asılı kaldı ve Mark aynadan ona baktı. "Başka ne yazmış?"

"Hayatındaki en iyi seks olduğunu ve siz geri aramadığınızda duygularının incindiğini."

Mark ağırlık çalışmaya devam etti. "Çatlağın tekiydi."

"Onu tanıyorsunuz."

"Onu hatırlıyorum. O kadar keskin piercingleri olan bir kadını unutmak çok zor." Ağırılığı kendisine doğru çekerken çenesi gerildi.

"Neresinde piercing vardı?"

"Her yerinde. Bir yerim kesilecek diye ödüm kopmuştu."

"Belinizin alt tarafında bir korku yaşanmamış anlaşılan."

Mark gülmesine engel olamadı. "Mesaj hâlâ orada duruyor mu?"

"Sildim."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Chelsea bir süre ona baktıktan sonra devam etti. "Herkesin Lydia Ferrari ile olan özel ilişkinizi bilmesinden çok da rahatsız görünmüyorsunuz."

"Birincisi bunun onun gerçek ismi olduğundan şüpheliyim." Derin bir nefes alıp verdi. "İkincisi kadınlar sürekli böyle şeyler söylerler. Onlarla tanışmamış olsam bile..."

Chelsea tam Lydia'yla gerçekten tanıştığını söyleyecekti ki Mark ekledi. "Ben buna alışığım."

"Ve bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkti. "İnsanlar ne isterlerse onu söyleyip yazacaklar ve doğru olup olmadığı da umurlarında değil. Herkesin bir gündemi var. Ben kişisel meselelerim hakkında konuşmak istemediğimi söylediğimde... çıplakken ve tam bir iş üzerindeyken bu işin içine girmek istemediğimi kastetmiştim. Bütün havayı bozabilir." Derin bir nefes aldı. Chelsea Lydia Ferrari konusunun kapandığını düşünmüştü ama sonra Mark ekledi. "Kadının hoşlandığı şeyleri düşününce sadece yazmadıkları için minnettarım."

Chelsea alt dudağını çiğnedi ve işine burnunu sokmamak için kendisiyle mücadele etti ama kaybetti. "Neymiş onlar?"

"Bu seni ilgilendirmez, Bayan Maydanoz." Demir çubuğun üstünde duran ellerini birbirine yakınlaştırdı. "Yine benim işle-

rimden konuşuyoruz ve sen hâlâ bana kendininkilerden bahsetmiyorsun."

"Nedenmiş, ben soru sorduğum zaman işine burnumu sokmuş oluyorum ve bana Bayan Maydanoz diyorsun."

Mark ağırlıkları çekerken derin bir nefes aldı. "Kadınların genelde konuşmak istemediği ikinci konu," dedi onun sorusuna cevap vermek yerine, "estetik ameliyatlardır. Birçok kadında vardır ama bunu asla kabul etmezler." Omzunun üstünden ona baktı. "Burnunu yaptırmak için mi para biriktiriyorsun?"

"Ne?" diye bir çığlık attı Chelsea. "Burnumla bir sorunum yok benim." Elini yüzüne götürdü. "Burnumun nesi var?"

"Hiçbir şeyi yok. Eski eşim burnunu yaptırmış ve bunu büyük bir sır olarak saklamak istemişti." Bakışlarını aynaya çevirdi. "Sanki onu tanıyanlar yüzüne baktıklarında farklı olanın ne olduğunu anlamayacaklarınıış gibi."

Elini yüzünden çekti. "Hayır. Burnumla ilgili bir sorun yok."

"Popon mu? Karlsson'ın karısı bacaklarının iç kısmından yağ aldırıp poposuna ekletti."

"Ona Brezilya modeli popo kaldırma deniyor. Ve hayır, bunu yaptırmak istemiyorum." Ayağa kalktı ve boşta duran ağırlıklara doğru yürüdü. Ne olacaktı sanki? Bilse ne fark ederdi ki? Onun fikrini önemsiyor değildi ki, bu konuda onu ahlâki olarak yargılayamazdı. Hele de onu neredeyse süzgece çevirecek bir kadınla seviştiğini kabul ettikten sonra. Elini ağırlıkların üstünde gezdirdi. "Göğüs ameliyatı yaptırmak için para biriktirmek istiyorum."

Ağırlıklar gürültüyle indi ve Mark'ın bakışları onun göğüslerine kaydı. "Yeterince büyük olduklarını düşünmüyor musun?"

Kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Göğüs küçültme ameliyatı istiyorum."

"Ah." Tekrar yüzüne baktı. "Neden?"

Klasik. Anlamayacağını biliyordu. Kendi ailesi bile anlamıyordu. "Büyük göğüslere sahip olmak ve hep bana engel oluyorlar. Üstüme uyan kıyafetler bulmak çok zor, sırt ve omuz ağrısı çekiyorum."

Mark ayağa kalktı ve hâlâ boynunda olan atkıya uzandı. "Ne kadar küçülteceksin?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "C olmasını istiyorum."

Mark onu onaylar gibi başını salladı ve alnındaki teri sildi. "C iyi bir beden."

Tanrım. Gerçekten de Mark Bressler'la göğüs ameliyatı hakkında mı konuşuyordu? O da bir erkekti ama küçültmenin ne kadar gülünç olduğunu söylemiyordu. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Benim ne düşündüğümü neden umursuyorsun? Eğer sırtın ağrıyorsa ve bununla ilgili bir şey yapma şansın varsa yapmalısın."

Çok mantıklı konuşmuştu.

"Şimdi göğüslerinin bedeni ne?"

Chelsea yere, ayakkabılarının arasına baktı. "Çift D."

"Uzun birisinde bu problem olmazdı ama sen küçük bir kızsın."

Chelsea ona baktı. Birkaç metre ötesinde duruyordu. Büyük, kötü ve yarı çıplaktı. Nemli saçları kafasına yapışmıştı. Eğer Mark'ı tanımasaydı, onun nasıl bir gerzek olduğunu bilmeseydi, ona âşık olabilirdi. Kendini onun seksi ve terli göğsüne atıp, onu çılgınlar gibi öpmeye başlayabilirdi. Görünüşü yüzünden değil, gerçi inanılmaz derecede yakışıklıydı ama nasıl hissettiğini anladığı için.

"Ne?"

Başını iki yana salladı ve başka bir yere baktı. "Ailem bunu yapmamı istemiyor. Hepsi bunun düşüncesizce bir hareket olduğunu ve ileride pişman olacağımı söylüyor."

"Bana o kadar da düşüncesizce bir hareketmiş gibi gelmedi."

Tekrar ona baktı ve dudakları aralandı. Büyük hayatı boyunca ona her zaman, düşüncesizce davrandığı ve hayatına bir

yön vermesi gerektiği söylenmişti. İçindeki onu öpme isteği biraz daha artmıştı. "Hayatımı ailedeki diğer insanlarınkiyle karşılaştıracak olursak, benimki biraz karışık. Kontrolden çıkmış durumda."

Mark başını bir yana eğdi ve dikkatle ona baktı.

"Etrafında dönen şeyler karmaşık olabilir ama sen kontrol-lüsün." Hafifçe dudağı titredi. "Benim hayatım da öyleydi. Ama artık değil."

"Bana oldukça kontrollü görünüyorsun."

"Beni önceden tanımadığın için sana öyle geliyor."

"Bir kontrol manyağı mıydın?"

"Sadece her şeyin benim istediğim şekilde yapılmasını ist-dim."

Elbette öyle olmalıydı.

"Hastanede yatağa ve makinelere bağlı uyandığım sabah hayatımın kontrolünü kaybettim."

"Neden yatağa bağlıydın?"

"Sanırım boğazımdaki tüpü çıkartmaya çalışıyormuşum."

İnsan yaralarını görünce bile Mark'ın ölümüne ne kadar yak-laştığını anlayabiliyordu. Ama o güçlüydü ve düşündüğünden çok daha fazla kontrollüydü.

"Eğer istediğin buysa o ameliyatı ol." Çıplak omzunu silk-ti. "Bu senin hayatın."

"Bo bunun vücudu bozmak olduğunu düşünüyor."

"Sen Bo değilsin."

"Biliyorum ama..." Bunu ikizi olmayan birine nasıl anlata-bilirdi ki? "Bütün hayatını sana benzeyen birine bakarak geçir-dikten sonra, bunu değiştirmek korkutucu. Tuhaf."

"Göğüslerinden bahsediyorsun. Yüzünden değil." Ağır-lık-lara dayanmış duran bastonuna uzandı. "Ama belki de fikir ver-mek için yanlış kişiyim. Ben daha çok bacaklardan hoşlanan bir

adamım." Bastonu elinden düştü ve yumuşak bir şekilde halıya çarptı. "Kahretsin." Kendini dengelemek için ağırlıklara tutundu ve sonra yavaşça alçaldı.

Chelsea hiç düşünmeden öne atıldı ve tek dizinin üstünde eğildi. Bastonu aldı ve ona baktı. Mark'ın yüzü tam onunkinin yukarısındaydı ve Mark'ın kahverengi gözlerine karanlık ve yoğun bir şeyler girmişti.

"Keşke bunu yapmasaydın," dedi Mark, sesi sert bir fısıltı gibi Chelsea'nin yanağına çarpmıştı.

"Neyi?"

Mark ayağına kalktı ve onun üstünde bir kule gibi yükseldi. "Sanki ben çaresiz biriymişim gibi davranmandan bahsediyorum."

Chelsea de ayağına kalktı, o kadar yakınlardı ki, onun dantelli bluzuyla Mark'ın sert göğsü arasında bir santim bile yoktu.

Mark bastonuna uzanırken onun yüzüne bakıyordu. Eli onunkini sardı ve bu dokunuş Chelsea'nin bileğinden dirseğine doğru bir uyuşmanın yayılmasına sebep oldu. "Ben çocuk değilim."

Chelsea ona o kadar yakındı ki, göz bebeklerinin etrafındaki koyu çizgileri ve o güzel kirpiklerin çevrelediği gözlerinin tüm detaylarını görebiliyordu. "Biliyorum."

Mark'ın eli onunkini sıktı ve bakışları onun dudaklarına kaydı. "Ben bir erkeğim."

Evet. Evet öyleydi. Büyük terli kasları ve için için yanan gözleri olan yarı çıplak bir erkek. Birdenbire vücudunu sıcak bastığını ve başının döndüğünü hissetti. Büyük ihtimalle bunun sebebi soluduğu testosteron olmalıydı. "Biliyorum."

Mark sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama bunun yerine elini çekti ve yanından geçip yürümeye başladı. Chelsea'nin içinde, eğer yapabilseydi Mark'ın odadan son sürat koşarak çıkacağına dair bir his vardı.

"Senin için bir araya getirdiğim emlak listesine bakmak istemiyor musun?" Kâğıtları banktan aldı ve ona doğru yürüdü.

"Gerek yok. Sen zaten ne istediğimi biliyorsun." Kapı eşiğinde durdu, kapıyı neredeyse geniş omuzlarıyla dolduruyordu. "Bir şeyler ayarla ve beni ara."

"Emlak gösterimleri için mi arama mı istiyorsun?"

"Evet." Mark elini kapının beyaz çerçevesine koydu ve yüzünü yana doğru çevirdi. Işık ve gölge yüzünü kapıyordu. "Cep telefonumu biliyorsun. Bir daha beni bulmak için evde dolanıp durmana gerek yok."

Chelsea'nin bakışları onun sırtından aşağı doğru inen tüyle-
rine kaydı. "Benim için önemli değil."

"Ama benim için önemli."

"Ama..." Başını iki yana salladı. "Ya yan odadaysan, yine de aramalı mıyım?"

"Evet. Yüz yüze konuşmamıza gerek yok."

Ne? Onun kaçırdığı bir şey mi olmuştu? İlk önce onu öpmek isterken şimdi nasıl oluyor da kafasına bir tane indirmek istiyordu?

Ve neden buna hiç şaşırمام ışı.

Chelsea o gün Mark'ı tam beş kere aradı. Genelde sırf canını sıkmak için.

"Koyu kızıl kahverengi halıya karşı özel bir nefretin var mı?" diye sordu. "İlgilenebileceğin bir ev buldum ama böyle bir halısı var."

"Bir görüşme ayarla," dedi ve kapattı Mark.

Chelsea yarım saat bekledikten sonra tekrar aradı. "Takım elbiseniz kuru temizlemeye gönderilecek mi?"

"Hayır." Ve kapattı.

Öğlen onu aradı ve sordu. "Bir sandviçe ne dersiniz?"

"Kendi lanet sandviçimi kendim yapabilirim!"

"Biliyorum." Gülümsedi. "Kendinize yapıyorsanız bir tane

de bana yapabilirsiniz diye düşünmüştüm. Jambon ve peynirli severim. Bir de marul ve-"

Mark telefonu kapatmıştı.

Ona sandviç getirmedi ve Chelsea, çıkan gürültüden onun mutfakta olduğunu anlayınca buna da çok sinirlendi. Bilgisayar-daki mektuplara cevap vermeye devam etti ve onu tekrar aramak için ikiye kadar bekledi. "Evin girişinde bir sincap var."

Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Şu an ona bakıyorum."

"Beni lanet bir sincap için mi aradın?"

"Evet. Elbette. Birkaç tuzak kurması için birini aramamı ister misiniz? Sincapların kuduz hastalığı taşıdığı söylenir, bilirsiniz."

Onun sincap bokundan bile daha deli olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve sonra da kapattı.

Bundan kısa bir süre sonra, evin önüne parlak kırmızı bir kamyonet park etti ve Mark da binip gitti. Direksiyondaki, büyük ihtimalle hokey takımındaki arkadaşlarından biriydi. Telefonu aradı ama direkt sesli mesaja yönlendirildi. Mark telefonunu kapatmıştı.

Ertesi sabah işe vardığında telefonunu açmış mı diye bakmak için onu aradı. Bu sefer ona söyleyecek önemli bir şeyi vardı.

"Pazartesi dişçi randevunuzdan sonra üç eve bakacağız."

"Dişçiden nefret ederim."

"Herkes dişçiden nefret eder." Emlakçıyla konuşurken aldığı notları açtı. "Queen Anne bölgesinde dört odalı bir ev var. Mercer Island'da beş odalı bir ev var ve bana söylendiğine göre burası şu an yaşadığınız yerden çok uzakta değilmiş. Ve bir de Kirkland'de beş yüz elli metre kare inanılmaz güzel bir ev var."

"İyi. Bu kadar mı?"

"Hayır. Bence İkinci Cadde'deki apartman dairesine de bir

bakmalısınız. Şehir merkezindeki gürültüyü sevmediğinizi biliyorum ama burayı kesinlikle görm

"Hayır," dedi ve kapattı.

Chelsea yarım saat bekledikten sonra aradı. "Üzüm almıştım. Biraz ister misiniz? Çok taze ve lezzetliler."

"Hayır." Ve kapattı.

Bir saat bekledi ve aradı. "Yüzüstü düştü demek çok saçma değil mi? İnsan yüzünün üstüne düşmez ki. Sizce de öyle değil mi?"

Mark o kadar yüksek sesle küfretti ki, adeta odada olduğunu düşünebilirdiniz. "Seni öldüreceğim," dedi kapı eşiğinden.

Chelsea zıpladı ve sandalyenin arkasına geçti. "Kahretsın!" Tam kalbinin üstünde duran kısmından, Pucci elbisesinin kumaşını avuçladı.

"Tanrı üzerine yemin ederim ki eğer beni saçmasapan şeyler için ararsan seni çıplak ellerimle boğarım." Sözlerinde gerçekten ciddiymiş gibi görünüyordu. Gözleri kısılmıştı ve adeta ateş saçıyorlardı. Bugün bir değişiklik yapmış ve beyaz tişörtünün altına kot pantolon giymişti.

Chelsea parmaklarını boğazına götürdü ve hızla atan nabzını hissetti. "Beni ölümüne korkuttun."

"O kadar şanslı değilim." Birkaç saniye boyunca ona sert sert baktı, Chelsea onun bu bakışı hokey maçlarında da kullandığından emindi. Bu konu üzerine çalışmıştı. "On beş dakikadır ev telefonundan birinin aramasını bekliyorum. Ajansım. Sakın açma." Yürüyüp gitti ve sesi de onu takip etti. "Ve Tanrı aşkına cep telefonumu arama."

Chelsea dilini ısırdı ve kendine bu işi istediğini hatırlattı. İhtiyacı vardı. Günün geri kalanında kendini bir şekilde meşgul etti. Gelecek hafta gelip Mark'ın evine bir fiyat biçmesi için birini aradı, tabii temizlik ekibi çıktıktan hemen sonra.

Saat üçte emlakçı Chelsea'yi aradı. Son saat içinde Bellevue'deki bir ev satışı çıkmıştı. Henüz listeye koyulmamıştı ama koyulduğu anda evin gideceğini

yordu. Büyük ihtimalle pazartesi gününden önce satılırdı. Chelsea telefonu kapattıktan sonra elindeki cep telefonuna bakmaya başladı. Ölmek istemiyordu. Boğularak ölmek istemiyordu ama eğer ona bu evi söylemezse işini iyi yaptığı da söylenemezdi. Hem Mark ona, sadece saçmasapan şeyler için aramamasını söylemişti. Derin bir nefes aldı ve hızla numarasını çevirdi. Telefon evin bir yerinde çalıyordu ama Mark cevap vermedi. Tekrar tekrar aradı ve evde American Woman melodisini takip ederek onu bulmaya çalıştı.

Sonra Mark'ı oturma odasında uyurken buldu. Yine televizyonun sesini iyice kısmış ve koltukta uyuyakalmıştı. Kapı eşiğinde durdu ve ona seslendi. "Bay Bressler."

Hiç tepki vermeyince yanına doğru ilerledi. Sağ eli göğsünün üstünde duruyordu ve eline desteğini takmamıştı. "Bay Bressler." Mark tişörtünün üstünden göğsünü kaşdı ama uyanmadı. Chelsea eğildi ve koluna dokundu. "Bay Bressler. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Mark'ın göz kapakları yavaşça açıldı ve ona baktı. Kaşları, kafası karışıkmiş gibi çatıldı ve yeni uyandığı için biraz çatlak bir sesle, "Neden giyindin?" diye sordu.

Chelsea, eli onun omzunda donmuş bir halde kaldı. "Ne?"

"Sorun değil." Mark'ın yüzünde güzel ve tatlı bir gülümseme vardı. Sanki onu görmekten gerçekten mutluymuş gibi bakıyordu, önceden ona hep öldürmeye hazırmış gibi baktığı için bu oldukça tuhaf gelmişti. Yüzündeki gülümsemenin gözlerine de ulaştığını görünce Chelsea onu neredeyse söylediği her şey için affedebileceğini düşündü.

"Sizinle konuşmam gerekiyor Bay Bressler."

"Ve benim de seninle konuşmam gerekiyor." Ona uzandı. Bir saniye önce ona yukarıdan bakarken Chelsea şimdi kendisini onun yanına uzanmış yüzüne bakarken buldu.

Onun yumuşak iç çekişini duyunca Chelsea içinde garip bir şey hissetti. "Bay Bressler!"

Mark ağırlaşmış göz kapaklarıyla ona baktı. "Bana Mark dediğin zamanlar daha hoş. Artık hep Mark demelisin. Özellikle

de sana yapmama izin verdiğin bunca şeyden sonra?"

"Nelerden sonra?"

Mark kıkırdadı ve yüzünü ona doğru eğdi. "Bundan sonra," dedi dudaklarına doğru. "Buranı," dudağı sürtünerek yanağının yanından geçti ve genç kadının kulağına fısıldadı, "her yerini öptükten sonra."

Bunu yapmamışlardı. Eğer Mark onu öpseydi bunu hatırlardı. Özellikle de "her yerini". Onu itmek için elini kaldırdı ve omzuna koydu. Elinin altındaki kasların kaya gibi sertleştiğini hissetti.

"Evet," diye fısıldadı boynuna doğru. "Bana tekrar dokun."

Tekrar mı? Mark'ın yumuşak nefesi onun tenini okşuyor ve göğsüne bir sıcaklık yayılmasına sebep oluyordu. Onu tam kulağının altından öptü, bu çok güzel bir histi. Hoştu. Sıcak yaz günündeki yavaş ve tembel sevişmeler gibi. Bu kesinlikle patronu için hissetmemesi gereken bir histi. "Benden çok hoşlanmadığınızı sanıyordum."

"Senden çok hoşlanıyorum." Islak dudaklarını açtı ve yumuşak bir şekilde boynunu emdi.

Chelsea'in boynu gerildi. "Bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi en sonunda.

"Evet. Büyük ihtimalle yapmamalıyız." Mark onun boynundaki boşluğu öptü, sonra çenesine ilerledi ve dudakları tam onun kilerin altındayken, "Ama ne önemi edemeden dudakları onun kileri kaplamış ve nefesini adeta içine çekmeye başlamıştı. Sıcak elleriyle yüzünü avuçlamış, başparmağıyla yanağını okşuyordu. Bu cins dalgası gibi Chelsea'nin her yanını sarmaya başlamıştı. Bu aniden gelişen ve beklenmedik arzu, bedenini ısıtıyordu.

Bu akıllıca değildi. Bu iyi bir fikir değildi. Eskiden olsa, kendisinden cinsel açıdan faydalanmaya çalışan patronlarını kolayca reddederdi. Onu durdurmalıydı. Ama Chelsea, akıllıca olan şeyi yapmak yerine elini, Mark'ın omzundan boynuna kaydırıp ve Mark'ın inleyişini duydu. "Öp beni, Chelsea. O güzel dudaklarını benim için aç."

Ve o da açtı, onun sesindeki sert dokuya ve dokunuşunun kendisine verdiği zevke cevap verdi. Dudakları aralandı ve Mark onu öptü. Yumuşak ve yavaşça, ıslak dudakları ve dili onunkilerden bir cevap almaya çalışıyordu. Chelsea'nin bütün direnci eriyip gidiyor, saldırganına adeta teslim oluyordu. Dili Mark'ın dudaklarının arasından kaydı, orada olduğu için mutluydu. Mark'ın tadını beğenmişti, ihtiyaç, ihtiras ve seksin tadını alıyordu. Genç kadın parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi ellerinin arasında tuttu. Vücudu ona doğru gerilmişti, adam onun ıslak öpücüklerini beslerken, vücudunun sıcaklığını daha fazla hissetmek istiyordu. Birden Chelsea'nin dudaklarının arasından derin bir inilti kaçtı ve Mark'ın dudaklarına dokundu.

Mark geri çekildi ve onun yüzüne baktı, ağır ağır nefes alıyordu. Odanın gölgeleri içinde gözlerini kırıştırdı ve tekrar baktı. "Chelsea..."

Chelsea, onun ismini söyleyiş şeklini seviyordu. Büyük bir ihtirasla söylüyordu bunu. Ellerini kafasının arkasına götürdü ve onu bir daha öpmesi için Mark'ı yavaşça kendine doğru çekti. Ona, midesini düğümleyen ve kalbini sıkıştıran yavaş ve aç öpücükler veriyordu.

Mark'ın eli onun yanına doğru kayınca Chelsea nefesini tuttu, onun göğsünü tutmasını bekliyordu. Mark tutmayınca rahatladı ve elini onun başının arkasına, oradan boynuna, oradan da omuzlarına götürdü. Göğsündeki sert kaslarına dokundu ve parmaklarıyla tişörtünü tuttu. Mark elini Chelsea'nin kalçasına oradan da bacaklarına doğru indirirken midesindeki düğümlenme daha aşağılara doğru kayıyordu. Mark onun çıplak tenine ulaşınca elini elbisenin altından soktu ve yukarı doğru kaydırıldı.

Uzakta bir yerde zil çalıyordu. Chelsea bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Tek umursadığı Mark'ın dudaklarının üstündeki dudakları ve onun bacaklarını okşayan eliydi. Ona doğru döndü ve Mark da o büyük sıcak ellerinden biriyle poposunu tuttu. Başparmağı dantelli

iç çamaşırının üstünde gezindikten sonra içeri doğru kaydı.

Zil bir kez daha çaldı ve Mark kafasını kaldırıp ona baktı. Bakışları onun yüzüne oradan koluna ve poposunu avuçlayan eline kaydı.

"Kahretsin." Elini çekti ve arkasını döndü.

Hâlâ damarlarında arzu akan Chelsea, bu "kahretsin" kelimesinin ne anlama geldiğini merak ediyordu, acaba durmak zorunda kaldığı için mi böyle söylemişti. Yoksa bunu hiç yapmaması gerektiği için mi?

Kolunu kaldırdı ve gözlerini kapattı. "Lütfen bu da diğerleri gibi bir kâbus olsun."

Bu cümle Chelsea'nin kafasındaki soruyu cevaplamıştı. Bacaklarını koltuktan aşağı sarkıttı ve ayağa kalktı. Mark'ın onu öpmeyi kâbus olarak adlandırması, aralarındaki ilişkiyi düşünecek olursa, onu üzmesi gerektiğinden daha çok üzmüştü. Zaten sevgili değillerdi ki. Onun için çalışıyordu. Bu bir kâbustu. Ama yine de bu kadar kaba olmasına gerek yoktu. Özellikle de bu kadar güzel bir öpüşmeden sonra.

"Bu nasıl oldu böyle?" Kolunu aşağı indirdi ve Chelsea'ye baktı. "Senin burada bile olmaman gerekiyor."

Kulağa sanki Mark onu suçlamaya çalışıyormuş gibi geliyordu, oysa ki masum olan taraf kendisiydi. Tamam belki buna masum denemezdi. "Size söyleyecek önemli bir şeyim vardı ama siz telefona cevap vermediniz."

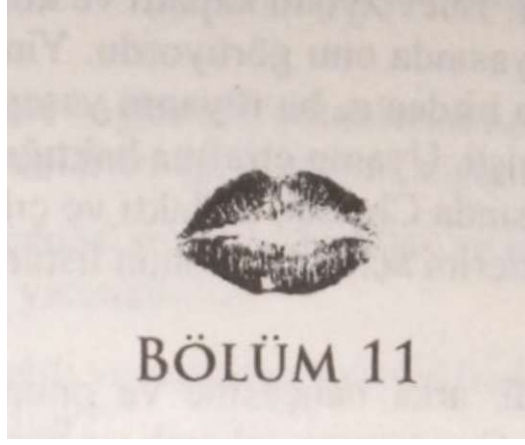
Mark kalkıp oturdu ve yerde duran bastonuna uzandı. "Yoksa yine mi sincap gördün?" Ayağa kalktı ve yüzünü ona doğru döndü. Tişörtünün önü, Chelsea biraz önce sıkıca tuttuğu için hâlâ kırıktı. "Şu bana anlatmak için sabırsızlandığın üzüm için mi aramıştın?"

"Sanki olanları planlamışım gibi konuşuyorsunuz." Elini göğsüne koydu. "Burada masum olan taraf benim."

"Eğer masumsan, nasıl benim elim senin kıkırda ve senin dilin benim ağzımda bir hale geldik?"

Chelsea derin bir iç çekti. "Bu benim suçum değildi! Beni tutup yanınıza çektiniz." Parmağını ona doğrulttu. "Ve beni öptünüz."

Mark'ın dudakları aşağı doğru büküldü. "Senin için sorunmuş gibi görünmüyordu."

Mark koltuğun diğer tarafında duran asistanına baktı. Saçı dağılmış ve dudakları biraz kızarmıştı. Onu tekrar gidip kucaklamamak için Mark bastonunu sıkıca tuttu. Kendini, ellerini o güzel bacaklarına götürüp küçük poposuna doğru kaydırmamak için zor tutuyordu.

"İlk önce şok oldum. Sonra da yanınızdan uzaklaşabilmek için biraz rahatlamanızı bekledim." Küçük bir oyuncu gibi omuz silkti. "Tam dizimle size bir tane vurup kaçmak üzereydim."

Mark bir kahkaha attı. Neden iş bulamadığına şaşmamak gerekirdi. Hiç de ikna edici değildi. Hem de Mark hâlâ onun uzun ve ona ihtiyaç duyan inleyişlerini kafasında duymaya devam ederken, hiç.

Kapı zili bir kez daha çaldı. "Ben kimseyi beklemiyorum," dedi Mark. "Bana söylemeden bir şey mi hazırladın?"

"Elbette hayır. Belki de emlakçı gelmiştir. Bellevue'deki bir ev için çok heyecanlıydı."

Mark ellerini kocaman açtı, kotunun ön tarafında bir kaba- rıklık olduğunu hissetmek için aşağıya bakmasına gerek yoktu. "Gidip kapıyı açman gerekiyor."

Chelsea'nin bakışları göğsünden onun pantolonunun fermu- ar kısmına doğru indi. Yanakları kıpkırmızı olana kadar uzun sa-

niyeler boyunca onun ereksiyonuna baktı. "Ah." Topuklarının üstünde döndü ve resmen odadan koşarak çıktı.

Mark giderken onu izledi ve masanın üstünden kumandayı atmak için eğildi. Televizyonu kapattı ve kumandayı koltuğun üzerine fırlattı. Rüyasında onu görüyordu. Yine. Rüyasında onu görüyordu ve sonra birden o, bu rüyanın yaşayan, nefes alan bir parçası haline gelmişti. Uyanıp etrafına baktığında ilk önce kafası karışmıştı. Rüyasında Chelsea çıplaktı ve çılgınlar gibi sevişiyorlardı. Sonra gözlerini açmıştı ve onun üstünde şu iğrenç Pucci elbise vardı.

Kapıya ilerledi, arka bahçesine ve onun arka tarafındaki golf sahasına baktı. Onu yanına çekmek ve boynunu öpmek rüya gibi bir sisin içinde gerçekleşmişti. Gerçeklik, fantezilerine karışmıştı. Ama onun aç inlemelerinin sesi bu karmaşayı açığa kavuşturmuş ve Mark da ona bakmak için kafasını kaldırmıştı. Durması gerektiğini düşünmüştü ama sonra o başını kendine doğru çekmiş, ıslak dudakları ve düzgün diliyle onu öpmüştü. Durma düşüncesi kaybolmuş, yerini daha karanlık ve sıcak düşüncelere bırakmıştı. Geçen hafta boyunca rüyalarında onun yaramaz, küçük vücuduna neler yapıyorsa aynılarını yapmayı düşünüyordu. Bunun kendisini ne hale getireceğini bilmiyordu.

"Sizi görmek isteyen biri var."

Mark arkasını döndü, her kim geldiyse defetmesini söylemeye hazırdı. Tam bunları söylemek için ağzını açtığı sırada birden durdu. Bakışları kısa kıvılcı saçları olan, çilli, sıksa ve gözlüklü çocuğa kaydı. Kazadan sonra Mark'ın hafızası çok da iyi bir durumda olmayabilirdi ama kapı eşiğinde duran bu çocuğu hatırlıyordu. En basit hokey kurallarını bile uygulayamayan bu çocuğu unutmak imkânsızdı. Çocuk rüzgârgülü gibi kayıyor, topu durdurmayı beceremiyor ve vuruşlarıyla diğer çocukları az kalsın yaralıyordu. "Merhaba Derek. Nasıl gidiyor?"

"İyi, Koç Bressler."

Bu çocuk burada ne yapıyordu ve Mark'ı nasıl bulmuştu. "Senin için ne yapabilirim?"

"E-postanızı aldım. O yüzden geldim."

Mark bakışlarını çocuğun yanında duran Chelsea'ye yöneltti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Mark bu bakışı biliyordu. Suçluydu. "Kaza yüzünden her şeyi aklımda tutamıyorum," dedi çocuğa. "Bu yüzden e-postada ne yazdığımı bana hatırlatmak zorundasın."

Derek birbirine bağlanmış patenlerini havaya kaldırdı. "Gelip size hokey duruşlarımı göstermemi söylemiştiniz."

Chelsea'nin çenesi şaşkınlıkla düştü ve başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yazmadınız."

Başını yana eğdi ve kollarını tişörtünün üstünde kavuşturdu. "Başka ne yazmadım?"

Chelsea yanında duran çocuğa bakarken gözlerini kıstı. "Buraya gelip pratik yapmasını yazmadığınızdan eminim."

Derek Chelsea'ye baktı. Gözlüklerinin ardından, onun da gözlerini kıstığı görüyordu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Şey, ben... ben... ben Bay Bressler e-postalarını göndermeden önce hepsini tek tek kontrol ederim."

Bu kötü bir yalandı ama çocuk inanmıştı. Başını salladı ve dikkatini Mark'a çevirdi. "Belki yardım edebilirim. Annem bana resimli kartlarla yardım ediyor."

Mark'ın ihtiyacı olan en son şey, bir çocuğun elinde resimli kartlarla kapısına gelmesiydi. "Teklifin için teşekkürler ama şimdi daha iyiyim. Adresimi nasıl buldun?"

Derek eliyle gözlüğünü düzeltti. "İnternette."

Çocuğun cevabı onu paniğe sokmuştu. Eğer sekiz yaşında bir çocuk onu bulabiliyorsa, isteyen herkes bulabilirdi.

"Bir tür yasayı ihlal ettiğine eminim. İlk olarak Bay Bressler'ın e-posta adresini bulmuştun ve şimdi de evini buldun."

"Ben hiçbir yasayı ihlal etmedim! Geçen sene bize verdiği kâğıtta e-posta adresi yazıyordu. Ve ismini Whosit'e yazınca da adresini buldum."

Whosit de neydi?

Chelsea parmağını Derek'e doğru salladı. "Hiçbir yasayı ihlal etmemiş olsan bile, ki bundan çok emin değilim, birden çıkıp insanların evine gitmek kaba bir davranıştır. Annen nerede olduğunu biliyor mu?"

Derek zayıf omzunu silkti. "Ablam alışveriş merkezinde, annem de işte. Altıya kadar çıkmayacak."

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Mark.

"Redmond."

"Buraya nasıl geldin?"

"Bisikletle."

Çocuğun saçının neden kafasına yapıştığına şaşmamak gerekirdi. "Biraz su ya da soda ister misin?" Onu evine yollamadan önce, çocuğun susuzluktan ölmesini istemiyordu.

Derek başını salladı. "Gatorade var mı? Hani hokey kampında içtiğimizden?"

"Her halde." Bastonunu sıkıca tuttu ve kapıya doğru yöneldi. "Ve anneni arayıp burada olduğunu söylemen gerekiyor."

"Bu gerçekten gerekli mi koç? O eve gelmeden buradan çıkıp eve gitsem olmaz mı?"

"Hayır olmaz." Mark eşiğe geldi ve önünden yürümesi için çocuğa işaret etti. Çocuk ilerleyince Mark Chelsea'ye baktı. "Sen ve ben sonra konuşacağız."

Chelsea çenesini havaya kaldırdı. "Ona buraya gelip antrenman yapmasını söylemedim."

Onun alacalı mavi gözlerine baktı. "Onun hakkında değil."

"Ne hakkında?"

Dikkatini onun dudaklarına indirdi. "Derek zili çalmadan önce olanlar hakkında."

"Ah, şu."

"Evet, o." Gerçi bu konuyla ilgili ne söyleyeceğini gerçekten de bilmiyordu. Üzgün olduğundan ve bir daha olmayacağını-

dan başka.

Bakışlarını asistanının dudaklarından çekti ve çocuğu takip etmeye başladı. Derek yürüdükçe çorapları da cılız ayaklarından kayıyordu. "Bu sene hokey kampına geliyor musun?"

Derek başını iki yana salladı. "Annem bu sene paramız olmadığını söyledi."

Mark birçok çocuğun hokey kampı ücretlerinin Chinooks'un kulüpleri aracılığıyla karşılandığını biliyordu. Derek'in geçen sene bu çocuklardan biri olduğuna emindi. "Burs almadın mı?"

"Bu sene almadım."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Mark yanında Derek'le birlikte mutfağa doğru ilerledi. Işık çocuğun kırmızı saçının, gözlüğünün ve çilli beyaz cildinin üzerinde parlıyordu.

"Geçen sene senin için hangi ismi seçmiştik?" diye sordu buzdolabına doğru gidip kapısını açarken.

Derek patenlerini yere bıraktı. "Doğrayıcı."

"Doğru." Kampta her çocuğun bir hokey ismi olurdu. Derek topa vuruş şeklinden dolayı Doğrayıcı ismini almıştı. Mark dolaptan bir şişe yeşil Gatorade çıkardı ve sağ elinin avucuyla açtı.

"Acıdı mı?"

Mark ona baktı. "Ne?"

"Elin."

Şişe kapağını tezgâhın üzerine fırlattı ve parmaklarını esnetti. Ortadaki parmağı hiç kımıldamadan duruyordu. "Bazen ağrıyor. Ama eskisi kadar çok değil." Şişeyi Derek'e uzattı.

"Orta parmağını bükebiliyor musun?"

Mark elini kaldırdı ve çocuğa gösterdi. "Hayır. Ne yaparsam yapayım böyle kalıyor."

"Çok havalı."

Mark bir kahkaha attı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. İnsanları öfkeliendirebilirsin ve başın yine de belaya girmez." Derek nefessiz kalıncaya kadar içti ve sonra şişeyi indirdi. "Okuldan anneni aramazlar," dedi nefesinin arasında, "çünkü bu senin suçun değil."

Doğru. Bu durumda okul büyükannesini arardı, o da babasına söylerdi babası da onun derisini soyardı.

"Tekrar hokey oynayacak mısın?"

Mark başını iki yana salladı ve tezgâhın üstünde duran şapkaya baktı. Menajeri bu öğlen onu aramıştı, büyük ihtimalle ESPN spor kanalına yorumcu olarak katılması için. "Korkarım hayır." Güzel bir iş teklifi bekliyordu. Buzun üstünde olup oynamak varken, stüdyoda oturup maç hakkında yorum yapmak onu heyecanlandırmıyordu. Ama menajeri ona gelen tekliflerin hızla kuruyup gittiğini söylemişti.

"Annem beni Detroit'le yaptığınız final maçına götürdü. Üçe bir kazandık." Derek bir yudum daha aldı ve gözlüklerini yukarı itti. "Bir önceki maçta McCarty, Ty Savage'a vurmuştu, o yüzden Ty Savage da misilleme olsun diye McCarty'ye vurdu. İyi maçı ama sen olsan daha güzel olurdu." Derek ona baktı. Gözleri kahramanına tapan biri gibi parlıyordu. "Sen şimdiye kadar gelmiş geçmiş en iyi oyuncusun. Savage'dan daha iyisin."

Mark bu kadar ileriye gidip Ty Savage'dan daha iyi olduğunu söylemezdi. Belki biraz daha iyi, o kadar.

"Hatta Gretzky'den bile daha iyi."

Mark Gretzky'den daha iyi olduğundan o kadar emin değildi ama kesinlikle emin olduğu tek bir şey vardı, o da kendisini kahraman rolünde asla rahat hissetmemesi. Hokey oynamıştı Asla kimsenin hayatını kurtarmamış ya da kendi hayatını riske atmamıştı. Asla kahrolası bir kahraman olmamıştı ama bu Derek için oldukça önemliymiş gibi görünüyordu. "Teşekkürler Doğrayıcı."

Derek şişesini tezgâhın üstüne koydu. "Duruşlarımı görmek ister misin?"

Aslında çok da görmek istemiyordu ama çocuk ona öyle bakınca hayır diyemedi. "Elbette." Derek'in patenlerini işaret etti. "Ön tarafta gösterebilirsin." Burada çocuğun çarpabileceği hiçbir şey yoktu, Chelsea'nin arabası dışında. Ama gerçekten de bir göçüğün daha ne önemi vardı ki?

Derek patenlerini aldı ve ikisi birlikte evin ön tarafına yöneldiler. Ofisin yanından geçerlerken, Chelsea kafasını dışarı uzattı.

"Sizinle konuşabilir miyim Bay Bressler?"

Mark elini Derek'in omzuna koydu. "Git ve dışarıda patenlerini giy. Hemen geliyorum."

"Tamam koç."

Asistanının yanına gitmeden önce, Derek'in büyük kapıyı arkasından kapamasını izledi. Chelsea'nin öpüşme hakkında konuşmak istediğinden emindi. "Sana o şekilde dokunduğum için özür dilerim," dedi konuyu bir an önce kapatmak için. "Bir daha olmayacak."

"Böyle bir şeyin olduğunu unutamam gitsin."

"Bunu yapabilir misin?" Deneyimlerine göre kadınlar böyle şeyleri unutmamaya eğilimliydiler. Böyle şeyleri günlerce didikleyip durmaya bayılırlardı.

"Ah evet." Güldü ve elini salladı sanki olayın hatırası beyininden süpürülüp gitmiş gibi. Bu hareketiyle gülünç elbisesi, üst bacaklarına kadar yukarı kalktı. Gülüşü kimseyi ikna edemeyecek kadar sahteydi, en azından Mark'ı ikna etmeye yetmezdi. "Çok büyük bir olay değil. Ben unuttum bile."

Yalancı. Mark ona doğru bir adım attı ve birkaç santim ötesinde durdu, onu kafasını geriye yatırıp kendisine bakmaya zorluyordu sanki onun öpücüğünü bekliyormuş gibi görünmesi için. "Bunu büyük bir olay haline getirmediğin için memnunum. Yarı uyuyordum." Şimdi yalan söyleme sırası ondaydı. "Ve çok sersemlemiş bir haldeydim." O sabahtan bu yana hiç Vicodin almamıştı.

Chelsea'nin gülüşü kayboldu. "Sanırım birbirimizi çekici bulmadığımızı söylemiştik zaten. Yüzümün idare eder olduğunu

düşünüyorsun ama vücudumu beğenmiyorsun. Ve ben de seni..." Elini havaya kaldırdı ve havada düz bir çizgi çekti, "...idare eder buluyorum çünkü kabasın ve çok iğrenç bir karakterin var. Ve ben iyi karakteri olan erkeklerden hoşlanırım."

Mark bundan fazlasıyla şüpheliydi. "Doğru."

"Evet öyle," diye karşı çıkmaya çalıştı Chelsea.

"Ev kızları gibi konuşuyorsun." Oysa Chelsea ev kızı olmaktan çok uzaktı. "Sadece ev kızları erkekleri karakterleri için severler."

Parmağını ona doğru uzattı. "Ben de tam bundan bahsediyorum işte. Bu gerçekten de çok kabaydı."

Omuz silkti. "Belki kaba ama bu doğru."

Chelsea kaşlarını çatı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Seninle konuşmak istediğim konu bugün olanlar değildi. Windemere'den biri Bellevue'daki evle ilgili aradı. Piyasaya çıkmak üzere ve emlakçı ilk sana göstermek istiyor."

"Gelecek haftaya ayarla."

"Bugün göstermek istemişti."

Mark başını iki yana salladı ve ön kapıya doğru ilerledi. Şu sıralar asistanıyla ne kadar az zaman geçirse o kadar iyiydi. "Doğrayıcı'yla bir randevum var."

"O çocuk baş belası."

Tek baş belası olan Derek değildi. Mark omzunun üstünden kabarık saçlı ve bilgiç küçük şirin asistanına baktı. Kadın beladan başka bir şey değildi.

Mark ön kapıyı açtı ve sonra arkasından kapattı. Derek verandada oturmuş patenlerini bağlıyordu. "O kız çok kötü."

"Chelsea mi?" Bastonunun ucunu bir alt merdivene koydu ve ayağını aşağı indirdi. Chelsea bir sürü şey olabilirdi. Bunlardan en önemlisi de çok can sıkıcı olmasıydı ama kötü biri değildi.

"Bana gözlerini kısıp kötü kötü baktı."

Mark bir kahkaha attı. "Böyle yaptığını sanmıyorum." Gerçi Mark'a da bir iki kere böyle baktığı olmuştu. Aynı onu prezervatif almaya yolladığı gün olduğu gibi. "O sadece sana duymak istemediğin bir şey söyledi. Haber vermeden kimsenin evine gitmemelisin. Bu kaba bir davranış." Cebinden cep telefonunu çıkarttı ve çocuğa uzattı. "Anneni ara."

Derek patenlerini bağlamayı bitirdi. "Hadi ama."

"Unuttuğumu mu sanmıştın?"

"Evet." Çocuk yedi rakamı tuşladı ve beklemeye başladı. Sonra birden gülümsedi ve fısıldayarak, "Sesli mesaja yönlendiriyor," dedi.

Ne şans ama.

"Merhaba anne. Bisikletle dışarı çıkmıştım ve yolda koç Mark'a rastladım. Altıda evde olurum. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Mark şimdilik Derek'in küçük yalanına bir şey dememeye karar verdi.

Çocuk telefonu kapadı ve Mark'a verdi. "Artık geri geri kayabiliyorum. Bodrumda çalışıp duruyordum."

Mark telefonunu arka cebine koydu. "Göster bakalım."

Derek ayağa kalktı ve bilekleri içe doğru büküldü. Kollarını açtı ve yavaşça patenlerini ileri geri hareket ettirmeye başladı, ta ki yolun ortasına gelene kadar. Durmak için tek ayağını yere sürttü. Geçen yaz kullandığı kar küreme aracından çok daha iyiydi ama hâlâ dengede durma konusunda çok kötüydü.

"Oldukça iyi."

Öğlen güneşi Derek'in beyaz alnına vururken çocuk gülümsüyordu.

"Şunu izle." Dizlerini bükte, kambur bir şekilde durdu ve patenlerinin iç kısmına baskı yaptı. Geriye doğru birkaç santim kaydı. Sanki arka arkaya üç gol atmış gibi gözlerinin içi gülüyordu. Derek çok yetenekli olmayabilirdi ama çok iyi bir yüreği vardı. Yürek iyi bir oyuncuyu mükemmel bir oyuncu yapan tarifi ya-

pılamaz bir unsurdu. Hiçbir alıştıırma insana bunu öğretemezdi.

"Neredeyse oluyor." Yüreğinin yeterli olmaması çok kötüydü. "Ama eğilmiş ayaklarına bakıyorsun. Hokeydeki bir numaralı kural neydi?"

"Ağlamak yok."

"İkinci kural."

"Kafanı hep dik tut."

"Doğru." Bastonunu çocuğa doğru tuttu. "Atlama ve zıplama alıştıırması yapıyor musun?"

Derek derin bir iç çekti. "Hayır."

Bastonunu aşağı indirdi ve saatine baktı. "Başını dik tut ve bahçenin sonuna kadar gidip gel."

Chelsea perdeyi kenara çekti ve Derek'in ilk önce bir dizini sonra da diğer dizini kaldırışını izledi. Çocuk bahçenin sonuna kadar kolları açık bir şekilde gitti. Geriye döneceği sırada cılız sırtının üstüne düştü.

"Başını dik tut," diye bağırdı Mark.

Derek üstündeki tozu temizledi ve geriye yürüdü. Chelsea'ye ilk Harry Potter filmindeki Ron'u hatırlatıyordu. Sadece ondan daha salaktı.

Mark, Derek yolun ortasındaiken yanına geldi ve ona Gatorade uzattı. Chelsea Mark'ın çocuğa ne söylediğini duyamadı, sadece sesindeki derin tınıyı yakaladı. Derek başını salladı ve içti.

Mark şişeyi aldı ve verandanın gölgeli kısmına geri döndü. "İki küçük, bir büyük," diye seslendi çocuğa ve Derek olduğu yerde zıplamaya başladı. Anında yere düştü.

Chelsea perdeyi bıraktı ve ofisten ayrıldı. Dışarı çıktı ve Mark'ın yanına gitti. "Sana birkaç duruş gösterip eve gidecek sanıyordum. Neden şimdi onu yürütüp zıplatıyorsun?"

"Çocuğun dengeyi öğrenmesi gerekiyor." Bastonunu çocuğa doğru uzattı ve bağırdı. "Şimdi değıştir. Küçük zıpla. Büyük

zıpla. Küçük zıpla. Büyük zıpla. Dizlerini kır, Derek."

"Sen kimsin? Bay Miyagi mi?" Avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini önünde tuttu. Bir aşağı, bir yukarı. Dizlerini kır, Derek."

Mark güldü. "Onun gibi bir şey." Çocuğun yanına doğru gitti. Küçük bir aksaklık dışında adımları akıcıydı. Chelsea kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve verandaya oturdu. Mark çocuğa itmek ve kayıp gitmek gibi bir şeyler söylüyordu. Aşağı düşüyor ve tekrar ayağa kalkıyordu.

"Kalçanı kullan. Başını dik tut," diye seslendi Mark çocuğun arkasından. On beş dakika süren itme ve kayıp gitmenin ardından çocuğun soluğu kesilmişti. Yanakları kıpkırmızı olmuş, dizlerinden biri sıyrılmıştı, Chelsea neredeyse onun için üzül-müştü. Neredeyse, ama küçük yalancının onu kötü duruma düşürdüğünü de unutmamıştı.

Verandaya Chelsea'nin yanına yığıldı ve Gatorade şişesine uzandı. "İyiye gidiyorum," dedi şişenin hepsini boşaltmadan önce. Chelsea uzman değildi ama o bile çocuğun "iyiye gidiyorum" mertebesine yaklaşmak için daha çok yolu olduğunu biliyordu.

Çocuk Mark'a baktı, gözlerinden yorgunluk ve yine o kahramana tapan ifade okunuyordu. "Belki yine gelip biraz daha alıştırma yapabilirim," dedi, sanki Mark etrafta bir çocuğun takılmasından memnun olacakmış gibi. Etrafında birilerinin dolanmasından hoşlanmazdı.

Sanki birden başına ağrı girmiş gibi Mark'ın kaşları çatıldı. "Chelsea'ye sor bakalım haftaya hangi günler boşum."

Chelsea şok olmuştu. "Çarşamba ve cuma boşsun."

Derek şişeyi yere koydu ve patenlerini çözdü. "Çarşamba günü yaz bandosu provam var."

Büyük ihtimalle tuba çalıyordu. Tanıdığı tıfıl çocukların çoğu tuba çalardı. Aynı tanıdığı bütün kısa boylu erkeklerin kamyon kullanması gibi.

"Peki ya salı ve perşembe?" diye sordu Mark.

"İki sabah da ev bakmaya gidiyorsun."

"Öğlen gelebilirim," dedi Derek ayakkabılarını bağlarken. Ayağa kalktı ve patenlerini verandanın yanına sakladığı sırt çantasına koydu. Çantasının fermuarını çekti ve sırtına geçirdi.

"Annen beni arasın." Mark sağ elini çocuğun terli başına koydu. "Eve gidince bol bol su iç ve dinlen."

"Tamam koç."

Chelsea dudağının kenarını ısırıldı. Huysuz, cadı, pislik, gergeden görünümlü kabuğunun içinde yumuşak bir adam vardı.

Derek, bisikletini bıraktığı garajın ön tarafına doğru giderken Chelsea de ayağa kalktı. "Onu evine bırakmamız gerekmez mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Mark alaycı bir ses tonuyla. "Bacaklarını güçlendirmesi gerekiyor. Bir kız kadar zayıf." Chelsea'ye döndü, onun iki renkli saçına ve vahşi elbisesine baktı. Zaten başına yeterince bela olan bir asistanı vardı, şimdi de haftada iki kere bu cılız, saftirik çocuğu görecekti. Bütün bunlar nasıl olmuştu? "Saat beşe geliyor."

"Ben de tam gidecektim. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

İşte yine aynı şeyi yapmıştı. Ona neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Derek uzaklaşırken o da eve doğru ilerledi.

"O zaman pazartesi görüşürüz," diye seslendi Chelsea arkasından.

Elini havaya kaldırdı ve garaja doğru ilerledi. Giriş kodunu tuşladı ve sonra kapı yavaşça açıldı. Eğer çocuğa yardım edecekse koç düdüğüne ihtiyacı vardı. Mercedes'inin yanından geçip yürümeye devam etti. Bu hafta o kadar çok ilaç almamıştı. Sağ eli güçlenmeye başlıyordu ve çok yakında araba kullanmaya başlayacağından emindi. Işığı açtı ve arka taraftaki raflara doğru ilerledi.

Düdüğünü ve kronometresini en son spor çantasının içine koyduğu zaman görmüştü. Bastonunu duvara dayadı ve raflara bakmaya başladı Bakışları mavi spor çantasına takıldı ve san-

ki göğsüne bir yumruk yemiş gibi ciğerlerindeki havanın azaldığını hissetti. Çanta eskiydi ve iyice yıpranmıştı, kilometrelerce yol gitmiş olmalıydı. Patenlerinin ve dizliklerinin orada olduğunu görmek için içine bakmasına gerek yoktu. Kaskı ve forması. Hokey şortu ve çorapları oradaydı. Büyük ihtimalle penisini korumak için kullandığı koruyucusu da.

Yönetim hastaneye gelip ona arkadaşlarının onun eşyalarını dolabında tutmak istediklerini söyleyince onlara her şeyi toplamalarını ve evine yollamalarını söylemişti. Arkadaşları onun adına yeterince düşünmüşlerdi. Onların günlük bir hatırlatıcıya ihtiyaçları yoktu ve o da bir gün kendisi oraya gidip eşyalarını toplamak istemiyordu.

Spor çantasının yanında uzun sopa kılıfı duruyordu. Sopaların ona özel olarak yapıldığını görmek için bu çantayı açmasına da gerek yoktu. Tutacakları beyaz bantla sarılmıştı, gövdesi şeker kamışından yapılmıştı ve alt kısmına da yine beyaz bantlar sarılmıştı. Eski hayatı bu iki çantanın içindeydi. Olduğu ve olmak istediği her şey. On dokuz yıllık Ulusal Hokey Ligi'nden geriye kalan her şey. Ve çırpı bacaklı sekiz yaşında bir çocuğun gözlerindeki, kahramanına tapan ifade...

Çocuğa, ona haftada iki kere koçluk yapacağını söylemişti ama bunun nasıl olacağından çok da emin değildi. Bir an için o ortamdan kaçmayı düşünürken, bir an sonra kendini çocuğa, Chelsea'ye hangi günlerinin boş olduğunu sormasını söylerken bulmuştu. O ana kadar Derek'e koçluk yapmayı bile düşünmüyordu ama çocuk ona bir zamanlar Mark'ın Phil Esposito ve Bobby Hull'a baktığı gibi bakmıştı. İşte bu bakış onu bitirmişti.

Enayinin tekiydi. Bu her şeyi açıklıyordu.

Elbette bunun başka bir açıklaması daha olabilirdi, o da hayatında çok fazla şeyin olmamasıydı. Uzandı ve yukarıdaki raflardan daha ufak bir spor çantası aldı. İşi de yoktu ailesi de. Otuz sekiz yaşındaydı, boşanmıştı ve çocuğu yoktu. Büyükannesi ve babası birkaç eyalet uzakta yaşıyorlardı. Kendi hayatları vardı ve onları yılda bir kez görüyordu.

Sahip oldukları ise onun için çok büyük olan bir ev, kullanmadığı bir Mercedes ve onu çılgına çeviren bir asistandı. Olayın

garip kısmı isenedenin bilmemesine rağmen Chelsea'den hoşlanmaya başlamış olmasıydı. Bilgi elli kilo daha hafifti. Ve önemli bir kuralı vardı, genelde ondan hoşlanan kadınlar ona çekici gelirdi ona şapşalın tekiymiş gibi bakan kadınlar değil. Gerçi bunun için onu suçlayamazdı. Tam bir şapşaldı ve şaşırtıcıydı ama bu onu eskisinden daha çok rahatsız ediyordu.

Çantanın fermuarını açtı, içinde bir düdük, kronometre ve geçen seneki hokey kampında çocukların ona verdikleri şapka vardı. Şapkanın üstünde Bir Numara Koç yazıyordu.

Raftan birkaç tane sopa ve turuncu koni indirdi. Derek White'ın içinde profesyonel hokey oynamasını sağlayacak o doğuştan gelen yetenek yoktu. O bir sporcu değildi ama onun gibi oyunu izlemekten çok hoşlanan ve kendi aralarında oynayan bir sürü insan vardı. İçlerinde spor tutkusu olan ve hâlâ eğlenebilen insanlar. Mark en son ne zaman sırfeğlenmek için ayağına patenlerini geçirdiğini hatırlamıyordu.

Şapkayı kafasına taktı ve iyice oturttu. Bu kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Uzun süredir böyle iyi hissetmemişti. Hokeyi çok sevmişti. Onunla ilgili her şeyi çok sevmişti ama bir yerlerde bu oyun artık onun için eğlenceli olmayı bırakmıştı. Oynamak sadece kazanmakla ilgili olmaya başlamıştı. Her oyun. Her zaman.

Dışarıdan Chelsea'nin arabasını çıkardığını duydu ve arka kapıya doğru ilerledi. Asistanını iki haftadan daha kısa bir süredir tanıyordu. On iki gün. Ama sanki daha uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyordu. Onun günlerini hâkimiyetine almış ve uykularını işgal etmeye başlamıştı.

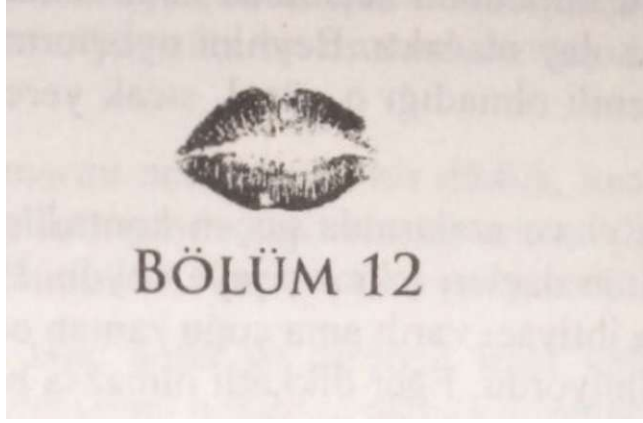
Geçen gün Chelsea ona hayatının kontrolünü elinde tutuyormuş gibi görüldüğünü söylemişti. Zor da olsa. Kazadan önce her zaman kontrol ondaydı, buz üstünde de buz dışında da. Karmaşık kariyeri kadar özel hayatının kontrolünü de elinde tutuyordu. Hatta bazen kontrol dışı davranan takım arkadaşlarını da o kontrol ediyordu ve evine kimin girip çıktığını da.

Mutfığa girmek için kapıya yöneldiği anda kalçasına ve ba-

cağına rahatsız edici bir ağrı girdi. Çekmeceye uzandı ve bir şişe Vicodin aldı. Şimdi hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. Şişeyi açtı ve avucuna dökülen beyaz ilaçlara baktı. Çok kolay olacaktı. Bir avuç dolusu ilaç almak o kadar kolay olacaktı ki. Sanki şeker gibi hepsini ağzına tıkmak ve sorunlarını unutmak çok kolay olacaktı. Bu güçlü uyuşturucunun acısından daha fazlasını almasına izin vermek çok kolay olacaktı. Beynini uyuşturmasına ve onu hiçbir şeyin önemli olmadığı o güzel, sıcak yere çekmesi çok kolay olacaktı.

Chelsea'yi ve aralarında geçen kontrolle ilgili konuşmayı hatırladı. Bütün ilaçları tekrar şişeye koydu. Hâlâ acıyı önlemesi için onlara ihtiyacı vardı ama çoğu zaman onları vücudundaki acılar için almıyordu. Eğer dikkatli olmazsa bu ilaçları gereğinden fazla sevmeye başlayabilirdi.

Chelsea'yi mini eteğiyle hokey oynarken hayal etti. Eğer çok, çok dikkatli olmasaydı ondan da gereğinden fazla hoşlanmaya başlayabilirdi.

Cuma gecesi Bo işten eve döndüğünde Chelsea'ye bir kartvizit verdi. Kart Chinooks kulübünün bütün reklamlarını yapan medya şirketine aitti. Kartın arka tarafındaysa el yazısıyla, kullandıkları yetenek ajansının adı ve numarası yazıyordu.

"İlgilenebileceğini düşündüm," dedi Bo. "Genelde reklamlarda sporcularımızı kullanırız ama bazılarında yerel oyuncular da kullandığımız olur."

Chelsea kartı inceledi ve daha sonra internette ajansı araştırdı. Birkaç ay daha Seattle'da olacaktı. Göğüs küçültme operasyonunu nerede geçireceğine de bağlıydı bu elbette, belki daha uzun bile kalabilirdi. Bu süre içinde yapacak bir şeyler bulmalıydı, sadece televizyon izleyip, gece kulüplere giderek, Mark Bressler'ın hayran mektuplarını cevaplayarak ve emlakçılarla görüşmeler ayarlayarak geçiremezdi diye düşündü. Eğer ajansı beğenmezse, çekip giderdi. Bunun kimseye bir zararı olmazdı. Özgeçmişini alır ve giderdi.

Pazartesi günü işe giderken ajansı aradı ve Mark'ın Derek'e koçluk yapmakla meşgul olacağı salı günü için bir randevu ayarladı. Bir saat sonra arabaları değiştirdi ve Mark'ı evi görmek için Bellevue'ye götürdü. Bu büyük ev Newport İskelesinin yanında bulunuyordu ve el yapımı parke ve kocaman meşe odunlarla dekore edilmişti. Evin arka tarafındaki büyük pencereler, yanında bir kulübe ve spa bulunan havuzlu arka bahçeye bakıyordu. Evin

"Evet, bu durumu açıklıyor."

Chelsea güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini devirdi ve konuyu değiştirdi. "Çürüğün var mıymış?"

"Bu o çeşit bir randevu değildi. Takılan dişlerimde bir sorun var mı yok mu diye kontrol etmek istemişti."

Chelsea takma dişler hakkında bir şeyler biliyordu. Bir keresinde bir aşkı sörfkzası geçirmiş ve ön dişlerini kaybetmişti. Dişçi onun damağına porselen diş takmıştı. Eğer biri onun böyle bir kaza geçirdiğini bilmeseydi asla dişlerinin takma olduğunu anlamazdı. "Kaç tane diş taktırdın?"

"Üç diş taktırdım ve dört tanesini de tamamlattım." Ağzının sol üst kısmını işaret etti. "Şanslıyım."

Chelsea onun için şanssız sayılacak bir durumun ne olduğunu merak ediyordu.

Salı günü öğlen portfolyosunu Seattle merkezdeki ajansa götürdü. Ona biraz Janeane Garafalo'yu andıran -ama on yıl önceki Janeane, hayatı o kadar acılı bir hal almadan önceki hali- ajansın sahibi Alanna Bell ile tanıştı.

"Gerçek saç rengin ne?" diye sordu Alanna dosyasına bakarken.

"En son kontrol ettiğimde kahverengiydi."

"Eğer saçın iki renkli olmazsa senin için daha fazla iş bulabilirim. Eğer senden istersem saçını boyatır mısın?"

Alanna'nın ofisinin duvarındaki posterlere ve imzalı fotoğraflara baktı. Ajansta güzel bir enerji vardı. Adi ajanslardan yeteri kadar çekmişti. "Elbette değiştiririm."

"Gördüğüme göre Tiyatro okumuşsun."

"Evet. Kaliforniya Üniversitesi'nde."

Alanna ona Beyaz Zakkum'dan bir monolog verdi. Chelsea böyle okumalardan hiç hoşlanmazdı ama bu da işin bir parçasıydı. Derin bir nefes aldı, zihnini temizledi ve sadece önündeki kelimelere odaklanarak okumaya başladı. Bitirdiği zaman kâğıdı masaya bıraktı ve önceden sayısız kere yaşadığı gibi ye-

niden beklemeye başladı. Ama bu sefer farklı olan bir şey vardı. Tuhaftı ama Hollywood'dan binlerce kilometre uzaktaki bu ajansta oturup okuma yaparken içinde daha önce hissetmediği bir heves vardı. Ama bu sefer kendini öncekilerden çok daha sakin hissediyordu. Seattle'daki kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildi. Kendini göstermesi yeterliydi. Doğru insanlarla tanışmak ya da kariyerini başlatmak için doğru rol için yarışmak gibi bir baskı yoktu üzerinde. Rahatlayıp keyfine bakabilirdi. Bu uzun süredir yapmadığı bir şeydi.

"Bu hafta sonu için sana bazı arka plan işleri verebilirim." Chelsea'nin özgeçmişine bir bakış attı. "HBO Seattle Müzik Deneyimi'nde çekim yapması için bir ekip gönderiyor."

Chelsea içinden inledi. Saatlerce arka planda durmaktan hiç hoşlanmazdı ama bu bir başlangıçtı ve gerçek işini de etkilemeyecekti. "Kulağa harika geliyor."

"Sanırım sendika kartın vardır."

Chelsea kartı cüzdanından bulup çıkardı ve masanın üstüne koydu. Birkaç dakika sonra, Alanna'nın elini sıktı ve Medina'ya gitti. Los Angeles'a dönmeden önce oyunculuğa devam etmek ve bu konuda alıştırmak yapmak iyi bir fikirdi. Birçok tanınmış oyuncunun daha temiz bir kafayla işlerine dönmek için Broadway şovlarından uzaklaştıklarını duymuştu. Daha önceleri buna hiç anlam verememişti ama şimdi anlıyordu. Kendisi de artık daha açık bir zihinle düşünebiliyordu. On yıl boyunca hayalinin peşinde koşmak oyunculuğun zevkli tarafını alıp götürmüştü. Bir süreliğine de olsa başka birini canlandırmanın verdiği zevki.

Mark'ın sokağına girdi ve arabayı park etti. Saat ikiyi biraz geçmişti ve Mark araba yolunun tam ortasında duruyordu, bir eli bastonunun üzerinde, diğeri de kalçasındaydı. Üniforması olan beyaz tişört ve koşu pantolonu yerine koyu yeşil bir polo tişört ve kot Pantolon giymişti. Başına taktığı beyaz şapka gözlerini gölgeyor ve yüzünün alt kısmına da bir gölge düşürüyordu. Derek birkaç metre ötesinde duruyordu, ellerinde hokey sopası vardı ve bir hokey topuna vurup duruyordu. Chelsea onlara daha geniş bir alan sağlamak için sokağa park etmişti. Onlara doğru yürüdüğü sırada hafif bir rüzgâr saçlarını ve Burberry eteğini havalandırdı. Koyu güneş gözlükleriyle gözlerini güneşten koruyordu.

"Bunu daha ne kadar yapmam gerekiyor?" diye sordu çocuk,

"Yapmayı becerene kadar, ayrıca başını dik tut," diye cevap verdi Mark, bu kadar cılız bir çocuğun yanında inanılmaz büyük ve baskın görünüyordu.

Chelsea tam önünde durdu ve gözlüklerini alnına itti. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Mark ona baktı ve şapkasının gölgesi burnuna, oradan da üst dudağına vurdu. "Ne gibi?"

"Su? Gatorade?"

Yavaşça Mark'ın dudağının kenarı havaya kalktı. "Hayır ihtiyacım olan bu değil."

"Peki neye ihtiyacın var?"

Mark'ın bakışları onun gözlerinden dudaklarına, çenesine, boynuna ve oradan da beyaz bluzuna kayd. Bakışlarıyla adeta onu fiziksel olarak okşuyordu. Chelsea midesinde garip bir şeyler hissetti ve adamın bakışları eteğine ve bacaklarına kaymadan önce bluzunda takılı kaldığı anda nefesinin ciğerlerine sıkıştığını hissetti. Chelsea şapkasının gölgesinde kalan kahverengi gözlerindeki ateşi hissedebiliyordu ve bir tarafı adamın ihtiyacının o olduğunu söylemesini bekliyordu.

"Görüşmen nasıldı?" diye sordu.

"Ne görüşmesi?"

"Ajansla olan görüşmen." Dönüp Derek'e baktı ve Chelsea nihayet tekrar nefes almayı başardı. "Oraya gitmemiş miydin?"

Ah, şu görüşme. "İyi idi. Space Needle tarafından yapılan Seattle Müzik Deneyimi'nde arka plan işi yapmamı istiyorlar."

"Arka plan işi de nedir?" diye sordu Mark, dikkatini Derek'in üzerinden çekmeyerek.

"Adından ne anlıyorsan o. Yani arka planda durup çok önemli bir şey yapıyormuş gibi görünmem gerekiyor." Saçını yüzünden çekti. "Saçımı tek renge boyamamı istedi."

"Baş yukarı ve bileklerini salla," diye bağırdı Derek'e. "Ona hayır mı dedin?"

Chelsea ona baktı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Saçımdan nefret ediyorsun."

"Nefret etmiyorum."

"Gemiden henüz inmiş bir Rus'a benzediğimi söylemiştin."

"Bunu söylerken daha çok kıyafetlerini kastediyordum." Ona baktı ve bir kez daha şapkasının gölgesi üst dudağına kadar indi. "Saçın o kadar kötü değil. Alıştım."

"Yine nazik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Eğer nazik olmaya çalışsaydım, iyi göründüğünü söylerdim."

Chelsea beyaz bluzuna ve Burberry eteğine baktı. "Normalde giydiklerimden daha muhafazakar olduğu için mi?"

Mark güldü. "Eteğin kısa olduğu için." Bastonunu Derek'e doğru uzattı. "Şimdi durabilirsin. Bence artık birkaç pas alıştırması için hazırsın." Garaşa girdi ve döndüğünde sağ elinde bir hockey sopası vardı. Sopayı Chelsea'ye uzattı. "Derek, Chelsea'ye pas vereceksin."

"Bana mı?"

"Ona mı? O bir kız."

"Evet," dedi Mark, gerçi Chelsea ondan cinsiyetçi bir şey söylemesini bekliyordu. "Ufak ve hızlıdır, bu yüzden dikkatli ol-san iyi olur."

Chelsea sopayla ayaklarını işaret etti. "Ayağımda topuklu ayakkabılar var."

"Hareket etmene gerek yok. Tek yapman gereken topu durdurmak."

"Üzerimde etek var!"

"O zaman sanırım eğilmemek için dikkat etmen gerekiyor." Yüzünü örten gölgenin ardında dudağını ısırırken bir yandan da sırtıyordu. "Benim için sorun değil ama dikkatli olmalıyız çün-

kü Derek henüz küçük ve annesine bir söz verdim."

"Bu iş için katlanmak zorunda olduklarıma da bak." Ayak-kabıllarını çıkardı ve gözlüğünü burnunun ucuna indirdi.

Mark birkaç metre geriye çekildi ve Derek'i işaret etti. "Aşağı doğru ilerle. Topu al ve ona at."

Derek araba yolunda aşağı doğru ilerledi, patenlerinin üzerinde güçlkle duruyordu. Bunun sebebi sadece kayamaması değil, sopasının ayağına dolanmasıydı. Birkaç kez neredeyse düşüyordu ve en sonunda nihayet topa vurduğunda top öyle uzağa gitti ki Chelsea arkasından koşmak zorunda kaldı.

"Topu izle," dedi Mark ona. "Başını dik tut ve gözlerini topun gitmesini istediğin yöne çevir." Derek tekrar denedi ve yine patenlerinin üstünde zar zor durduğu için Chelsea'nin tekrar topun peşinden koşması gerekti. Dördüncü hatalı atıştan sonra Chelsea artık rahatsız olmaya başlamıştı.

"Toplarının peşinden koşmaktan sıkıldım," diye şikâyet etti Chelsea, topu geri getirirken.

"Derek, hokeyin bir numaralı kuralı nedir?"

"Sızlanmak yok, koç."

Chelsea kaşlarını çatı ve ilk önce Derek'e ardından da Mark'a baktı. "Bu resmi kurallar kitabında yazıyor mu?"

"Evet. Kışkırtıcı konuşmaların öneminin hemen yanında yer alıyor." Mark sağ bacağını düz tutarak eğildi ve topu aldı. "Haydi konuşun bakalım," dedi topu çocuğa uzatırken.

"Tamam koç." Bu sefer Derek Chelsea'ye doğru kayd. "Saçın çok aptal ve pis pis bakıyorsun." Topa vurdu ve top Chelsea'nin sopasına çarpıp geri sekti.

"Nasıl bakıyorum?"

"Pis pis bakıyorsun."

Elini gözlüğüne uzattı. "Gerçekten mi?"

Derek bir kahkaha attı ve Mark başını iki yana salladı. "Hayır. Kışkırtıcı konuşmaların doğru olması gerekmiyor. Sade-

ce dikkatini dağıtması gerekiyor." Topu aldı ve Derek'e fırlattı. "Oldukça iyiydi. Üstünde çok fazla düşünmediğinde daha iyi oluyorsun."

Bu sefer Derek Chelsea'ye doğru kaydığında, genç kadın onun yaşına uygun bir şey söylemek için kendisini hazırladı. "Öyle cılızsın ki bir Cheerio'yu bile belinde çevirebilirsin," dedi bunun oldukça zekice olduğunu düşünerek.

Derek atışını yaptı. Yine uzağa gitti ama bu sefer Chelsea, çok uzaklaşmadan önce topu durdurmayı başardı. Başını iki yana salladı. "Bu çok aptalcaydı."

Bunu ona pis pis baktığını söyleyen bir çocuk mu söylüyordu? Mark'a baktı ve o da omuz silkti. "Belki de bunun üzerine biraz çalışmalısın Chelsea."

Çalışması gereken sadece kendisi değildi. Derek'in repertuvarında da çok fazla aşağılamak kelimesi vardı. Derek ona üç kere daha aynı şeyi söyledikten sonra artık sopasıyla ona vurmaya hazırды. Bu yüzden Derek tüğü zaman, Chelsea onun için çok fazla üzülmemiştir.

"Ah." Sırtüstü yattı ve gökyüzüne baktı.

"İyi misin?" diye sordu Mark ona doğru ilerlerken.

"Sopa hayalarımaya çarptı."

"Ah." Mark yüzünü buruşturarak dişlerini sıktı. "Bu çok fena. Hayalara çarpılması hokeyin en kötü tarafıdır."

Çocuğun canı çok fazla acımış gibi görünmüyordu. Acıyla kıvrandığı falan yoktu ve Chelsea'nin aklına bu acıdan daha fena birkaç acı daha geliyordu. Mesela topun yüzüne çarpması ve dişlerinin dökülmesi gibi.

"Gerçekten de acıyor."

"Hokeyde sızlanmaya yer olmadığını düşünüyordum," diye hatırlattı Chelsea.

Mark, Chelsea sanki çok duygusuzca bir şey söylemiş gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Ezilmiş bir haya için sızlanabilirsin."

"Kurallar kitabında bununla ilgili bir madde de var mı?"

"Eğer yoksa bile olmalı. Bunu herkes bilir." Çocuğun yanına diz çöktü. "Biraz daha iyi misin?"

Derek başını salladı. "Sanırım." Doğrulup oturdu. Chelsea eğer orada olmasaydı çocuğun hayalarını tutacağından emindi.

"O zaman bugünlük bu kadar yeter diyelim," dedi Mark ve kalkması için Derek'e yardım etti.

Chelsea oynamayı bırakmaya kesinlikle hazırdı. Ayakkabılarını bıraktığı yere yürüdü ve ayaklarının altındaki tozu silkti. Ayaklarını ayakkabılarına sokarken sopasına dayanarak destek aldı.

Derek patenlerini çıkardı ve çantasına koydu. Mark'a sopayı verdi ve dikkatlice bisikletine binecek misin? Seni bırakalım mı?" diye sordu Mark ve Derek başını iki yana salladı.

"Ben iyiyim koç."

Chelsea içinden, yorgunken bisikletini kullanmasında bir sorun yok ama hayası ezilmişse tehlikeli olmalı, diye düşündü.

Derek uzaklaşırken Mark garaj kapısına doğru ilerledi. "Günün geri kalanı için planın nedir?" diye sordu Chelsea'ye.

"Senin hayran mektuplarını cevaplamak." Mark'ın peşinden giderken bakışları, Mark'ın şapkasından boynuna ve geniş omuzlarına, sonra da ince beline ve sıkı poposuna doğru kaydı. Bu adam her şekilde yakışıklıydı. "Neden sordun?"

"Yarın gece çocuklardan birkaçı poker oynamaya geliyorlar. Düşündüm de belki sana bir liste hazırlarsam markete gidip biraz bira ve yiyecek bir şeyler alabilirsin."

"Şimdi mi

"Evet." Sopasını aldı büyük spor çantasının önüne koydu. "Sana biraz para vereyim." Arka cebinden cüzdanını çıkarıp açtı. "Kahretsin. Sadece beş dolarım var," dedi ve tekrar cüzdanına baktı. "Sanırım ikimizin de gitmesi gerekiyor."

Chelsea tek kaşını kaldırdı. "Sen markete gidebilir misin ki?"

Kendi ihtiyaçların için? Sen çok büyük bir yıldız değil misin?"

"Beni tanıdığın başka bir ünlüyle karıştırmış olmalısın." Arka kapıya doğru ilerledi ve eve girdi. Sonra elinde anahtarlarla geldi ve ona fırlattı. "Sokağın sonunda bir market var."

"Araba kullanmama karışıp duracak mısın?"

"Hayır."

Chelsea kımıldamadı ve arabaya binmeyi reddetti. "Söz mü?"

Mark sağ elini kaldırdı. "Bir ağaca çarpıp beni öldürsen bile karışmayacağım."

"Beni buna teşvik etme." Kapıyı açtı ve koltuğa oturdu. Koltuk o kadar gerideydi ki, pedallara ulaşmayı bırak direksiyonu bile tutamıyordu. "Sen arabayı mı kullandın?"

"Hayır." Uzağa baktı ve kapıyı kapattı. "Geçen gün arabada bir şey arıyordum."

"Ne?"

"Bir şey."

Demek ona söylemek istemiyordu, pekâlâ. Ona karışmadığı sürece sırrını saklamasına izin verebilirdi. Şaşırtıcıydı ama Mark sözünü tutmuştu. Tek bir şikâyetle bile bulunmadı. Chelsea onu denemek için dur yazan bir yerde bilerek yavaşlamadığında bile Mark yorum yapmadı.

Market, parasını karşılayabilen insanlara doğal ve organik yiyecekler satmaktan müthiş gurur duyan bir yere benziyordu. İnanılmaz bir şarküterisi ve harika bir pastanesi vardı. Chelsea'nin, kendisi için alışveriş edeceği zaman gelmeye kaçınacağı türden bir yerdı.

Bir alışveriş arabası aldı ve ilk önce bira reyonuna gittiler. Mark yerel biralardan bir sürü aldı. Chelsea'nin daha önce ismini hiç duymadığı bir sürü marka vardı. Sonra da birkaç poşet cips

ve organik salsa sosu aldı. Biraz da kraker ve üç çeşit peynir

"Nachos yapmayı biliyor musun?" diye sordu süt ürünleri

reyonuna doğru giderlerken.

"Hayır." Patronlarıyla aşmamaya çalıştığı belli başlı sınırlar vardı. Mutfaklarında kölelik etmemekte bunlardan biriydi.

"O kadar zor olmamalı."

"O zaman sen yap."

"Bir kere denemiştım." Arabaya biraz krema ve süt koydu.
"Sonra elimi yaktım ve bir hafta eldivenimi giyemedim."

"Ah zavallı."

"İstediğini söyle. 2007'de Art Ross Kupası'nı kazanmamamın en büyük sebeplerinden biri

"Ne kupası?"

"Art Ross. Sezon sonunda en çok sayı yapan oyuncuya verilen kupa. O sene Sidney Crosby kazanmıştı. Beni beş sayıyla geçmişti ve hepsi de bir nachos yüzünden oldu."

Chelsea güldü. "Bu doğru mu?"

Mark gülümsedi ve sakat elini sanki bir izci gibi havaya kaldırdı. Rendelenmiş peynir poşetine uzandı. "Çok kolay olacak. Peyniri rendelemene bile gerek yok."

"Kusura bakma. Nachos yapmak benim rütbemin üstünde."

Mark peynirleri arabanın içine koydu. "Senin rütben nedir?"

"Neden soruyorsun?"

"Her gün tekrar gelmenin sebebini merak ediyorum."

"İhtiyacı olan insanlara derin ve sonsuz bağlılığım," diye yalan söyledi.

Mark başını iki yana salladı. "Başka bir şey uydur."

Chelsea bir kahkaha attı. "Saatine on beş dolar alıyorum/'

"E-postalarımı cevap vermek ve arabamı kullanmak için saatine on beş dolar mı alıyorsun? Ne kadar da kolaymış."

Klasik bir baş belası gibi konuşmuştu. "Seninle ve şimdi bir de Derek'le uğraşmam gerekiyor."

"Derek gerçekten de tehlikeli. İnsan kaynaklarının sana olası riskler için daha fazla ödeme yapmasını sağlamalısın."

Mark Chelsea'ye fazla ödemelerden bahsetmese iyi olurdu. Bunu ona söylemeli miyim diye düşündü Chelsea. Chinooks kulübü ona, alacağı fazla ödemedi kimseye bahsetmemesi konusunda bir yasak getirmemişti. Bunun bir sır olduğunu düşünmüyordu ama içinden bir ses onu engelledi. "Eğer bacağıma bir hamle yapmaya kalkarsa bunu düşünebilirim."

"İlk önce dengede durmayı başarması gerekiyor." Mark gülmüseddi ve gözlerinin kenarı kırıştı.

"Merhaba Mark."

Mark omzunun üstünden arkalarındaki uzun boylu kadına baktı. Birden yüzündeki gülümseme kayboldu. "Chrissy."

"Nasılsın?" Kadının platin sarısı saçları ve turkuaz gözleri vardı. Büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Tıpkı bir süper model gibi görünüyordu ama birçok model gibi o da mükemmel değildi. Burnu biraz uzundu. Aynı Aile Bağları'ndaki Sarah Jessica Parker gibi. Sex and the City filmindeki Sarah Jessica gibi değil. O Sarah Jessica çok cılızdı.

Mark kollarını iki yana açtı. "İyiyim."

Chrissy Mark'ı incelerken, Chelsea de Chrissy'nin klasik siyah Fendi tokası olan eski model Fendi çantasını inceliyordu. Bu bulunması çok zor bir çantaydı, hatta bir şehir efsanesi olduğu bile söylenebilirdi.

"İyi görünüyorsun."

"Hâlâ evlendiğin o yaşlı adamla mı birliktesin?"

Ah. İşte bu kulağa çok acı gelmişti, Chelsea, Chrissy'nin onun eski bir kız arkadaşı olduğunu düşündü. Tam da Chelsea'nin onun yanında görmeyi bekleyeceği tarzda bir kadındı.

"Howard o kadar da yaşlı değil Mark. Ve evet hâlâ berabersiniz."

"O kadar da yaşlı değil mi? Yetmiş beş yaşında olmalı."

"Altmış beş," diye düzeltti Chrissy.

Eğer otuz beş yaşındaysan altmış beş çok da yaşlı değildi. Kadın da bu yaşlarda görünüyordu. Ama Chelsea bunu yargılayacak kişi değildi. O eski model Fendi marka çantayı ellerinin arasında tutabilmek için Chelsea de yaşlı bir adamla evlenebilirdi.

Kadın bakışlarını Chelsea'ye çevirdi. "Kız arkadaşın kim?"

Birinin onu Mark'ın kız arkadaşı sanması gerçekten de çok komikti. "Ah, ben "

"Chelsea," diye lafını kesti Mark. "Bu Christine, eski eşim."

Eş mi? Mark'ın eski eşinin burnunu yaptırmasıyla ilgili bir şey söylediğini hatırladı. Bu yapılmış haliyse, önceden burnunun ne kadar büyük olduğunu merak etti. "Tanıştığımıza sevindim." Elini uzattı.

Chrissy, parmakları Chelsea'ninkine hafifçe dokunduktan sonra hemen elini çekti ve ilgisini tekrar Mark'a çevirdi. "Geçen aya kadar hastanede olduğunu duydum."

"Çiçeklerini aldım. Çok duygulandım. Howard biliyor mu?"

Fendi çantasının kayışını düzeltti. "Evet, elbette. Hâlâ bizim evimizde mi yaşıyorsun?"

"Bizim evimiz mi?" Avucunu Chelsea'nin sırtına koydu. Chelsea Mark'ın elinin ağırlığını hissedince hafifçe yerinden sıçradı. Dokunuşunun sıcaklığı bluzundan içeri doğru onu ısıtmış ve omurgasından poposuna doğru karıncalanmalar olmasına sebep olmuştu. Bu Mark Bressler'dı. Çalıştığı adam. Hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu. "Yeni bir yer bulur bulmaz taşınacağım," diye ekledi. "Chelsea de bu konuda bana yardımcı oluyor."

Chrissy, "Emlakçı mısın?" diye sordu Chelsea'ye.

"Oyuncuyum."

Chrissy bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Mark onun yerine cevap vererek. "Chelsea birçok farklı projede yer aldı."

"Ne gibi?"

"Cesur ve Güzel, Juno, CSI:Miami ve bir de bir et reklamı var."

Chelsea onun bütün bunları hatırlaması karşısında şok olmuştu. "Hillshire Çiftliği Ürünleri," diye düzeltti. Mark'a baktı ve sonra da bakışlarını eski eşine çevirdi. "Genelde korku türü filmlerde oynuyorum."

Chrissy kibirli bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Kanlı filmlerde mi?"

"Chelsea çok iyi çığlık atar. Bilirsin çığlık atanlara hep düşünmüşumdur," dedi Mark derinden gelen kadife bir sesle ve sonra da seksi bir şekilde gülümsedi.

"Problemlerinden biri de buydu."

"Bu asla bir problem olmadı."

Belki gülümsemesiydi. Belki de elinin sıcak dokunuşu ama Chelsea düşüncelerine engel olamıyordu. Akli birden oraya gitti ve onun kadınlara çığlık attıracak neler yaptığını merak etti. O asla çığlık atmamıştı. Bir keresinde çok yaklaşmıştı ama asla gerçek bir çığlık atmamıştı.

Chrissy'nin gözleri kısıldı. "Görüyorum da kaza seni hiç değiştirmemiş. Hâlâ eski kaba Mark'sın."

"Görüşürüz Chrissy." Elini Chelsea'nin sırtından çekti ve alışveriş arabasını eski eşinin ters yönüne doğru itti.

Chelsea arabanın yanından yürürken göz ucuyla Mark'a baktı. "Bu ilginçti."

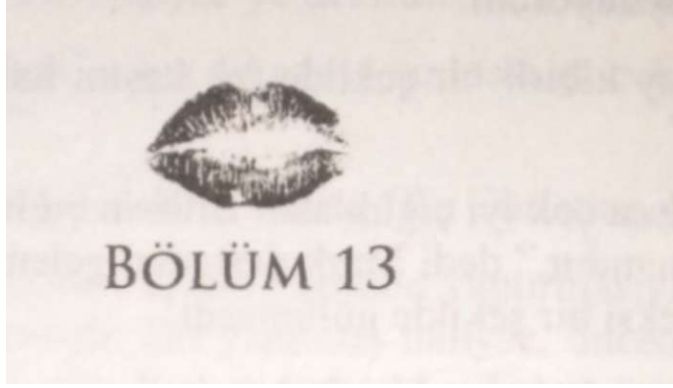
"Kimin için?" diye sordu ve mısır gevreği reyonuna doğru ilerledi.

"Benim için. Tam da senin evlenmeni ya da çıkmanı bekleyeceğim tarzda bir kadın."

"Bu nasıl bir tarzmış?"

"Uzun. Güzel. Pahalı."

"Benim bir tarzım yok." Arabaya iki kutu mısır gevreği koydu. "En azından artık yok."

Mark son alışveriş poşetlerini de mutfağa taşıdı ve tezgâhın üstüne koydu. Bastonunu tezgâha dayadı ve dört litrelik sütü ve birkaç paket peyniri aldı. O sabah, bacağındaki ağrı onu rahatsız etmeye başlamıştı ve Derek bisikletiyle gelmeden önce birkaç tane Vicodin içmişti. Şimdi acısı yatıştığı için rahatlıkla hareket edebiliyordu.

"Aldıklarımızı yerleştirmene gerek yok," dedi Chelsea'ye genç kadın tuzu nereye koyacağını bulmak için dolapları açıp kapatırken.

"Bir saat ne yapacağım?" Mark onun tuzu yerleştirmesini izlerken eteğinin arka tarafının biraz yukarı kalktığını fark etti.

Ağzını açtı ama ne söyleyeceğini unuttu. Gözleri Chelsea'nin poposuna yapışmıştı ve ayakları da yere sabitlenmiş adeta bir çocuk gibi çaresizce bir dişi poposu görmeyi bekliyordu. Hatırlayamadığı kadar çok popo görmüş yetişkin bir erkek olmasına rağmen bu bekleyişi sürüyordu. Chelsea kolunu aşağı indirdi ve Mark da buzdolabının yanına gidip kapağını açtı. "Bir dahaki sefere Derek geleceği zaman mutlaka pantolon giymelisin." Sütü ve peynirleri dolaba koydu ve dolabın kapağını açık bırakıp tezgâha döndü.

Chelsea dönüp ona baktı. Mark'ın, "Neden?" sorusuna vereceği cevabı beğenmeyeceğinden emin olduğu için kaşları ça-

tılmıştı.

"Çünkü seni de oynatacağım."

Chelsea'nin dudakları aralandı ve başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. O çocuk benim kötü kötü baktığımı söyledi."

"Sana söyledim, böyle konuşmaların olması gerekiyor. Her hokey oyuncusunun bunu öğrenmesi gerekir. Bunu ilk takımına girmeden çok daha önce öğrenmiştim."

"Kaç yaşındaydın?"

Mark krema ve eti aldıktan sonra tekrar buzdolabına döndü. "On."

"İyi miydin bari?"

Mark gülümsedi. "Buz üstündeki birçok konuda iyiydim. Bu şekilde konuşmak da benim birçok yeteneğimden sadece bir tanesi."

Chelsea ellerini arkaya tezgâha dayadı ve bir ayağını diğer ayağının üstüne attı. "Daha birçok yeteneğin var değil mi? Kadınlara çığlık attırmak gibi örneğin."

"Ne?" Mark her şeyi buzdolabının küçük çekmecelerine sokuşturdu ve kapağını kapattı. "Chrissy'le aramda geçen konuşmadan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Marketin ortasında o şekilde konuşmak biraz uygunsuzdu."

Mark sadece eski karısından bir tepki almaya çalışıyordu ve almıştı. Onun gözlerindeki rahatsızlığı görmüştü. Bu rahatsızlığın sebebi marketin orta yerindeki uygunsuz konuşma değil, ona çığlık attırdığı zamanları hatırlatmasıydı. İlginç olan ise Mark'ın, Chrissy'nin ne yaptığını ya da ne düşündüğünü umursamayışının uzun süre önce bırakmış olmasıydı.

"Ona hâlâ âşık mısın?"

"Elbette hayır." O zaman neden bilerek eski karısını sinirlendirmişti? Mark da bundan çok emin değildi ama bunun nedeni, eski eşinin asistanına bakışı olabilirdi. Mark bu bakışı tanıyordu. Sanki yaşlı bir adamın zenginliği içinde yaşayıp, artık

her gittiği yerde en iyi yerlere oturduğu için kendisini daha üstün gördüğünü anlatan bir bakıştı bu.

Chelsea tezgâhtan uzaklaştı ve ona doğru ilerledi, ayakkabılarının topuklarını yere hafif hafif vurarak seksi bir şekilde yürüyordu. "Boşanalı ne kadar oldu?"

"Bir yılı biraz geçti."

Chelsea mısır gevreği kutularını aldı, ocağın yanındaki dolaba gitti. Dolabı açtı ve parmak uçlarında yükseldi. Bir ayağı hafifçe ayakkabısından çıkmış ve eteği yukarı kalkmıştı. Aslında mısır gevreğinin kilere koyulması gerekiyordu ama Mark şovu durdurmak istemiyordu. "Sorun neydi?" diye sordu elinde iki kutuyla yukarı uzanmaya çalışırken.

"Chrissy parayı sever. Çok fazla parayı." Mark arkasından yaklaştı ve mısır gevreği kutusunu ondan aldı. "Daha fazla parası olan ve kulüp etkinliklerinde ona daha iyi bir yer sağlayabilecek bir adam için beni bıraktı."

"Daha yaşlı ve varlıklı bir adam için mi?"

"Evet." Mark paketleri kolayca yukarıdaki rafa koydu.

Chelsea omzunun üstünden ona baktı. "Sadece parası için bir adamla birlikte olmayı hayal bile edemiyorum."

"O zaman sen çoğu kadından farklısın."

Chelsea arabadan inip onun önünden yürümeye başladığı andan beri Mark tahrik olup sertleşmemek için adeta kendisiyle savaşıyordu, saçları rüzgârda uçuşuyor ve aynı rüzgâr eteğini havaya kaldırıyordu. Kahretsin, birkaç hafta önce onunla ilgili gördüğü ilk rüyadan bu yana bununla savaşıyordu zaten. Mark ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Gözlerini yumdu ve Chelsea'nin kollarını okşamaya başladı. Artık kendisiyle savaşmak istemiyordu.

"Bay Bressler?"

"Mark." Chelsea sıcak ve yumuşaktı ve poposu, Mark'ın fermuarının üstüne dayanmıştı.

"Mark, ben senin için çalışıyorum."

"Sen Chinooks için çalışıyorsun."

Chelsea döndü ve mavi gözleriyle ona baktı. Mark bu gözleri tekrar mayıştırıp ihtirasla doldurmasının ne kadar zaman alacağını merak ediyordu. "Kovulmama sebep olabilirsin."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Chelsea onun bu sorusunu cevaplamak yerine, "Ben senin asistanınım. Aramızda aşılmaması gereken bir sınır var," dedi.

"Geçen gün bu sınırı aşmıştık."

"O benim hatamdı. Yapmamalıydım."

Mark kazanın olduğu geceye kadar çok disiplinli biriydi. Şimdi de bu disiplinine güvenerek geriye doğru bir adım attı. "Neden yaptın peki?"

Chelsea onun yanından geçti ve mutfağın ortasına geldi. "Şey, ben..." Ayaklarına baktı ve başını iki yana salladı. "Tam olarak emin değilim. Sen yakışıklı bir adamsın." Chelsea tezgâhın üstünde duran portakalı aldı. "Hiçbir mantıklı açıklaması yok. Daha önce de yakışıklı adamlar için çalıştım ama asla çizgiyi aşan bir şey yapmadım." Portakalı ellerinin içinde çevirmeye başladı ve göbeğinin alt kısmının gerildiğini hissetti. "Asla böyle bir şey istemedim."

"Mark ona doğru yürüdü. "Bir kere bile mi?"

"Evet." Ona doğru döndü, aklı karışık olduğu için kaşları çatılmıştı.. "Aklıma tek gelen bunun sebebinin yedi aydır sevgilim olmayışı olabileceği. Belki de daha fazla."

"Birisiyle sevişmeyeli ne kadar oldu?"

"Hatırlamıyorum."

"Eğer hatırlayanmiyorsan kötü bir sevişme olmalı. Ve bu bazı durumlarda hiç sevişmemekten bile daha kötüdür."

Chelsea onu onaylar gibi başını salladı. "Belki de hepsi içimde hapsedilmiştir."

Ah Tanrım. Mark onun eline uzandı ve başparmağıyla parmaklarını okşamaya başladı. "Bu hiç sağlıklı değil." Bunu bi-

liyor olmalıydı. İçinde o kadar çok ihtiras birikmişti ki patlamak üzereydi. Evet eskiden inanılmaz bir adamdı. Ama bunun yanı sıra her zaman istediğini almaya da alışıktı. "Yumuşak ellerin var." Ve Mark onun ellerinin vücudunda gezinmesini istiyordu. Elini alıp avucunu kendi göğsüne koydu ve omzuna doğru kaydırды. "Ve çok yumuşak dudakların var. Bunu çok düşünüyorum."

Chelsea yutkundu. Mark'ın başparmağının altında duran nabzı hızla atmaya başlamıştı. "Ah."

Mark boşta duran elini kaldırdı ve elinin tersiyle onun pürüzsüz çenesini okşadı. "Asla kovulmana izin vermem, Chelsea. Yapabileceğimiz ya da yapamayacağımız bazı şeyler için. O kadar boşboğaz biri değilim." Dudaklarını onun dudaklarına doğru indirdi ve gülümsedi. "Çoğu zaman."

"İşler ileri gitmeden durmalıyız."

Avucunu Chelsea'nin boynuna doğru kaydırды ve hafifçe geriye doğru çekti. "Duracağız," dedi ama çok ileri gitmek diye bir şey yoktu. Ortada sadece onun, Mark'ın elleri arasına sokmaktan zevk aldığı çıplak bacakları vardı. "Ama şöyle bir şey var, ben sen hoşlanıyorum ve sen de benden hoşlanıyor olmalısın. En azından birazcık. Sana geri zekâlı dememe, çekici olmadığın gibi bir yalan söylememe ve titreşimli yüzük aldırmama rağmen hâlâ buradasın."

"Sanırım senden birazcık hoşlanıyorum." Nefes alış verişini biraz sığlaştıran Chelsea, "Ve bana ihtiyacın var," dedi.

Ona ihtiyacı vardı. Önlerindeki on beş dakika boyunca ona inanılmaz bir şekilde ihtiyacı vardı. Mark elini onun beline koydu ve Chelsea derin bir nefes aldı. Dudakları, Mark'ın kesinlikle karşı koymaya niyetinin olmadığı bir şekilde aralandı. Onu öptü. Yavaşça. Dudakları tatlıydı, aynı şeker gibi. Tatlı, ahlâksız bir şeker ve Mark onu yere yatırıp bacaklarının iç tarafını öpmek için kendisiyle mücadele ediyordu. Öpücüklerini onun kaygan şeker merkezine iletirip, orasının da tatlı ve ahlâksız bir tadı olup olmadığını görmemek için kendisiyle savaşıyordu. Bu hayalini gerçekleştirmek yerine onu öpmeye devam etti, yavaşça ağzının içini keşfetmeye devam ediyordu ve ona durması için bir

şans veriyordu, tabii istiyorsa. Ağrıyan, sertleşmiş bir penis ve kırık bir kalple onu bırakıp gitmesi için bir şans veriyordu.

Portakal Chelsea'nin elinden kaydı ve yere düştü. Parmaklarının ucunda yükseldi ve kollarını Mark'ın boynuna sardı. Göğüsleri ona dayanmıştı ve bu yumuşak ağırlık Mark'ın göğsüne hafif bir baskı yapıyordu. Mark elini onun belinden poposuna doğru kaydırды. Eteğinin önü fermuarına sürtününceye kadar Chelsea'yi yavaşça kendisine yaklaştırdı. Tekrar on beş yaşındaymış gibi hissediyordu. Ufacık bir sürtünmenin bile onu çelik gibi sertleştirdiği günlerdeki gibi. Ama on beş yaşının aksine şimdi daha kontrollüydü. Az da olsa.

Dudaklarını onunkilerden ayırmadan onu kaldırdı ve tezgâha oturttu. Chelsea'nin parmakları onun saçlarının arasından geçerken dudakları onun dudaklarına yapışmış bir halde ıslak öpücüklerle onu doyurmaya devam ediyordu. Mark elini yukarı doğru kaydırды ve göğsünü avuçladı.

Chelsea dudaklarını onunkilerden ayırdı ve öylece durdu. İhtiras göz kapaklarını ağırlaştırmış ve mavi gözlerini bulutlandırmıştı. "Göğüslerim büyük," dedi tekrarlayarak.

"Biliyorum. Göğüslerin hakkında birçok kez konuştuk.

"Çok hassas degillerdir." Şişmiş dudaklarını yaladı. "Bu bazı erkekleri hayal kırıklığına uğratiyor."

Mark Chelsea'nin gömleğinin ilk düğmesini çözdü. "Ben bazı erkeklerden değilim." Mark onun gözlerine baktı ve beline doğru açılana kadar gömleğinin bütün düğmelerini tek tek çözdü. "Sadece iki konuda iyi oldum. Hokey ve seks." Ona baktı. İpeksi bir sütyen içindeki büyük göğüslerine ve dümdüz göbeğine. "Hokey kariyerim bitti. Böylece geriye iyi olduğum tek bir konu kaldı." Mini eteği tam göbek deliğinin altında duruyordu. "Gömleğini çıkar." Chelsea onun söylediği gibi gömleğini çıkardığında, Mark yüzünü onun boynuna doğru indirdi. Boynuna ve omzuna öpücükler kondurmaya başladı. Tekrar on beş yaşındaymış gibi hissediyor olabilirdi ama bir sütyenin kopçasını açmayı bile bilmeyen mıymıy çocuk değildi artık. Kolayca açtı, askılarını indirdi ve sütyeni çekti. Askılar omuzlarında dar, pembe iz-

ler bırakmıştı ve Mark onun mükemmel cildini bozan bu yerleri öptü. öpücüklerine göğsüne doğru devam etti. Güç gibi kokan, günah gibiydi birtadı olan derin göğüs çatalına geldi. Büyük göğüslerinin tam ortalarında koyu pembe, rine göre mükemmel boyuttaydılar. Onun ilgisi bekleyen bir şekilde hafifçe büzülmüşlerdi. Chelsea vücudunu yay gibi gerdi ve Mark eliyle bir göğsünü avuçladı. Dikleşip cevap verene kadar başparmağını göğüs ucuna sürttü. Dilinin ucuyla göğsünün ucuna dokunup içeri doğru bastırdı. İsteddiği cevabı alınca, sert küçük bir çakıl taşına dönene kadar yavaşça göğüs ucuyla ilgilenmeye devam etti. Mark'ın testisleri öyle gerilmişti ki midesi bunun verdiği zevkle ağrıyordu. Daha sona göğüs ucunu emdi, onun mu yoksa Chelsea'nin inlemesi mi daha yüksek çıkmıştı bilmiyordu.

Chelsea'nin başı geriye düştü ve seksi bir şekilde konuştu. "Ahh. Bu çok güzel. Devam et." Mark'ın pantolonunun önüne doğru kıvrandı, Mark patlamak üzereydi. Chelsea'nin nefesi değişene ve artık geri dönüş olmadığından emin olana kadar diğer göğsünü de öptü. Chelsea ona istediği şeyi verecekti. Mark'ın, ona yapma hayalini kurduğu her şeyi yapmasına izin verecekti.

Mark dudaklarını onun yumuşak karnına, oradan da göbek deliğine kaydırды. Bacaklarını öpüp, içindeki aç ve onu tırmalayan hissi tatmin etmek istiyordu. Chelsea'nin arkasındaki çekmecedeydi, Mark'ın açmasını ve bir tane takmasını bekleyen prezervatifler duruyordu.

Mark onun eteğini yukarı doğru iterken bacağına bir ağrı girdi. Durdu ve bu ağrının geçip gitmesini umdu. "Kahretsin!" Kasları düğümlenmişti, yere yapışmamak için sıkı sıkı tezgâhı tuttu. "Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

Ağrı kalçasına doğru yayılmıştı, hareket edemiyordu.

"İyi misin?"

Başını eğdi ve tezgâhı tutan elini biraz daha sıktı. "Hayır." Elinden geldiği kadar dikkatli bir şekilde, düşmeden aşağı doğru alçalmayı başardı. Bir eli bacağında, tezgâha yaslanarak oturdu. Burnundan nefes alıp ağzından verdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Vücudundaki ağrı mı, yoksa kendisini tat-

min edemeden vücudunun onu yarı yolda bırakmasının sebep olduğu aşağılanma duygusu ve tezgâhın üstünde duran yarı çıplak kadın mı? Vücudundaki ağrı geçecekti. Aşağılanma duygusu ise bir süre daha onunla kalacaktı.

"Mark." Chelsea yanına diz çöktü. Sütyenini takmış ve gömleğini giyip düğmelemiştir. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes daha aldı ve dişlerini sıktı. "Sadece bana birkaç dakika ver."

"Ben... ben seni incitecek bir şey mi yaptım?" O ana kadar, aşağılanma duygusunun sona erdiğini düşünüyordu. "Hayır."

"Ne oldu?"

Kasları rahatlamaya başladı ve Chelsea'nin güzel yüzüne, öpüşmekten şişmiş dudaklarına baktı. "Bazen beni kısıtlayan şeyleri unutuyorum. Çok hızlı ya da yanlış şekilde hareket ettiğimde bacağıma kramp giriyor."

"Masaj yapmamı ister misin?"

"Hayır."

"Ama acı çekiyorsan bacağına ovabilirim."

Ağrı kalçasından çekilip giderken bir kahkaha attı. "Acı içinde olan tek yerim bacağım değil. Eğer bir yeri ovalamak istiyorsan, sertleşmiş penisime masaj yapabilirsin."

Chelsea dudağını ısırdı. "İş tanımımda böyle bir şey yok."

"Tatlım, az önce yaptıklarımız da iş tanımında yer almıyordu."

Chelsea geriye yaslandı. "Gömleğimi çıkartmak için beni ikna etmene izin vermemeliydim."

"Çok fazla konuşmadık ki."

"Biliyorum." Yanakları saçının uçları gibi pespembe oldu. "Bazentahrikolmamıkontroledemiyorumama seninle sevişmem. Buyanlış."

"Hayır, değil."

"Evet öyle." Başını iki yana salladı ve saçını kulağının arkasına itti. "Senin için çalışıyorum ve aşmamam gereken bazı sınırlar var. Lütfen benden böyle bir şey isteme. Bu işi kaybetmek istemiyorum."

Yine aynı konuya gelmişlerdi. Mark derin bir nefes aldı ve sonra verdi. Ağrı tamamen vücudunu terk etmişti ama tek bir yanlış hareketinde geri geleceğini biliyordu. Başını arkaya dayadı ve gözlerini yumdu. "Sana kovulmayacağını söyledim."

"Yine de ayrılmam gerekecek. Çünkü sonrasında her şey çok garip olacak. Sanki buraya gelip bana para ödemelerinin sebebi seninle yatmamış gibi olacak. Az önce olanlardan sonra buna inanmayacağını biliyorum ama ahlâki olarak bunu yapamam."

Ahlâki olarak Mark'ın asistanıyla seks yapmasında bir problem yoktu. Hem de hiç yoktu ama hiçbir zaman sevişmek istemeyen bir kadına baskı yapan tarzda bir adam olmamıştı. Artık dışlerinin acımasına ve testislerinin ağrıdan patlamak üzere olmasına rağmen bunu yapamazdı.

"Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Mark ona baktı. Birdenbire kendini yorgun hissetti. Ve yaşlı. Sanki Darren McCarty ile uzatmalarda iki tur daha oynamış gibi hissediyordu. "Bir şey söylemene gerek yok. Sen içeri girmeden önce birkaç tane Vicodin aldım ve sanırım aklımı kaybettim."

Chelsea ayağa kalktı, Mark onun çıplak bacaklarına baktı. "Sürekli aklını kaybetmene sebep oluyor mu?"

Hayır, aslında aklını kaybetmesine sebep olan Chelsea'nin ta kendisiydi. "Unutkan olmama sebep oluyor ve bu yüzden seninle sevişemeyeceğimi unutmuşum." Ama bir daha unutmayacaktı. Artık testisleri iyice morarmıştı ve Chelsea kapıdan çıkıp gitmek üzereydi. Aynı geçen sefer olduğu gibi. Tatlı ve seksi idi ve Mark ondan hoşlanıyordu ama hoşlandığı bir sürü tatlı ve seksi kadın vardı. Ahlâki kuralların sıcak ve şehvetli bir şekilde çarşaf aralarında dönüp durmalarına izin vermeyecek, tatlı ve seksi kadınlar.

Eğer bacağına kramp girmeseydi, Chelsea Mark'la sevişirdi. Tam orada, tezgâhın üstünde. Chelsea'nin bununla ilgili tek bir şüphesi bile yoktu. O öğlen mutfakta aklını kaybeden bir tek Mark değildi. Ve aklında onunla sevişeceğine dair hiçbir şüphe olmadığı gibi, bu sevişmenin güzel olacağına dair bir şüphesi de yoktu.

Gerçekten de çok güzel olabilirdi.

Akciğerlerini parçalayacak gibi çığlık atacak, cennetin kapılarını sallayacak ve durmaması için ona yalvaracaktı.

Yakışıklı yüzü ve güzel vücudu dışında kendisini etkileyenin ne olduğunu bilmiyordu. Her şeyi unutmasına sebep olan kahverengi gözlerinin sıcaklığı, yetenekli ellerinin ve dudaklarının dokunuşu dışında. Ahlâkı, planlarını, kim olduğunu ve hayattan ne istediğini unutturmuştu.

Daha önce de inanılmaz görünen erkekler için çalışmıştı. Üstü kapalı bir şekilde ya da açık açık onunla sevişmek isteyen adamlardı bunlar. Ama asla baştan çıkmamıştı. Onlar için sadece çekici buldukları bir kadındı. Bir vücut. Kişisel bir şey yoktu.

Mark farklıydı. Ona bakışında değişik bir şeyler vardı. Sanki onu istiyormuş gibi değil de, ona ihtiyacı varmış gibi. Onu kendine çeken bir çeşit mıkнатıs gibi etrafını sarmıştı. Onu kendine doğru çekiyor ve beynini boşaltıyordu. Sıcak dürtülerinin ortaya çıkmasına yol açıyordu. Kıyafetlerini rüzgâra bırakıp çıplak vücudunu onunkine dayamak istiyordu. Her yerine dokunmak ve onun dokunuşunu her yerinde hissetmek istiyordu.

Sadece iki konuda iyi oldum. Hokey ve seks, demişti. Hokey kariyerim bitti. Böylece geriye iyi olduğum tek bir konu kaldı.

Her iki konuya da yaklaşımının aynı olduğunu hayal ediyordu. Hokeyde sayı yapmak için gösterdiği duyarlılığı kadınlara da gösterdiğini düşünüyordu. Yavaş hareket etmişti. Acele etmemiş ve işi tamamen iyi yapabilmek için her şeyi yapmıştı.

Markette, donmuş ürünler reyonunda Chelsea onun kadınlara çığlık attıracak ne yaptığını merak etmişti, şimdi biliyordu. Ve şimdi bunu bildiği için birkaç gün, kahretsin, gelecek üç ay onun için bir eziyet olacaktı.

Ama üzülmesine gerek yoktu. Ertesi gün işe gittiğinde Mark, eskidavranışlarına dönmüş ve onu görmezden gelmişti. Bir sonraki gün de aynısını yaptı. Hava bakmaya götürdüğü zaman gerçekleşmişti. Bir sürü eve bakmıştı ama Chelsea bir şey bulamayacağını düşünüyordu. Evler ya çok büyükyada çokküçüklerdi. Evini iç yapısını beğense buseferde bulunduğu mahalleyi beğenmiyordu ya da evler birbirine çok yakındı. Tam olarak istediği şeyi bir türlü bulamıyordu.

Arkadaşları bazen gelip onu alıyorlardı, bazen de yukarıdaki odada ağırlık çalışıyor veya arka bahçenin dışındaki golf sahasında takılıyordu. Sadece nadir durumlarda onunla konuşuyor, inanılmaz derecede nazik davranıyordu ve o böyle yaptıkça Chelsea onun koluna vurup bunu kesmesini söylemek istiyordu. Onu aptal bir göreve göndermesini ya da kıyafetlerini veya saçını aşağılamasını istiyordu.

Bunun yerine Mark ona güvenli sorular soruyordu, mesela oyunculuk hayatı hakkında. O da ona HBO için yaptığı arka plan işinden bahsetmişti. Yerel bir kafedeki bir reklam çekimi için iş alınmıştı ve bir de yerel bir prodüksiyon olan Arsenic and Old Lace oyununda Elaine Harper'ın bölümü için denemelere katılmıştı. Bu rolü alamamıştı, bu biraz üzücüydü ama çok da kafasına takmamıştı. Oyun Eylül'e kadar başlamayacaktı. Zaten o da o zamana kadar Seattle'da olup olmayacağından emin değildi.

Aksilik bu ya, Mark ona daha az ilgi gösterdikçe, Chelsea Mark'a daha fazla ilgi duyuyordu. Mark onu umursamadıkça, Chelsea onunla ilgili daha çok şeye dikkat ediyordu. Konuşurken o harfini uzatması gibi ya da bir şeyden rahatsız olduğunda daha kısa cevaplar vermeye başlaması gibi. Ofisten onun Derekle çalışmasını izlerken, camın dışında sesinin nasıl duyulduğuna dikkat ediyordu. İnsana cesaret veren hem de sabrı tükenmiş bir halde davrandığı bir koçluk stili vardı ve Derek'in koordinasyon eksikliği onu bazen eğlendiriyor bazen de sinirlendiriyordu.

Kokusu da dikkatini çekmişti. Sabun, deodorant ve cildinin kokusunun karışımı. Yürüyüşü dikkatini çekmişti. Artık eline desteğini takmıyordu ve bastonunu artık sağ eliyle kullanmaya

başlamıştı. Adımları düzelmiş gibi görünüyordu. Artık adımlarını düşünerek atmıyordu. Daha düzgündü yürüyüşü. Artık onun daha rahat olduğunu fark etmişti, acıdan dudağı seğirmiyordu. Ve Chelsea artık onun gün içinde daha az uyuduğuna dikkat etmişti ama saat beşte Chelsea evden ayrıldığı zamanlarda onun genelde yorgun görüldüğünü de fark ediyordu.

Chelsea onun hakkında bu kadar çok şeye dikkat ederken, Mark ona dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Bazen bilerek çok parlak kıyafetler giyiyordu çünkü ondan bir tepki alacağına emindi. Ama Mark hiçbir şey demiyordu. O öğlen mutfakta olanlar hiç gerçekleşmemiş gibiydi. Sanki Chelsea'ye hiç dokunmamış, öpmemiş ve onun daha fazlasını istemesini sağlamamıştı.

Yine de... yine de birkaç kere onun gözlerinde bir bakış yakalamıştı. Hâlâ o sıcak ihtiyacın içinde yanıyor olduğunu hissetmişti. Güçlkle kontrol ettiği tutkusunu görebiliyordu ama sonra Mark arkasını dönüyor ve onu kendi başına, acaba delirdim mi düşüncesiyle baş başa bırakıyordu.

Sonraki ay, Mark'ı gördüğünde hissettiği şeylerin neye benzediğini çözmeye başlamıştı. Dondurmalı çikolatalı kek kadar çok istediği bir şey vardı. Onun için kötü olan bir şeydi bu ama kendine ona sahip olamayacağını söyledikçe içindeki, sadece bir ısırik almanın bile yeterli olacağını söyleyen ses yükseliyordu. Ve aynı dondurmalı çikolatalı kek de olduğu gibi, kendisini kandırmaması gerektiğini, bir ısıriğin asla yetmeyeceğini biliyordu. Bir ısırik, ikinci ısıriği istemesine yol açacaktı. İkinci ise üçüncüyü istemesine neden olacaktı. Üç dörde, büyük bir ziyafet çeke-ne, geriye pişmanlık ve kötü karın ağrısından başka bir şey kalmayana kadar devam edecekti.

Ayrıca Mark'ın üzerindeki ziyafetine nereden başlayacağını da biliyordu. Tişörtünün yakasının, boynuyla temas ettiği noktadan başlayacaktı. Adem elmasının altındaki boşluğu öpecekti.

Onun için çalışmak, kolay olduğu kadar zordu da. Doğru partilere davet edildiğinden emin olmak için aramasına ya da ondan önceki patronları için yaptığı gibi etkinlikler düzenlemesine gerek yoktu. Tasarımcıları arayıp kıyafetlerinin doğru bir şekilde hazırlandığından emin olmasına gerek yoktu. İstekleri çok az olan biriydi ama rahat tavırları onu bazen zor birisi haline getiriyordu.

Stanley Kupası partisinden üç gün önce, birden bir gömlek alması gerektiğini fark etmişti. Chelsea onu Hugo Boss'a götürdü ve o birkaç çeşit gömleği denerken aynanın yanındaki sandalyeye oturup onu izledi. Kazadan beri boynundan, göğsünden ve belinden iki buçuk santim incelendiğini fark etti. Bu da yeni bir takım elbise alması ve partiye kadar hazırlanması gerektiği anlamına geliyordu. İki düğmeli, yünden bir ceket ve klasik, kömür rengi bir pantolon seçti. Bunlarla uyacak iki gömlek denedi, ilk önce kömür rengi-siyah bir gömlek sonra da sade beyaz bir gömlek.

Satıcı ona bir sürü kravat getirdi ve Mark basit, mavi ve yeşil çizgileri olan beyaz bir kravat seçti. Mark yakasını kaldırıp kravatı bağlarken Chelsea de aynadan onu izliyordu. Parmaklarını artık iyi bir şekilde kullanabiliyor olmasına rağmen orta parmağı onu zora sokuyordu.

"Kahretsin," dedi üçüncü denemesinden sonra.

Chelsea kalktı ve Mark'ın önüne geldi. "Ben yapayım," dedi, Mark'ın ellerini kenara itti. Kravatın uzunluğunu ayarlamaya çalışırken eli Mark'ın gömleğine sürtünüyordu.

"Daha önce yaptın mı?"

Başını salladı ve alnından birkaç santim uzakta olan dudakları yerine dikkatini ipek kumaşa verdi. "Milyonlarca kez." Geniş ucu dar tarafın üstüne getirdi ve iki kere sardı. "Half Windsor mı yoksa daha kalın mı istersin?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez."

"Ben yarımı seviyorum. Daha kibar duruyor." Mark mükemmel kokuyordu ve Chelsea yüzünü biraz daha ona doğru yaklaştırırsa ne olacağını merak ediyordu. Parmakları göğsüne sürtündü ve başparmağı boynuna değdi. Chelsea'nin içinden parmak uçlarında yükselip onu öpmek geldi. Bütün düğmelerini çözüp ellerini onun çıplak göğsünde gezdirebilseydi... Elbette bunu asla yapmazdı.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi Mark fısıltıyla. "Yoksa yemin ederim seni duvara dayar ve tam burada seninle sevişirim."

Bakışlarını onun boynuna, oradan dudaklarına ve en sonunda fırtınalı bir öfkenin olduğu gözlerine çevirdi. "Ne?"

Mark onun ellerini itti. "Unut gitsin." Kravatın ucunu tuttu ve boynundan doğru aşağı çekti.

Açıkça belli oluyordu ki Chelsea'nin yaptığı bir şey yüzünden kızgındı. Chelsea geri çekildi ve bir takım elbise, iki gömlek ve bir kravata üç bin dolar verdiği kasada onu bekledi.

Mark'ın evine doğru giderlerken arabada tuhaf bir sessizlik vardı. En azından Chelsea için tuhaftı, bu yüzden o gün işten erken ayrıldı. O gece Bo eve geldiğinde kardeşler Stanley Kupası partisinde giyecek elbise bulmak için Chelsea'nin dolabına baktılar. Chelsea'nin kıyafete verecek üç bin doları yoktu ama çok fazla olmasa da etkileyici kıyafetleri vardı.

Otuz dakikalık kararsızlıktan sonra Bo, siyah Donna Karan tafta kumaşından, streç bir elbiseye uzandı. Arkasında fiyonk bir kumaş ve V şeklinde bir dekolte vardı. Chelsea bu elbiseyi üç yıl önce Holmby Hills'teki bir Oscar partisinde giymişti. Elbette elbise Bo'nun üzerine tam oturdu, mükemmel görünüyordu.

Chelsea'nin hangi elbiseyi giyeceğini düşünmesine gerek yoktu. Geçen sene bir konsinye mağazasında Harve Leger marka, bej rengi, vücuda iyice oturan sade bir elbise bulmuştu. Suni ipekli esnek bir kumaştan yapılmıştı ve altın mücevherlerle süslü askıları vardı. Şimdiye kadar bu elbiseyi giyme şansı olmamıştı.

Kupa partisinin olduğu gün ikizler kendilerini şımarttılar. Chelsea saçındaki kırmızı pembe renkleri aldırıp saçını hoş bir yaz sarısına boyattı. Bo saçlarını kıvrıcık yaptırırken o da düzleştirdi. Birlikte spaya gidip manikür ve pedikür yaptırdılar. Chelsea uzun zaman önce en iyi ve ucuz profesyonel makyajın, makyaj malzemesi satan mağazalarda yapıldığını öğrenmişti. İkizler Bellevue'deki alışveriş merkezine gittiler ve Bo, Bobbi Brown'ı seçerken Chelsea de makyajını MAC'te yaptırdı.

Chelsea ve Bo en son mezuniyet balolarında bu kadar eğlenmişlerdi. Dans, eşlerinin ikizleri değil, arkadaşlarıyla eğlenmişlerdi. Felaketle sonuçlanmıştı ama o ve Bo, o ana kadar çok eğlenmişlerdi.

"O elbiseyle göğüslerin çok büyük görünüyor," dedi Bo yatağa oturmuş ince topuklu kırmızı ayakkabılarını giyerken.

"Göğüslerim zaten çok büyük. Seninkiler de öyle." Chelsea yan döndü ve boy aynasında kendine baktı. Bu elbise onun tarzını yansıtmıyordu. Elbise onu adeta ikinci bir deri gibi sarmıştı ve rengi de çok ağırbaşlıydı.

"Bu elbiseyle oturabiliyor musun?"

"Elbette." Ayağına on iki santim uzunluğunda topukları olan taşlı sandaletler giydi ve derilerini ayak bileğine sarmak için Bo'nun yanına oturdu. O sabah bir estetisyeni aramış ve konuşmak için randevu almıştı. Bunu Bo'ya söylemek için doğru anı bekliyordu. Çok iyi vakit geçiriyorlardı ve bu yüzden bunun iyi bir an olduğunu düşündü. "Chinooks kulübünden alacağım parayı göğüs küçültme ameliyatı için kullanacağım," dedi biranda.

"Saçmalama."

Chelsea ona baktı ve sonra dönüp ilgisini tekrar ayakkabılarına verdi. "Ben ciddiylim."

"Neden vücuduna bu kadar korkunç bir şey yapmak isteyesin ki?"

"Onları kesiyorum diye bir şey yok ki. Hiç daha küçük göğüslerinin olmasını istemedin mi?"

Bo başını iki yana salladı. "Vücudumu bozacak kadar değil."

"Buna bozma diyemezsin."

Bo ayağa kalktı. "Neden hep farklı olmak zorundasın?"

"Bunu farklı olmak için yapmıyorum. Yapmak istiyorum çünkü elli yaşındaki annem gibi göğüslerimin sarkık olmasını istemiyorum." Ayakkabılarını bağlamayı bitirdi ve ayağa kalktı. "Gelecek haftadan sonraki hafta, danışmak için estetisyene gidiyorum. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Bu sefer sana destek olmayacağım." Bo başını iki yana salladı. "Bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum."

Chelsea dolaptan boncuklu el çantasını aldı. Bu dünyada onu anlaması ve desteklemesi gereken tek kişi, bunları yapmıyordu. Bu dünyada onu anlayacak gibi görünen tek insan o an onunla konuşmuyordu bile.

Four Seasons otelindeki Sycamore Salonu altın mum ışıklarıyla parlıyordu. Beyaz Çin desenleriyle süslenmiş yuvarlak masalara altın rengi masa örtüleri serilmiş ve tam ortalarına da egzotik çiçekler yerleştirilmişti. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden şehir görüntüsü ışıltılar saçıyordu ve Elliot körfezine yayılmış ışıklar elmas gibi parlıyorlardı.

Salonun ön tarafındaki kürsünün üstünde hokeyin kutsal kâsesi duruyordu: Stanley Kupası. Parlatılmış gümüşe çarpan ışıkla kupa, bir disko topunu andırıyordu ve Chelsea'nin kabul etmesi gerekirdi ki salonun arka tarafında durdukları yerden kupa çok etkileyici görünüyordu. En az Jules'un çivit mavisini ve beyaz çizgili takım elbisesi ile fuşya rengindeki gömleği kadar.

Tatlı servis edildiğinde Koç Nystrom kupanın yanındaki podyumda ayağa kalktı ve hokey sezonu hakkında konuştu. Çıkış ve inişlerden bahsetti. Takımın sahibi Virgil Duffy'nin ölümünden, az kalsın Mark'ın hayatına mal olacak kazadan bahsetti.

"Mahvolmuştuk. Sadece profesyonel açıdan değil, daha çok kişisel açıdan. Mark sekiz yıl bu kulüp için oynadı ve son altı yılında da takımı yönetti. Hokeyin gelmiş geçmiş en iyi oyuncularından biri, bir lider ve iyi bir insan. O aileden biri ve kazayı duyduğumuz anda bizim için her şey durdu. Ailemizden birinin yaşayıp yaşamayacağı hakkında hiçbirimizin bir fikri yoktu. Ama Mark için üzüldüğümüz kadar, duramayacağımızın da far-

kındaydık. Takımın geri kalanının bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Hızlı bir karar vermeli ve bu sezon için bir şansımız olup olmadığına bakmalıydık. Takıma girecek ve Mark'ın yerini dolduracak birine ihtiyacımız vardı. Oyuncularımıza ve programımıza saygı duyacak bir adam. Ve bu adamın Ty Savage olduğuna karar verdik."

Koç Ty'dan bahsederken Chelsea sol tarafına doğru eğildi ve Hules'un kulağına fısıldadı. "Bay Bressler nerede?" O ve Bo ilk yemek servis edilirken gelmişlerdi ve odada yüzden fazla insan vardı, çoğunluğu ikiz kardeşlerden uzundu.

"Kulüp sahibinin masası ön tarafta."

Jules'la konuşmalarından onun sadece kulüp sahibinin asistanı değil, iyi bir arkadaşı olduğunu da biliyordu. "Sen neden o masada değilsin?"

"Davet edildim ama seninle ve Bo ile oturmak istedim."

Öne doğru eğildi ve Jules'un solunda oturan kardeşine baktı. Bo'nun dudakları gerilmişti. Belki de bu akşam ona doktorla olan randevusundan bahsetmek için iyi bir zaman değildi.

Bir alkış koptu ve Chelsea'nin dikkati bir kez daha ön tarafa kaydı. İki adam ayağa kalktılar ve sahneye yaklaştılar. İkisinin de koyu takım elbiselerinin yakalarına uzanan koyu saçları vardı. İkisi de geniş omuzluydu. Biri Mark Bressler'dı. O olduğunu anlamak için Chelsea'nin onun yüzüne bakması gerekmiyordu.

Gururla göğsü kabardı ve midesine bir şey oturdu. Güçlüydü ve birçok şey atlatmıştı. Chelsea onun kürsüye doğru ilerlemesini izledi. Eğer geçirdiği kazayı bilmeseydi, bu gece kesinlikle onun bu kadar ciddi bir kaza geçirmiş olduğunu söyleyemezdi. Yürüyüşü düzgün ve adımları kendinden emindi ta ki sahneye çıkan merdivenlere gelene kadar. Tırabzana tutunup birkaç basamak çıkmadan önce birkaç saniye durdu. Beyaz gömleği, çizgili kravatı ve yünden takımının içinde sağlıklı ve yakışıklı görünüyordu. Onunla gurur duyuyordu. Ama başka bir şey daha vardı; seksi, insanın içini acıtan ve sınırların üstünde olan bu şey kalbinin içinde yükseliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Mark derinden gelen ve kendine güve-

nen bir ses tonuyla. "Büyükanmem bana sürekli ailene göz kulak olursan, onlar da sana olurlar derdi. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca Chinooks ailesi bana gerçekten de iyi baktı. Bu sebeple onlara şükran borçluyum."

Başının üstündeki ışık saçının üstünde parıldıyor ve beyaz gömleğine yansıyor Chelsea'nin göğsünün biraz daha kabarmasını sağlıyordu. "Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Chinooks için oynamak büyük bir onur ve ayrıcalıktı. Bu odadaki herkes bir maçı kazanmak için bir kişiden fazlasının gerektiğini bilir. Büyük oyuncuların daha fazlasına ihtiyaç vardır. İyi bir koç, dinlemeye ve takıma yatırım yapmaya istekli iyi bir yönetim gereklidir. Bu yüzden de Bay Duffy'ye, koçlara, antrenörlere ve ekibin geri kalanına teşekkür etmek istiyorum. Hepsinden de önemlisi her zaman bana asansörden uzak bir oda ayarlayan seyahat ofisindeki kızlara çok teşekkürler."

"Seni seviyoruz Mark," diye bağırdı bir kadın.

"Sağ ol Jenny." Mark güldü. "Kazadan sonra beni arayıp geçmiş olsun dileklerini sunan herkese teşekkür etmem gerekiyor. Beraber oynadığım herkese teşekkür ediyorum. Çoğunuz şu an odadasınız. Özellikle de asla aynı takımda oynamadığım Ty Savage'a teşekkür etmek istiyorum. Geçtiğimiz altı yıl boyunca Savage ve ben birbirimize kibar sözler söylemediğimiz sahalarda karşı karşıya geldik. Genelde o benim babamı andı, ben de onun cinsel tercihini sorguladım. Ama sorgulamadığım tek bir şey vardı, o da yeteneği. Buzun üstünde ve bir lider olarak başardığı işi tartışmadım. Chinooks kulübündeki herkesin, bu zor koşullar altında takımı zafere götürmede süper bir iş çıkardığı için ona teşekkür ettiklerini biliyorum." Mark döndü ve arkasında duran adama baktı. "Ve ben de teşekkürlerimi eklemek istiyorum."

Ty ileriye doğru bir adım attı ve ikisi el sıkıştılar. Chelsea, Mark'ın Ty'a götoğlanı dediği günü hatırladı ve acaba hâlâ aynı fikirde mi diye merak etti. İki adam birbirlerine bir şeyler söylediler ve daha sonra Ty mikrofona yaklaştı. "Chinook kaptanlığına adım atmak hayatımda tecrübe ettiğim hem en kolay hem de zor işlerden biriydi. Kolaydı çünkü Mark kendime örnek alabileceğim mükemmel bir kaptandı. Zordu çünkü izinden gitmesi zor birisiydi. Herkesin bildiği gibi hiç kimse bu kupada isminin yer

almasını Mark kadar hak etmiyor."

Salonda bir alkış koptu ve birkaç konuşmadan sonra hokeyinin önemli ödülüne bakmak için insanlar ön tarafa doğru ilerlediler. Chelsea, Bo ve Jules ile birlikte bakışları parlak kupanın yanında duran adamın üzerindeydi. Bu kadar uzaktan bile oldukça rahat görünüyordu. Halinden memnun olmalıydı. Chelsea hokey oyuncusu Mark Bressler'ı hiç tanımamıştı. Saygın sporcu. İnternette onun hakkında okuduklarının ve hayran mektuplarından anladıklarının dışında onun bu yönü ve hayatının bu kısmı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Acaba o zaman ondan hoşlanabilir miydim diye merak etti. Çünkü kaba ve sevimsiz davranışlarına rağmen ondan gereğinden daha fazla hoşlanıyordu.

"Bir geceliğine rahatlayamaz mısın?" diye sordu Jules Bo'ya, Chelsea'nin dikkatini salonun ön tarafından çekerek. "Biraz şarap iç. Rahatla. Bu bir parti."

Bo ayağa kalktı ve masanın üstünden el çantasını aldı. "Hemen dönerim. Bazılarımızın çalışması gerekiyor. Times'tan gelen fotoğrafçılarla konuşmam gerekiyor," dedi ve arkalarındaki kapıdan dışarı çıktı.

Jules şarap kadehini aldı ve sonuna kadar içti. "Haydi gel. Tanışmanı istediğim birisi var."

Chelsea ayağa kalktı ve ufak çantasını aldı. "Bo ile aranızda bir şey mi oldu?"

Jules kravatını düzeltti ve Chelsea'yi kolundan tuttu. "Kardeşin çok aksi."

Bo mu? Bo birçok şey olabilirdi. Listenin başında gergin ve saf geliyordu ama aksi değildi. "Bir şey mi oldu?" İkisi ön taraftaki bir masaya giderlerken Chelsea kendini akıntıya doğru yüzen bir somon balığı gibi hissetmişti.

"Ona güzel görüldüğünü söyledim ve her normal kadının yapacağı gibi teşekkür ederim demek yerine çılgına döndü. Sadece bir tasarım elbisesi giydiği için böyle dediğimi söyledi."

Chelsea gülümsedi. "Ah." Salondaki kalabalık, partinin başlayacağı balo salonuna doğru ilerlemeye başlamıştı. "Şimdi anla-

şildi. Beşinci sınıftayken Bo, Eddy Richfield'den hoşlanıyordu. Bu yüzden koluna bir yumruk atmıştı. Çocuk ağlayarak kaçmış ve asla aralarında romantik bir ilişki olmamıştı."

Jules onun suratına baktı. "Bu hikâyenin bir ana fikri var mı

Chelsea başını salladı ve düz saçlarını kulağının arkasına itti. "Bo öteki kadınlar gibi tepki vermez."

"Anlat bakalım."

"Ve çok hoşlandığı çocuklara hep bir darbe indirir."

"Neden?" diye sordu Chinooks'un sahibi Faith Duffy'ye doğru yaklaşırlarken. Kadın yakından daha da güzeldi.

"Ağlayarak kaçmalarını görmek için."

"Bu çok anlamsız."

"Bo böyledir." Faith, Chelsea Ross'a doğru döndü ve Jules ikisini tanıştırdı.

Faith gülümsedi Chelsea'nin elini tuttu. "Seninle tanışmak çok güzel Chelsea. Jules bana senin hakkında çok güzel şeyler söyledi."

Chelsea takım sahibinin elini sıktı ve birkaç metre öteden gelen Mark'ın kahkahası, omurgasından aşağı doğru ürpermesine sebep oldu. Arkasına dönüktü ama payı hayranlıkla izleyen grubun arasında onun da olduğunu bilmek için onu görmesine gerek yoktu.

"Chinooks'un kazandığı gece Key'deydim," dedi Faith'e. "Bo ve ben maçın sonundaki o öpücüğün şimdiye kadar gördüğümüz en romantik şeylerden biri olduğunu düşündük."

"Romantik ve şok edici." Faith gülümsedi ve etrafına baktı. "Bo nerede?"

"Onu bilirsin." Jules durumdan rahatsız olduğunu belirten bir şekilde nefesini verdi. "Her zaman bir melek gibi çalışır." Kaşları çatıldı ve Faith'in sol eline uzandı. "Bu bir nişan yüzüğü mü?"

"Ty bana evlenme teklif etti."

"Ve sen ona kesinlikle hayır demedin mi?"

Ty Faith'in arkasından yaklaştı ve kolunu Faith'in beline doladı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Faith sırtını Ty'a yasladı ve gülümsedi. "Sana nedimem olur musun diye soracaktım Jules."

Ty bir kahkaha attı ve Jules'un çatılmış kaşları daha da sert bir hal aldı. "Çok komik."

"Şaka yapmıyorum. Senin de düğünde olmanı istiyorum."

Üçü düğün planları hakkında konuşurlarken Chelsea müsaade istedi. Salonun büyük bir kısmı boşalmıştı ve sahneye doğru ilerledi. Mark'ın yanında durdu ve tekrar göğsünde o sıcak dalgayı hissetti. Kendisine onu böyle hissettiren şeyin gurur olduğunu söylemeyi çok isterdi ama çok iyi bir oyuncu olmasına rağmen o akşam çok kötü bir oyuncuydu. Özellikle de kendisine karşı.

Mark başarısının sembolüne bakarken hiçbir şey söylemedi. Hayatının amacı, hayali... Kupaya sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. Parlaklığıyla hipnotize olmuştu. Ya da belki de yine onu sadece görmezden geliyordu.

"Düşündüğümde daha büyük," dedi Chelsea. "Her halde oldukça da ağırdır." Onun ne hissediyor olduğunu hayal edebiliyordu. Eğer bir Oscar ya da Emmy kazansa büyük ihtimalle sevinçten çıldıracağını biliyordu. "Hokey hakkında çok bir şey bilmiyorum ama kupanın üstünde bütün bu isimleri görmek bir saygı duymamı sağlıyor. Lincoln Memorial'a ilk gittiğim gün gibi. O kadar büyük ve tarihle dolu ki." Mark hâlâ konuşmuyordu. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Mark ona bakmadan, "Elbisen çok dar. Benim düşündüğüm bu," dedi.

"Ne?" Chelsea ona bakmak için döndü. "Bu saçmalık. Neredeyse dizlerime kadar beni örtüyor."

"Teninle aynı renkte."

"Tek bir renk olduğu için beğeneceğini düşünmüştüm."

Mark onun yüzüne baktı. Onun büyük mavi gözlerine ve pembe dudaklarına. Beğenmişti. Hem de çok. Eğer yalnız olsalardı daha da fazla beğenecekti. "Çıplak gibi görünüyorsun."

"Çıplak görünmüyorum."

"Hey, Kısa Patron!"

Mark içinden inledi.

"Merhaba Sam," dedi Chelsea.

"Seksi görünüyorsun."

Mark'ın içinde Sam'i öldürmek için manasız bir istek vardı. Ya da en azından kafasına bir yumruk indirmek için. Birisinin kafasına yumruk atmaya uzun zaman olmuştu. Kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Chelsea savunma oyuncusuna gülümsedi. "Teşekkürler. Sen de öyle."

"Beraber diğer salona geçmeye ne dersin? Sana bir içki alırım."

Mark kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Zaten açık büfe, ahmak kafa."

Sam bir kahkaha attı ve Chelsea'nin kolunu tuttu. "Bedava içki. Daha da iyi."

"Yanında birini getirmedi mi?" diye sordu eskiden arkadaşı olarak nitelendirdiği adama.

"Hayır, yalnızım. Çocuklardan bazıları da öyle."

Harika. Bir sürü abaza hokey oyuncusu ve çıplak gibi gösteren bir elbise giyen Chelsea. Onlar giderlerken Mark da acı bir asit dalgasının midelerini deldiğini hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, ona çok yabancıydı ama ne olduğunu anlamıştı. Çok kıskanmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Mini Pit saçını boyatmış."

Omzunun üstünden kaleci Marty Darche'a baktı. "O Mini

Pit değil. İkiz kardeşi Chelsea."

"O elbisenin içinde çıplak gibi görünüyor."

"Evet," dedi rahatsız olmuş bir ses tonuyla. Bakışları sırtından sıkı poposuna doğru kaydı. Marty'nin düşüncelerinin nereye kaydığını anlamak için adamın bunları ona söylemesine gerek yoktu.

Kaleci yine de konuştu. "Sence göğüsleri gerçek midir?" diye sordu.

Gerçektiler ve Mark'ın içinde başka bir takım arkadaşının daha kafasına bir yumruk atma isteği vardı. "Böyle büyük göğüsler omuz ve sırt ağrısına neden olur," dedi Mark. Aynı bir kız gibi konuşmuştu, birden boynunu bir ateş bastı.

Kaleci Mark'ın şaka yaptığını düşünerek bir kahkaha attı. "Eğer onu sarhoş edersem benimle ateşli bir hokey oynar mı merak ediyorum."

"Götlük yapma Marty."

"Ne?" Marty sanki birden Mark'ın alnının tam ortasında bir boynuz çıkmış gibi baktı. Sanki eski kaptanı tammıyormuş gibi.

Eskiden bunun gibi yorumlar onu rahatsız etmezdi. Hatta kendisi de bir iki kere böyle şeyler söylemiş olabilirdi. Ya da üç. Ama kurallar vardı. Bir takım arkadaşınızın eşi ya kız arkadaşısı hakkında böyle konuşamazdınız. "Bir şey yok. Unut gitsin." Mark başını iki yana salladı ve arkadaşının yanından uzaklaştı. Chelsea onun eşi ya da kız arkadaşı değildi. Onun asistanıydı ve ona sadece Chinooks kulübünde çalışan biri gibi davranmalıydı. Bu genç kadının, onu çılgına çevirmek için evine yerleştirdikleri yaşayan, nefes alan, cinsel bir fantezi olmadığını düşünmek için kendisiyle inanılmaz bir mücadele içindeydi. Onun mutfağında, tezgâhının üstünde yarı çıplak oturan görüntüsünü kafasından atmaya çalışıyordu. Genelde bu konuda başarısız oluyordu ve geçen gün Hugo Boss'ta, Chelsea'nin onun göğsüne dokunması ve sanki tam orada onunla sevişmek istiyormuş gibi bakması da bu konuda ona hiç yardımcı olmamıştı. Hem de hiç.

Salondan kalabalık fuayeye geçti. Grup ilk parçasını çalar-ken müzik kapıdan dışarı akıp gidiyordu.

"Hey Bressler."

Mark sağına döndü, ulusal hokey liginde oynamış en iyi hücum oyuncularından biriyle yüz yüze geldi. "Rob Sutter. Nasılsın?" Elini ona uzattı.

"Uzun zaman oldu." Rob 2004 yılında takımın fanatik bir hayranı onu vurup kariyerini bitirinceye kadar Chinooks'da hücum oyuncusu olarak oynamıştı. "Mark, bu eşim Kate."

"Tanıştığımıza memnun oldum Kate." Mark, kahverengi gözleri olan güzel kızılın elini sıktı "Bugünlerde neler yapıyor-sun?"

"Idaho diye küçük bir kasabada bir spor malzemeleri mağazamız ve bir de marketimiz var," dedi Rob. "Büyük kızım da şimdi bizimle yaşıyor ve iki de küçük oğlumuz var."

"Rob hepsine balık tutmayı öğretiyor," dedi Kate. "Gerçekten de çok komik."

Rob gülümsedi. "Üç Komikler gibiler." Sonra gülümsemesi yavaş yavaş söndü ve kaşları düştü. "Araba kazanı duyunca çok üzuldüm."

Mark siyah deri ayakkabılarına baktı. "O kaza her şeyi değiştirdi."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ve eğer bu gezegende hayatının parçalanmasını anlayabilecek bir kişi varsa o da Rob Sutter'dı. Bir gün her şeye sahipsin ve ertesi gün bir bakıyorsun hepsi yok olmuş."

Mark ona baktı.

"Hayatımın bir daha asla iyileşemeyeceğini düşünüyordum. Şimdi ise hayal edebileceğimden bile daha iyi. Bazen Tanrı'nın kendi planları vardır. Bazen böyle boktan şeylerin olmasının bir sebebi vardır."

Tanrım, Mark Rob'u özlemişti. Hiç kimse böyle bir olay yaşadıktan sonra bu kadar felsefi konuşamazdı. "Kartpostallardaki yazılar gibi konuşuyorsun."

Rob gülümsedi. "Yeteri kadar önemsendiğinde-"

"Dur yoksa beni ağlatacaksın."

"Seni küçük kız." Rob güldü ve başını iki yana salladı. "Zaten sen her zaman duygusal bir enkaz olmuştun."

"Rob?"

İki erkek birden Kate'e baktılar. Sanki kocasını tanımıyor-muş gibi yüzü düşmüştü.

Rob birkaç kez gözlerini kırptı ve yanakları kızardı. "Özür dilerim, Kate."

Mark bir kahkaha attı. "Luc'u gördün mü?"

Rob etrafına baktı. "Martineau mu? Henüz değil. Ama Fish'i gördüm."

Mark birkaç yıl önce emekli olduğundan beri Bruce Fish'i görmemişti. O ve Sutterlar beraber fuayeden balo salonuna doğru ilerlediler. İçeride dans pistinin etrafını çevreleyen ve üstlerinde bir sürü mum olan yuvarlak masalar ve susamış kalabalığa hizmet etmek için iki tane de bar vardı. Bakışları loş odada gezindi ve tanıdık gelen bej elbisenin üzerinde durdu. Küçük bir grup insanla birlikte duruyor ve Sam sanki komedi kralıymış gibi söylediklerine kahkahayla gülüyordu.

Kate'e döndü. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Sonra da Rob'un elini sıktı. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Kendine dikkat et."

Mark, Chelsea'nin yanına doğru ilerlerken Hugh Miner ve eşi Mae'yle karşılaştı. Hugh, Seattle takımında bir efsaneydi. Mark Seattle'a transfer olduktan bir yıl sonra Dallas'a gitmişti.

Chelsea'nin olduğu yöne baktığında onun gitmiş olduğunu gördü. Gözleri odayı taradı ve sonra onu Walker Brooks'la dans pistinde dans ederken gördü. Dediklerini daha iyi duymak için Hugh'un eşine doğru eğildi ama gözleri Chelsea'nin üstündeydi. Kolları havadaydı ve sanki bir dansöz gibi kalçasını kıvrıyordu. O kadar da iyi sayılmazdı ama o elbisenin içinde o kadar güzel görünüyordu ki, dans edemiyor olması göze çarpmıyordu.

Mark, Hugh ve Mae'yle konuştuktan sonra koç asistanı po-

zisyonunun hâlâ müsait olduğunu söyleyen genel müdür Darby Hogue ile karşılaştı. Mark'ın pazartesi günü la konuşmasını istiyordu. Mark geleceğini söylemişti ama o sırada aklı başka yerde, yaklaşık altı metre ilerideydi. Darby'yi dinlerken Chelsea'nin önce Frankie'yle sonra da Sam'le dans etmesini izledi.

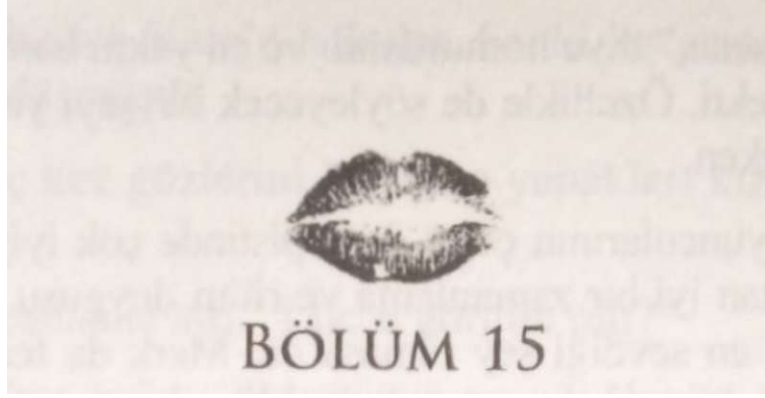
"Boş versene," diye homurdandı ve en yakın bara ilerledi. Onu takip etmeyecekti. Özellikle de söyleyecek bir şeyi yokken ve dans etmek istemezken.

Hokey oyuncularının çoğu dans pistinde çok iyidiler. Vücutlarında doğuştan iyi bir zamanlama ve ritim duygusu vardı. Zaman geçirmek için en sevdiği şey olmasa da, Mark da fena sayılmazdı ama bu kışını dans pistine sürükleyeceği anlamına da gelmiyordu. Bu gece kendini iyi hissediyordu. Bastonunu evde bırakacak kadar iyi. Hiç ilaç almamıştı ve birden ona kadar bir puan vermesi gerekirse ağrısı için üç diyebilirdi. Neredeyse hiç ağrısı yoktu ve içinden Chelsea'yi tutup dans pistine sürüklemek gelse de, birden kış üstü düşmeyeceğinin garantisi yoktu. Aynı, mutfakta onu tamamen çıplak bıraktığı ve cinsel organlarının birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta olduğu gün yaşananlar gibi. Beş dakika içinde onunla seks yapacaktı ama bunun yerine acıyla yere yığılmış ve utancından yerin dibine girmişti.

Birasından uzun bir yudum aldı ve Jules'un Chelsea'yi dans pistine götürmesini izledi. Jules genç ve sağlıklıydı, kışının üstüne düşmezdi. Jules onu kendisine çekince Mark'ın midesindeki asit göğsüne yükseldi ve adeta göğüs kemiğine yakın bir yerdeki bir noktayı eritti.

Şişeyi indirdi ve onun gülümsemesini izledi. Nasıl olduysa iki aylık kısa bir süre içinde, onu başından atmaya çalışmak yerine kendini kalabalıklar içinde onu ararken bulmuştu. Eskiden ondan hoşlanmadığı için kaçmaya çalışırken, şimdi de ondan çok hoşlandığı için kaçıyordu. Bu gezegende tekrar bir bütün gibi hissetmesini sağlayan tek kişi oydu. Bir erkek gibi.

Jules onu döndürdü ve sonra tekrar göğsüne yaklaştırdı. Birden Mark kendini çok yorgun ve yaşlı hissetti. Birasını boş tepsinin üstüne koydu ve kapıya doğru ilerledi. Dünyada onu dolduran tek kişinin, bir yandan da ne kadar da boş olduğunu hatırlatması ironik bir durumdu.

Grup "Harder To Breathe" şarkısını çalarken Chelsea, Jules'un omzunun üzerinden baktı. Jules'un elinin ağırlığını belinde ve avucunun sıcaklığını kendisinininkinde hissedebiliyordu. Jules'u seviyordu. Etkileyici bir vücudu olan yakışıklı bir erkekti ama Chelsea, balo salonunda etkileyici bir vücuda sahip olan başka bir yakışıklıyı arıyordu. Birkaç dakika önce Mark'ı barda görmüştü. Ama şimdi orada değildi.

"John Kowalsky birkaç yıl önce burada onur listesine seçilmişti," dedi Jules. "Bressler ve Savage gibi boyutlarıyla sahaya hâkim olan ve atışlarının hızı saatte yüz kilometre olan biriydi.

"O nerede?"

"Az önce söyledim ya. Dinlemiyor muydun?"

Hayır. "Özür dilerim. Müziğin sesi çok yüksek."

"Solundaki uzun kumralla dans eden adam. Bu oda hokey efsaneleriyle dolu."

Jules'un sesi çok heyecanlı çıkıyordu, sanki önemli bir programı sunmaya başlayacakmış gibi. Bir anda istatistikleri sıralamaya başlayacak gibiydi. "Peki kız kardeşime gerçek bir çıkma teklif etmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Chelsea, Jules onu sıkıntıdan boğacak bu konuşmaya başlamadan önce.

Jules bir an durdu. "Çok fazla tartışıyoruz."

"Bunun sebebi ikinizin de cinsel olarak kendinizi sıkışmış hissetmeniz." Chelsea durdu ve onun yeşil gözlerine baktı. "Birbirine homurdanıp duran ve tırmık atan kediler gibisiniz. Tanrı aşkına, git kardeşimi bul ve artık konuş onunla." Jules bir şey söylemek içini ağzını açtı ama sonra hemen kapadı. Müzik durdu ve Chelsea de yuvarlak masalardan birine ilerleyip çantasını aldı. Fuayenin içlerine doğru yürüyor, bir yandan da lavabonun nerede olduğuna bakmıyordu. Bu sırada Mark'ın birkaç metre ötede, kadınlı erkekli bir grupla beraber durduğunu gördü. Faith Duffy'yi dikkatle dinlerken başını yana doğru eğmişti. Sonra ceketini düzeltti ve yün pantolonunun cebine elini soktu. Sanki fuayenin diğer tarafında Chelsea'nin varlığını hissetmiş gibi, Faith Duffy'nin arkasında duran genç kadına baktı. Kahverengi gözlerini onunkilere dikti ve sonra da dudaklarına doğru indirdi. Gülmüştü ve takım sahibine bir şey söyledi ama bu sırada bakışları Chelsea'nin boynundan göğüslerine doğru gidiyordu. Chelsea birden omurgasından aşağı doğru sıcak bir hissin yayıldığını hissetti ve adımları yavaşladı. Kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Birayağını diğerinin önüne atıyor, gittikçe uzaklaşıyordu. Soğuk lavaboya varana kadar devam etti. Gezegende müsait olan bu kadar erkek olmasına rağmen, neden beraber olmaması gereken bu adama karşı bir şeyler hissediyordu ki?

Ellerini yıkarken çantasını lavabonun yanına, tezgâhın üstüne koydu. Gezegende bunca erkek varken bedeni neden sadece onunkine cevap veriyordu? Kendisini bu hissettiği şeyin aşk olduğuna dair kandırmayacaktı. Mark'ın onu sevmediği gibi o da Mark'ı sevmiyordu. Onların arasındaki ihtirastan daha fazlası değildi. İnsanı ısıtan ve çabuk alev alan yoğun bir ihtiras.

Ellerini kuruladı ve çantasını açtı. Çantanın ipek astarının üstündeki pembe dudak parlatıcısını aldı ve dudağına sürdü. Hayatında böyle bir karmaşaya ihtiyacı yoktu. Ne istediğini biliyordu. Bir planı vardı ve bunu mahvedebilecek tek kişi de bu adamdı. Aralarında geçenleri yanına kâr saymak ve ondan uzak durmaya devam etmek en iyisiydi. Ama elbette bu mümkün olmayacaktı. Özellikle de o, lavabonun tam karşısında, sırtını yanğın çıkış kapısına dayamış bir halde dururken. Lavabonun kapısı

Chelsea'nin ardından sallanarak kapandı ve Mark'ın yoğun bakışlarıyla karşılaşınca adeta ayakla

"Erkekler tuvaletini mi arıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Seni arıyordum."

"Ah. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Mark'ın bakışları onun boynuna doğru indi. "Hı hı."

Chelsea birden midesinde garip bir şeyler hissetti ve ona doğru yürüdü. "Nedir?"

Mark gözlerini kırptı ve sonra bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi. Cevap vermek yerine şöyle sordu. "Erkeklerle dans ederek iyi vakit geçiriyor musun?"

"Çok iyiler." Elbette onunla vakit daha güzel geçerdi. "Seni Ty Savage'la konuşurken gördüm. Ona minnettar olduğunu söylerken ciddi miydin?"

"Belki de. O kadar da kötü bir adam değil." Hafifçe gülümsedi. "Bir göt oğlanına göre."

Chelsea'nin heyecanlı gülüşü sanki gürültülü bir şekilde nefes alıyormuş gibi çıkmıştı. "Faith Dufîy'ye verdiği yüzüğü gördün mü?"

"Öyle bir yüzüğü fark etmemek çok zor. Sanki, ne kadar büyük alırsa, onun evet deme ihtimalinin daha yükseleceğini düşünmüş gibi."

"Öyle bir yüzüğe hayır demek çok zor olmalı."

"Büyük bir yüzük evli kalacağın anlamına gelmez." Başını kapıya dayadı ve kısık gözlerle ona baktı. "İnan bana, biliyorum."

Yorgun görünüyordu ve yüzü biraz çökmüş gibiydi. "Gelip seni alması için araba servisini aramamı ister misin?"

"Hayır."

"Benim için sorun değil."

"Kes artık. Ben yardıma muhtaç değilim."

"Biliyorum." Çantasını açtı ve cep telefonunu çıkardı.
"Ama"

"Buraya arabayla geldim."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Arabayla geldim."

"Kendi arabanla mı?"

"Başka neyle olabilir?"

Telefonunu çantasına geri koydu. "Eğer seni alacak bir araba servisi bulamadıysan beni aramalıydın."

"Chelsea..." Elleriyle yüzünü ovaladı. "Bir aydır araba kullanıyorum."

"Ama..." Ama onu dün öğlen doktor randevusuna götürmüştü. "Ama dün seni ben götürdüm."

"Biliyorum." Kollarını aşağı indirdi.

"Anlamıyorum." Ya kendisi deliydi ya da o. İkincisine inanmayı seçti. "Araba kullanmamdan nefret edersin."

"Doğru, ama araba kullanırken eteğinin bacaklarının yukarısına kalkması çok hoşuma gidiyor." Chelsea'nin eline uzandı ve onu yakınına çekti. "Elbisenin altına ne giydin?"

Belki de deli olan Chelsea'ydi çünkü, "Hiçbir şey," diye cevap verdi ve bunun sonucunda olacakları biliyordu. Mark'ın bakışlarının, üstünde sıcak ve yoğun bir şekilde dolaşacağını biliyordu.

Öyle de olmuştu. "Benimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum. Tanga giymedim çünkü ipi kalçamda belli oluyordu. Bu yüzden çıkarmak ve böyle gelmek zorunda kaldım."

Mark boştaki eliyle arkasındaki kapıyı açtı ve onu merdivenlere doğru çekti.

"Mark!"

"Bana böyle bir şey söyledikten sonra senin Sam'le git-

mene izm vereceğimi mi sanıyorsun?" Sırtını kapıya dayadı v Chelsea'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Elbette böyle bir şey olmayacak."

Chelsea onu yakalarından tuttu ve yüzüne baktı. "Sam'le ya da başka biriyle bir yere gitmeyecektim zaten."

"Doğru." Elini aşağı indirdi ve elbisesinin askısını kolundan aşağıya doğru kaydırды. "Benimle geliyorsun."

Chelsea'nin avuçları Mark'ın ceketinin içerisine kaydı ve göğsüne doğru ilerledi. "Ne yapacağız?"

"Seks. Bütün gece."

Bütün gece seks yapmak hoşuna giderdi. "Bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyorsun, ben senin için çalışıyorum."

Mark başını iki yana salladı ve elini kolundan yüzüne doğru kaydırды. "Hayır, ben sana para falan ödemiyorum."

"Senin için çalışmam sebebiyle maaş alıyorum."

"Ve bugün cumartesi. İşte değilsin."

Chelsea'nin ihtiras dolu düşünceleri için bu yeterince mantıklı bir cevaptı ve parmak uçlarının üstünde doğrulup adamın boynuna bir öpücük kondurdu. "Yani teknik olarak bunu yaptığım için ödeme almıyorum."

Mark nefesi titreyerek inlerken bir elini onun boynuna götürdü diğer elini de poposuna doğru indirdi. Chelsea onun sıcak, tuzlu tenini öptü ve kravatını açtı. "Ya da bunu." Boynunu tümüyle açıkta bırakana kadar parmakları düğmelerle uğraştı. "Seni istiyorum Mark Bressler." Dilini onun boynunda gezdirdi. "Her yerini öpmek istiyorum."

Mark'ın parmakları onun saçlarında gezindi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Ben seni öpene kadar değil," dedi sıcak bir nefesle. Onu sertçe öptü ve genç kadının vücuduna, onu kıvrandıran bir tutku yerleşmesini sağladı. Göğüsleri gerilmiş ve kalçası ısınmıştı. Birden öpücük çılgınca bir ihtiyaca, açgözlülüğe ve hâkimiyete dönüştü. Mark'ın elleri adeta her yerdeydi, sonra elbisesinin üst kısmını indirdi ve göğüslerini ortaya çıkardı. Kadının göğüs uçları onun gömleğine sürtünüyordu. Vücu

dundaki her bir nokta uyarılmıştı. Mark onu bir koluyla sarmış, kendine doğru bastırarak yukarı doğru çekiyordu. Sert göğsüne ve daha da sert olan penisine doğru. Ona yapışık bir halde duran Chelsea, Mark'ın ereksiyonunun uzunluğunu vajinasından göbeğine kadar hissediyordu.

Mark sıcak elini elbisesinin arkasından içeri soktu ve bacaklarının arasını avuçladı. Sıcaklık Chelsea'nin vücudunun ana noktasında toplanmıştı ve bacakları titredi. Mark'ın kolu onu daha da sıkıca sararak düşmesine engel oluyordu. "Islanmışsın."

"Sertleşmişsin."

Mark alnını ona dayadı. "Bunun için bir şey yapalım."

"Burada mı?"

Başını iki yana salladı ve elini bacaklarının arasından çekti. "Beş dakika içinde benimle ön tarafta buluş."

Chelsea dudaklarını yaladı. "Nereye gidiyoruz?" Bunun bir önemi olduğundan değildi bu soru. Onun götüreceği her yere giderdi.

"Eve. Benim evime."

Chelsea kollarını indirdi ve eteğini aşağı indirip bacaklarını örttü. Bunun merdivenlerde sevişmekten daha iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. "Buraya kardeşimle geldim."

"Ama buradan benimle ayrılıyorsun."

Elbisesini yukarı çekip göğüslerini örterken dudağını ısırdı. "Nasıl görünüyorum?"

Mark hafifçe gülümsedi. "Tahrik olmuş. Sanki birazdan sevişecekmişsin gibi."

Chelsea saçını düzeltti. "Şimdi daha mı iyi?"

"Hayır." Mark onun elbisesinin yakasını düzeltti ve sonra da ellerini göğüslerinin üstüne koyup dekoltesini eski haline getirdi. Sonra geriye yaslanıp ona baktı. "Dışarıya böyle çıkamazsın."

Chelsea aşağı baktı ve göğüs uçlarının dikilmiş olduğunu gördü. Avuçlarını üstlerine koyup bastırdı.

Markkravatınıboynundançektiveceketinincebinesokuşturdu."Bunun faydası olmaz." Ce omuzlarına koydu. "Beş dakika." Ceketin yakalarını tuttu ve onu Chelsea'nin göğüslerinin üzerine çekti. "Eğer beş dakika içinde ön tarafa gelmezsen, gelir ve seni buradan ben alırım."

"Orada olacağım."

Mark çekmeceyi açmış prezervatif kutusunu çıkarırken, Chelsea de Mark'ın ceketini mutfaktaki tezgâhın üstüne koydu. Mark'ın gömleğini aşağı doğru çekti ve asansöre kadar gittikleri kısa sürede Chelsea'nin ayakkabıları çıkmıştı ve Mark'ın gömleği de yerde duruyordu. İkinci kata çıkarken Chelsea onun keme-rini açıp çıkardı. Ayakkabıları ve çorapları da yatak odasına gi-derken koridordaki yerlerini almışlardı. Mark geri geri koltuğa doğru yürürken bir yandan da Chelsea'yi öpüyordu. Elbisesinin arkasındaki fermuarı açtı ve Chelsea de onun pantolonunun fer-muarını indirdi. Kıyafetleri yere düştü ve Chelsea bir elini onun sert göğsünde gezdirirken, diğerini de onun iç çamaşırının içine doğru sokuyordu. Mark'ın iç çamaşırı haricinde ikisi de çıplaktı-lar. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, Chelsea'nin göğüs uçları Mark'ın göğsündeki tüylere sürtünüyordu.

Mark derin bir nefes aldı. Chelsea onun sıcak ve büyük pe-nisini avuçlarken Mark geri çekilip ona baktı. Chelsea başparma-ğını onun kabarmış damarları üstünde gezdirirken kaşları birden endişeyle düştü. Bir porno yıldızı gibi bir alete sahip biriyle se-vişmenin nasıl olacağını merak ediyordu.

Mark prezervatif kutusunu koltuğun üstüne attı ve elini Chelsea'nin, onun kalın penisinin üstünde duran elinin üzerine koydu. "Endişeli görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Hiç merak etme."

Chelsea ona inandı ve iç çamaşırını aşağı doğru indirdi. Onun önünde diz çöktü ve penisindeki temiz sıvıyı yaladı ve son-ra da dilini penisinin mükemmel başının etrafında dolandırdı.

Mark inledi ve Chelsea onun yarı kapalı duran gözlerine baktı. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

"Devam etmemi ister misin?"

"Tanrım, evet." Chelsea gülümsedi ve onun aletini alabildiği kadar ağzına aldı. Mark'ın eli aşağı indi ve parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. Chelsea onu sertçe emiyor, hayalarını avuçluyor ve penisinin başındaki duyarlı damarı diliyle okşuyordu. Kısa bir süre içinde, Mark onun ağzının içine boşaldı ve penisi birden öne gidip boğazına değdi. Mark bitirene kadar Chelsea pozisyonunu değiştirmede. Daha sonra Mark ona uzandı ve ayağa kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi ve onu göğsüne çekti. Chelsea'yi öptü ve beraber koltuğa oturdular. Chelsea onun kucağında çıplak bir şekilde oturuyor ve dizleri onun bacaklarına dokunuyordu. Mark rahatlamış olabilirdi ama Chelsea hâlâ tahrik olmuş bir haldeydi ve elleri onun omuzlarında, kollarında ve boynunda geziniyordu. Birden aklına onu korkutan bir düşünce geldi ve ona bakmak için geri çekildi.

"Tekrar kaldırabilir misin?"

Mark bir kahkaha attı. "Bu bir soru mu yoksa istek mi?"

"İkisi de."

"Evet. Sanırım bunun üstesinden gelebilirim." Mark ellerini onun beline kaydırды. "Koltuğun üstüne çık ve bacaklarını yüzüme doğru aç," diye yönlendirdi onu.

"Ne?"

"Sıra bende." Onu daha sıkı tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Chelsea derinin üstünde biraz sallandı. "Aynen böyle." İleriye uzanıp onun bacaklarının içini öperken kafasını kaldırıp ona baktı. "Ayağını omzuma koy." Dediğini yaptı ve sonra Mark tekrar konuştu. "Haftalardır sana bunu yapmayı hayal ediyordum." Vajinasını boşdaki eliyle ikiye ayırdı ve onu sıcak ağzının içine aldı.

"Ah, Mark," diye inledi Chelsea. Dili onun kaygan etinde

kayıyor ve ona hayatındaki en mükemmel oral seksi yapıyordu Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Orada kalmaya devam etti ve sanki bir şeftalinin suyunu emermiş gibi hafif dokunuşlar ve öpücüklerle onu tatmin etmeye devam etti. Sıcak bir orgazm dalgası Chelsea'nin vücudunu titretene kadar devam etti. "Ah Tanrım, Mark," diye haykırdı. Tam olarak bir çılgılık değildi ama sonra derin ve tatmin olmuş bir inleme eşliğinde ayak parmaklarından başlayarak bütün vücudu tekrar titredi. Bittiğinde kendini çok yorgun hissediyordu ve yavaşça aşağı doğru kaydı. Mark'ın dudakları onun vajinasından göbeğine doğru kaydı. Chelsea'nin göğüslerini ve göğüslerinin arasını öptü. Chelsea dizlerinin üstüne çöktü ve bu sırada Mark prezervatifi çıkarıp uzun, sert penisine taktı. Tekrar sertleşmişti ve onun bacaklarının arasındaki yerini aldı. Chelsea otururken onun yüzüne baktı. İçine ilk girişiy-le gözleri sonuna kadar açıldı. "Bunun işe yarayacağından emin değilim."

Mark derin bir nefes aldı. "Beni bırakma." Göz kapakları ağırlaşmıştı ve ona sıcak bir bakış attı. "Beni şimdi bırakma."

Chelsea aşağı doğru kaydı. "Seni bırakmayacağım." Her saniye bakışları daha da ateşli oluyordu.

"Çok darsın."

"Çok büyüksün." Santim santim, Chelsea devam etti, esnediğini hissediyor ve Mark'ın penisinin içine tam olarak oturduğunu hissediyordu. Mark ellerini onun üst bacaklarına koydu ve onu nazikçe aşağı doğru kaydırdı. Chelsea acı hissetmiyordu ama tam olarak rahat olduğu da söylenemezdi.

Mark onun poposunu avuçladı. "Öyle güzelsin ki."

Chelsea ona baktığında gözlerinin hâlâ sıcak ve kadifemsi olduğunu gördü, kendini güzel hissetti hayatındaki en iyi orgazmlarından birini yaşatmıştı ve kalbinin göğsünde sıkıştığını hissediyordu. "Teşekkürler."

"Hazır mısın"

Başını salladı ve Mark onu uzun, kalın aletin üzerine kaldırdı. Bir prezervatif giymek zorunda olması kötü olmuştu çünkü Chelsea onun sıcak etini kendininkinin üstünde hissetmeyi çok

isterdi. Kalın damarlarını kaygan vajina duvarlarında hissetmeyi. Penisinin iri başı, onun G noktasına sürtünüyor ve Chelsea'nin tutkusunu tekrar uyandırıyor. Chelsea onunla birlikte yavaşça yukarı ve aşağı doğru hareket ediyordu, mükemmel bir ahenk yakalamışlardı. Chelsea onun omuzlarına sıkıca tutunarak onun hızlanan ritimine ayak uydurmaya çalıştı. Başını arkaya doğru attı ve bunun asla bitmemesini diledi.

"Aman Tanrım!" Chelsea, ona kendini kaybettiren bu zevkin etkisiyle ve tam bir coşkunlukla Mark'ın üstünde gidip geliyordu. Zevk gittikçe artıyordu. Onun ismini haykırmış olabilirdi. Yukarı doğru büyük bir zevkle hareket ederken ne söylediğinden emin değildi. İlkinden daha yoğun bir şekilde zirveye ulaşırken zevk yükseliyor ve daha sıcak bir hale geliyordu. Artan ısı vajinasının içindeki kasların kasılmasını sağlıyor ve vücuduna bir ateş yayıyordu. Her hücresi alev almıştı ve Mark onun içinde gidip gelmeye devam ederken ağzını açtı ve sessiz bir çığlık attı. Mark'ın elleri poposunu gittikçe daha çok sıkıyordu ve sonra birden durdu. Mark'ın kollarındaki kaslar ve göğsü adeta taş dönmüştü. Gürültülü bir şekilde nefes alıyordu ve sonra yüksek sesle bir küfür savurdu. Bu bir kadın çıplığına eş sayılacak bir sestti.

Chelsea gülümsedi.

"Canını mı acıttım?" diye sordu Mark.

"İyiyim." Kendini biraz ham hissediyordu ama bunu önemsemeyecek kadar memnundu. "Sen iyi misin?"

Kendini beğenmiş bir erkek edasıyla gülümsedi. "Evet. Orgazmın uzun sürdü."

"Bana daha fazla dayanamayacağın için endişelendin mi?"

"Hayır. Üstesinden gelebilirim." Başını iki yana salladı ve ellerini kalçalarından beline doğru kaydırıldı.

Chelsea yüzünü onun sıcak boynuna gömdü. "Biraz daha yapabilir miyiz?"

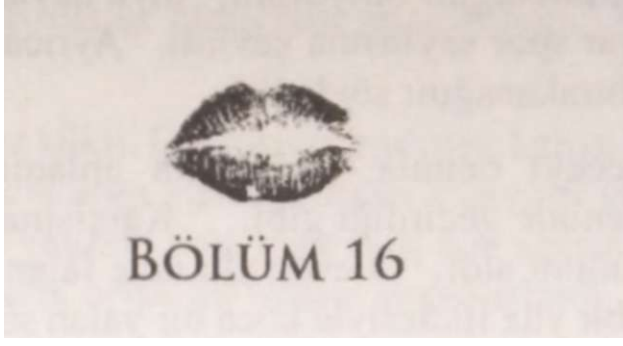
Mark'ın elleri onun çıplak poposunda gezindi. "Tatlım bunu bütün gece yapacağız."

Ve yaptılar. Chelsea onun yatağından çıkıp yerden elbisesini alana kadar üç keredahayaptılar. O elbisesini giyerken, panjurların arasındaki pencereden gün Saat dört gibi uyuyakalmışlardı. Mark dondurulmuş pizzayı ısıttıktan ve dondurma yedikten biraz sonra.

Chelsea arkadaki fermuara uzandı ve kapıya doğru hareket etti. Koridora çıkmadan önce beyaz çarşafıya sarınmış uyuyan adama son bir bakış attı. Yavaş adımlarla merdivenden inip mutfığa girdi. Ayakkabılarını ve çantasını aldı. Çantasından cep telefonunu çıkardı. Bir taksi çağırdı ve evden dışarı, temiz havaya çıktı. Hayatı boyunca birkaç kez seks yapmanın utancıyla acı çektiği olmuştu. Sabahın sert ışıklarında bir gece önceki gecenin verdiği utanç duygusu... Pişmanlığın midesine otuz kiloluk bir yumru gibi oturması...

Garipti ama Mark'la böyle bir şey hissetmiyordu. Utandığını hissetmiyordu. Hissetmeliydi. Onunla sevişmesi doğru değildi. Kötüydü ve büyük ihtimalle utanç ve pişmanlık duygularını yaşayacaktı. Ama daha sonra.

Şimdi... şimdi kendisini oldukça sakin hissediyordu. Rahatlamış. Mutlu ve tamamen arınmış.

Chelsea Bo'nun dairesine girerken ayakkabılarını eline aldı ve onu uyandırmamak için parmak uçlarında yürüdü.

"Geceyi nerede geçirdin?"

Etrafında dönerken birden ayakkabıları elinden düştü. Jules yine gömleksiz bir şekilde mutfakta duruyordu. "Tanrım," dedi derin bir nefes alarak ve elini kalbine götürdü.

Jules omuz silkti. "Kahve yapıyorum."

Kahve kulağa çok iyi gelmişti. "Hemen dönerim," dedi ve odasına daldı. Büyük bir kapşonlu sweatshirt ve şort giydi. Yatağı kimse uyumamış gibi hâlâ yapılı duruyordu. Koridora çıktı ve kardeşinin odasına baktı. Bo çarşafların içinde tamamen çıplak bir şekilde uyuyordu.

Chelsea mutfağa gitti ve bir kupa aldı. "Anlat bakalım." Kendine kahve koydu ve masada oturan adama baktı. "Kardeşimle evlenecek misin?"

Gazeteden başını kaldırıp ona baktı. "Bressler seninle evlenecek mi?"

"Bay Bressler'la olduğumu kim söyledi." Tanrım, başka kimsenin anlamamış olduğunu umuyordu.

"Çıkarken üstünde onun ceketini vardı."

Ah tabii ya. "Onun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hugo Boss takımı giyen sadece iki erkek vardı. Mark ve Ty Savage."

Tanrım, Jules elbette böyle bir şeyi fark edecekti.

"Ty'la gitmediğini biliyorum," diye devam etti Jules ve bakışlarını tekrar spor sayfasına çevirdi. "Ayrıca Bo bana onu arabayla evine bırakacağını söyledi."

"Bu, geceyi onunla geçirdiğim anlamına gelmez. Yani Bo'nun ve seninle geçirdiği gibi..." Karşısına oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. "O evde altı tane falan oda var." Ve sonra çok ciddi bir yüz ifadesiyle koca bir yalan söyledi. "Zaten Bay Bressler benden o kadar hoşlanmaz bile." Yüzü asıldı. Belki de bu koca bir yalan değildi. Aslında bir rodeocu gibi üstünde gelip giderken ondan hoşlanmıştı. Ayrıca Mark önce küvette, sonrada yatağında ondan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Ve sen de odaların birinde mi kaldın?" Ona inanmakla inanmamak arasında gidip gelirken şüpheli görünüyordu.

Aklından son sevişmeleri geçerken evet anlamında başını salladı. Yüce Tanrım, hayatında hiç böylesine mükemmel bir şekilde ona sahip olunmamıştı. Adam yaptığı hiçbir şey için izin istememişti. Sadece yapmıştı ve o kadar iyi yapmıştı ki, Chelsea durmaması için ona yalvarmıştı. Birden yanakları alev aldı ve başka tarafa baktı.

"Yalan söylüyorsun."

"Kardeşimle çıkıyor musun? Yoksa bu tek gecelik bir şey mi?"

Jules kaşlarını çattı. "Konuyu değiştirme."

Chelsea gülümsedi ve sorularını tekrarladı.

"Bo'dan hoşlanıyorum. Hem de çok. Onu asla kullanmam."

Söylediği anlamlıydı ama o kendini kullanılmış hissetmiyordu. Belki biraz endişeliydi ve korkuyordu çünkü pazartesi sabahı Mark'ın ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Ama kullanılmış hissetmiyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Bo sabahlığının kuşağını bağlayarak içeri girerken.

"Biraz önce." Bo ağzını açtığı sırada Chelsea elini havaya kaldırdı. "Mark'ın altı tane yatak odası var. Ben de içlerinden birini seçtim." Bu doğrudu. Onunkini seçmişti.

"Onun Bay Bressler olduğunu sanıyordum," diye hatırlattı Jules.

Chelsea omuz silkti. Dikkatini kendisine kahve koyan Bo'ya çevirmişti. Bo bakışlarını yavaşça Jules'a çevirdi ve yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Dün gece ikisi için seksten daha fazlası olmuştu. Daha çok ortak bir tatmin yaşamışlardı.

Chelsea ayağa kalktı. Birdenbire içine bir pişmanlık oturmuştu, hayır bu gelmesini beklediği pişmanlık değildi. Geceyi Mark Bressler'la geçirdiği için pişman değildi. Böyle hissediyordu çünkü Mark'ın ona asla Jules'un Bo'ya baktığı gibi bakmayacağını biliyordu.

"Uyuyacağım," dedi ve koridora çıktı. Biraz önce içinde hissettiği endişe büyümüştü. Pazartesi sabahı ona ne söyleyecekti? O her zamanki tavrını takıp onu görmezden mi gelecekti?

Bunu öğrenmek için pazartesiye kadar beklemesine gerek kalmadı. Mark öğlen onu aradı. Chelsea'nin sesi uykuluydu ama daha gözlerini açmadan bunun o olduğunu biliyordu. Bir medyum olduğu için değil, çalan ona ait zil tonu olduğu için.

"Neredesin?" diye sordu Mark. Sesi adeta göğsüne işlemiş ve kendisini hem donuk hem de heyecanlı hissetmesine sebep olmuştu.

"Yataktayım."

"Hazırlanman ne kadar sürer?"

Yatakta doğruldu. "Ne yapmak için?"

"Issaquah'a gitmek için."

"Neden Issaquah'a gitmek isteyeyim ki?"

"Oradaki eve bakmak istiyorum. Sen de benimle geliyorsun."

Bunu ona sormamış olması çok tipikti. "Bugün boş günüm."

"Ne olmuş?"

"Ne olacak, gelir misin diye sorman gerekiyor."

Mark derin bir iç çekti, Chelsea onun nefesini adeta kulağında hissemişti. "Chelsea, lütfen be"

Chelsea yatağın kenarında duran ayaklarını sallıyordu.
"Sana geçen ay gösterdiğim evi görmeye mi?"

"Evet, hâlâ müsait mi?"

"Bilmiyorum. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Mark bir kahkaha attı. "Çünkü bana daha fazla ev göstermeni istiyordum."

Bunun gerçekten de hiçbir anlamı yoktu.

"Yarım saat içinde hazır olabilir misin?"

Kardeşini ve Jules'u düşündü. "Bana bir saat ver ve kapının önünde buluşalım." Kardeşinin ve Jules'un, çalıştığı adamla birlikte çıkıp gittiğini görmelerini istemiyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. O duştan çıktığında kardeşi ve Jules çoktan gitmişlerdi.

Chelsea çok dikkatli giyindi, bileklerine uzanan mavi bir etek ve bir de köylü gömleği. Saçını atkuyruğu yaptı ve ayağına da taşlı terliklerinden birini giydi. Kapıyı tam kapattığı sırada Mark da öğlen ışığı altında parlayan arabasıyla apartmanın önüne gelmişti. Tam Chelsea'nin önünde durdu ve kapı açıldı. Koca bir el arabanın kapısını tutarak ayağa kalktı ve Mark ona doğru ilerledi, yine her zaman giydiği beyaz tişörtüyle mavi koşu pantolonunu giymişti. Bugün adımları biraz daha yavaştı.

"İyi misin?"

"İyiyim." Sanki bir şeye sinirli gibi kaşları çatılmıştı. Onu öldürmekle tehdit ettiği zamanki gibi değildi ama kızgındı. Yada ağrısı vardı.

"Biraz" Tam o sırada Mark onun nefesini keserek dudaklarını dudaklarına dayadı. Dün gece ona yaptığı birçok şey gibi

bu öpücük de adeta ona tecavüz eder gibiydi. Chelsea tam kendini kaptırdığı sırada Mark geri çekildi ve, "Sakın bir daha gizlice evimden kaçıp gitme," dedi.

Chelsea nemli dudağına dokundu. "Gizlice kaçmadım."

"Hayır kaçtın."

Gerçekten de gecenin bir yarısı çıkıp gittiği için kızmış mıydı? "Gitmeden seni uyandırmadığım için mi üzgünsün?"

"Üzgün değilim." Bakışlarını uzağa çevirdi. "Ben üzülmem."

Ama üzgündü, "özür dilerim, seni kırmak istememiştim."

Mark tekrar ona baktı ve sinirli bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Ben kırılmam. Ben bir kız değilim."

Bu söylediği o kadar komikti ki Chelsea denemesine rağmen gülümsemesine engel olamamıştı. "Bir kız olmadığını biliyorum. Sanırım dün gece bunu kanıtladın."

Mark'ın dudağı seğirdi. "Yorgun musun?"

"Biraz. Ne zamandır bu kadar egzersiz yapmamıştım."

Mark onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. "Bardan kaldırdığım öylesine bir kadın değilsin Chelsea. Tek gecelik bir ilişki değilsin. Benden kaçma."

Eğer tek gecelik bir ilişki değilse neydi? "Tamam."

Chelsea'nin elini tuttu ve yolcu koltuğuna ilerledi. "Açlıktan ölüyorum. Burada bir yerde mi yemek istersin yoksa Issaquah'da mı?"

Döndü ve Mark'a baktı. Güneş saçını parlatıyordu. Tek gecelik bir ilişki olmayabilirdi ama onun kız arkadaşı da değildi. Bütün ilişkilerin başladığında geçtiği o belirsiz noktada bile değillerdi. Mark için çalışıyordu. Onunla çıkamazdı. O zaman bu arabada ne yapıyordu? "Issaquah buradan ne kadar uzakta?"

"Daha birkaç hafta önce gitmiştik."

"Geçtiğimiz haftalarda birçok yere gittik."

Chelsea yolcu koltuğuna oturdu ve ona baktı. "Hepsini aklımda tutamıyorum." Hem zaten sadece bir sandviçti. Bir sandviğin hiçbir anlamı yoktu. Beş dolardı ve kendisi de ödeyebilirdi

"On dakikalık yol." Mark onun kapısını kapattı ve diğer tarafa geçti. "Ya da B planını uygulayabiliriz," dedi arabaya binerken. "Eve gidip pizza ısmarlar ve yatağında yeriz."

Chelsea bir kahkaha attı. "Issaquah sadece bir oyun muydu?"

"Hayır, ama en nihayetinde nasıl olsa evime gideceğiz. Neden boşuna vakit harcayalım ki?" Geri vitese aldı ve park yerinden çıktı.

Belki de ona karşı biraz direnç göstermeliydi. Zor kızı oynamalıydı. Ya da baştan çıkmamak için ona karşı çıkmalıydı. "Evi görmek istemiyor musun?"

"Yarın emlakçıyla birlikte görebilirim." Mark omzunun üzerinden ona baktı. Gözlerinde ve sesinde buğulu bir hava vardı. "Seçim senin."

"Plan B." Zayıftı. Baştan çıkarılmaya direnci olmayan bir günahkârdı.

Mark güldü. "Güzel cevap. Pişman olmayacaksın."

Ve pişman olmadı. Oturma odasında pizza yiyip, Mark'ın devasa televizyonunda film izlediler. Elbette televizyonunda her kanal vardı.

"Televizyonunda bile Premium paket var," dedi Chelsea.

Mark güldü ve onun boş tabağını aldı. "Endişelenmen gereken sadece bir paket var," dedi tabağı koltuğun yanına yere koyarken. Chelsea'yi, bacakları onun üstünde ikiye ayrılıp oturma kadar üstüne doğru çekti. Chelsea ellerini onun geniş göğsüne koydu ve derin kahverengi gözlerine baktı.

"Bu sabah yine seni isteyerek uyandım."

"Dört kere yaptık."

Mark sıcak ellerini onun bacaklarında gezdirdi. "Yetmedi. Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum." Başparmaklarıy-

la Chelsea'nin iç çamaşırının tam orta noktasını okşamaya başladı. Chelsea'nin vücudu ısındı ve gerildi. "Sen de beni istediğini söyle."

Chelsea birden kuruyan dudaklarını yaladı ve başını salladı.

Başparmaklarından birini, onun külodunun içine kaydırды ve çıplak kasığına dokundu. "Söyle."

Onun için önemli görünüyordu, bu yüzden, "Seni istiyorum Mark," dedi. Sonra bluzunu çıkardı.

"Neden?" Parmağını onun kaygan vajinası dokundurunca Chelsea yüksek sesle inledi.

"Çünkü seni istemem konusunda çok iyisin." Yüzünü onun-kine yaklaştırdı. "Çünkü sana ihtiyacım var."

Öğleden sonrasının geri kalanını da ona ihtiyaç duyarak geçirdi. Sıcak ve terli bir halde Mark'ın vücudunda gezindi. Yanından ayrıldığında saat on olmuştu ve kendisini bitkin bir halde yatağına attı. Bo ona, geceyi Jules'la geçireceğini söyleyen bir not bırakmıştı ve Chelsea kardeşini ertesi gün işe gitmek üzere evden çıkana kadar görmedi. Mark'ın kapısına vardığında yine midesine ağır bir endişe hissi oturmuştu. Pazartesi sabahıydı ve Mark'la geçirdiği hafta sonunun gerçek olduğunun farkına varmıştı. Asla çalıştığı ünlüyle aşk yaşayan o kadınlardan biri olmak istememişti, yani patronuyla. Kırık bir kalple ve işsiz olarak giden kadınlardan biri olmak istememişti.

Mark'ın ön kapısı kilitli değildi ve ofisinde, bilgisayarının karşısına oturmuş, iki parmağını kullanarak bir şeyler yazıyordu. "Issaquah'daki evin fiyatı yirmi bin dolar düşmüş," dedi ona hiç bakmadan. "O ev şu senin beğendiğin, büyük giyinme odası olan ev değil miydi?" E-postayı gönderdi masanın yanında duran bastonu aldı.

"Evet. Döner ayakkabı dolabı da vardı." Onun beğenmesinin ne önemi vardı ki? "İyi misin? Birkaç gündür bastonunu kullandığını görmemiştım."

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor." Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Eğer bu seni üzdüyse yukarı gelip bana bir masaj yapabilirsin." Chelsea'nin saçını kulağının arkasına attı.

"İş tanımımnda böyle bir şey yok." Baştan çıkmadan önce bir adım geri çekildi ve yüzünü onun avucuna çevirdi. "Eğer senin için çalışmaya devam edeceksem bazı sınırlar koymalıyız." Belki de kurallar olursa o üzgün klişelerden biri haline gelmezdi.

Mark elini onun kalçasına koydu. "Ne sınırı?"

"Hafta içi seks yok."

"Saçmalık bu. O zaman geriye sadece hafta sonları kalıyor.

"Tamam," diyerek uzlaşmaya vardı. "İş saatleri içinde seks yok." Ve bu konuda ciddiydi. Eğer içinde kalan haysiyetini korumak istiyorsa, en azından denemeli, Mark'la olan iş ve kişisel ilişkisini birbirinden ayırmalıydı.

"Hatırlamaya çalışırım."

Ama hatırlamadı. Hatta denemedi bile. Güçlü olmak ve aralarındaki mesafeyi korumak Chelsea'ye düşüyordu. Ona sürekli elini poposuna ya da bacaklarına doğru kaydırmasının iş ahlâkına uymadığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Ve üç kişi hokey oynadıkları sırada poposuna dokunması da tamamen yasadışı bir iletişimdi. Kıç üstü düştüğünde bile. Derek gittikten ve saat beş buçuğu gösterdikten sonra kendisini öpmesine izin veriyordu.

Bütün hafta boyunca kardeşini çok fazla görmemişti. Ama bu onu şaşırtmamıştı. Bo işlerini böyle yürütürdü. Bu işi yeni erkek arkadaşı da olsa kendini tamamen verirdi. Genelde ilişkileri hep kalp kırıklığıyla bitmişti. Gerçi Chelsea'nin içinde Jules'la ilgili iyi bir his vardı. İşlerin yolunda gideceğini hissediyordu. Keşke kendisi için de aynı şeyi söyleyebilseydi.

Mark'la ilişkisinin nereye gideceğini bilmiyordu. O kadar yeni, değişik ve korkutucuydu ki. Herşeyden de korkuncu ise, Los Angeles'a taşınma fikrinin Chelsea'ye artık hiç çekici gelmiyor oluşuydu. Bir erkek için hayallerinden vazgeçen o kadınlardan biri olmak istemiyordu. Mantığı ve yüreği bir savaşa girmişti ve savaşı yüreği kazanacak diye çok korkuyordu.

"Zil tonunu değiştirdim," dedi Chelsea yatağa uzanmış *Küçük Çin de Büyük Bela* filmini izlerlerken. Bir hokey oyuncusuna göre diyalogları hatırlamada bu kadar iyi olması şaşırtıcıydı.

Mark komodinin üstünden telefonunu aldı ve bir numara çevirdi. Chelsea'nin çantasından Pink'in Bela şarkısının sesi yükseliyordu.

"Bela sensin," dedi Mark. "Bundan hiç şüphem yok."

"Bela sensin."

Mark onun elini aldı ve parmaklarını öptü. "Verandama geldiğinden beri beladan başka bir şey olmadın." Bir kere daha Chelsea bu ilişkinin nereye gideceğini merak etti.

Stanley Kupası partisinden sonraki cumartesi Mark Oklohama müzikaline aldığı biletlerle ona bilet aldı. Chelsea'nin kalbinde onun için biraz daha yer açıldı. "Müzikalleri sever misin?"

"Hı hı."

Ne yalancı ama.

Oyundan sonra Mark onu kendi evine götürdü. Onu yatağa götürmek yerine elinden tuttu ve karanlık eve doğru ilerlediler. Salona açılan kapıları ini. Beyaz halının tam ortasında duran Stanley Kupası haricinde oda bomboştu. Kupanın içinde bir şişe Dom Perignon ve etrafında buzlar vardı, kristal avizenin prizmaları, parlak gümüşün üstünde prizmalar oluşmasına yol açıyordu.

"Aman Tanrım." Chelsea bir metrelik kupaya doğru ilerledi. "Demek ki kupaya alma sırası sana geldi ve aldın."

"Evet."

Chelsea boş odaya bir bakış attı. "Kupa birisindeyken şeref kurulundan birinin sürekli yanında olması gerektiğini sanıyordum."

"Her zaman değil." Chelsea'nin arkasına geçti ve uzun kollarını onun beline sardı. "Diğer çocukların hepsi kupayı strip-tiz kulüplerine ya da spor barlarına götürdüler. Walker, Space Needle'in tepesine götürdü ve Daniel da üstü açık arabasına koyup gezdi. Kupa kazanma hayalini kuran herkes kupayı alınca onunla ne yapacağını da düşünür. Şimdi sıra benim hayalimi yaşamaya geldi." Chelsea'yi saçından öptü. "Eğer senin için sorun olmayacaksa çıplak bedenin üstünde şampanyayı patlatıp seni ıs-

latmak ve sonra da kupanın önünde seninle sevişmek istiyorum.*'

"Hep bu hayali mi kurmuştun?"

Mark başını iki yanına salladı ve Chelsea'yi alnından öptü. "Bu hayalimden bile daha iyi."

Chelsea yazlık elbisesinin arkasındaki fermuara uzandı. Kalbi öyle hızla atıyordu ki, göğsünün ağrıdığını hissetti ve o an odada öylece dururken, bu adamı bırakıp gitmek için aklına tek bir iyi neden bile gelmiyordu. Onunla bu anı geçirmeyi hak eden onca insan arasından Mark, onu seçmişti.

Elbisesi kayıp yere düştü ve Chelsea sütyeni, külotu ve on santimlik topukları olan yılan derisi ayakkabılarıyla Mark'ın karşısında duruyordu.

"Ayakkabıların kalsın," dedi Mark şampanya şişesini alırken. "Beni tahrik ediyorlar."

Chelsea her şeyin onu tahrik ettiğini fark etmişti. "Kolay-sın."

"Ve ucuzum da."

Hiç de değildi. Mark şampanyanın tıpasını iterken Chelsea de sütyenini ve külotunu çıkarıp fırlattı. "Halıyı ıslatıp yapış yapış yapacaksın."

"Ben seni ıslatıp yapış yapış yapmayı planlıyorum." Şampanya tıpası yumuşak bir şekilde fırladı ve perdeye çarptı. Şampanyanın ağzından hoş ve gazlı bir buğu çıktı ve sonra da bunu bir köpük akışı takip etti. Mark şişeyi dudaklarına götürdü ve uzun uzun birkaç yudum aldı. "Gözlerini kapa."

Chelsea dediğini yaptı ve birden göğsünde soğuk şampanyayı hissetti. Gül yaprağı kokuyordu. "Soğuk," diye şikâyet etti.

"Seni hemen ısıtırım." Dudaklarını ona yaklaştırdı ve şampanyayı başlarından aşağı dökerken onu öpmeye başladı. Şampanya gözlerinin üzerinden ve yüzünden aşağı akıyordu. Soğuk şampanya ve Mark'ın, onun göğüs uçlarını dikleştiren ve bacak arasına arzusunun yerleşmesini sağlayan sıcak öpücüğü birbirine öyle zıttı ki. Mark şişeyi yana fırlattı, ellerini ve dudaklarını onun ıslak ve yapış yapış vücudunda gezdirmeye başladı.

Dokunuşu bir şekilde farklı gelmişti. Daha yumuşaktı ve her erojen bölgede oyalanıyordu. Hiç acele etmiyor, onun her noktasıyla yavaş yavaş ilgileniyordu. Hatta Chelsea onu çıplak bırakıncaya kadar kıyafetlerini parçalayladığında bile. Mark dilini onun göğüslerinin arasında ve göbeğinde kaydırdı ve Stanley Kupası'na doğru yere yatırdı. Kupadan yansıyan ışıklar Chelsea'nin göbeğine ve göğüslerine, Mark'ın da yüzüne çarpıyordu. Sonra kalçasını yukarı kaldırdı.

"Doğum kontrolü için bir şey yapıyor musun?"

Chelsea bunu neden sorduğunu biliyordu ve sıcak tenlerinin birbirine değme düşüncesi bile ona neredeyse bir orgazm yaşatacaktı. "Buraya taşınmadan önce doğum kontrolüyle ilgili bütün gereken iğnelerimi yaptırmıştım. Bir bakire kadar temizim."

Mark gülümsedi. "Kazadan sonra, gezegende ne kadar test varsa hepsini yaptırdım. Temizim ama bakir olduğum söylenemez." Yüzünü tam onunkinin karşısına getirene kadar yukarı kaydı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet. Sen bana güveniyor musun?"

Mark cevap vermek yerine onun içine girdi ve sıcak tenleri birbirine temas etti. O kadar iyiydi ki, Chelsea inledi. "Ah Tanrım."

Mark onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona baktı. "Sen ve kupa," dedi. "İki büyük fantezim." Chelsea'yi burnunun ucundan öptü ve yavaşça içinde hareket etmeye başladı, içinde gidip geliyor ve ona hayatının en tatlı coşkusu yaşatıyordu. Chelsea'nin bütün vücudu onun dokunuşuna cevap veriyor, adeta alev alıp tutuşuyordu. Mark içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Onu zevkin doruğuna gittikçe yaklaşıtıyordu. Chelsea'yi zevke kavuşturan son darbede adeta kalbi ve ruhu titredi ve onun adını haykırdı.

Her şey bittiğinde Mark, onun elinden tuttu ve duşta yıkadı. Dokunuşları hiç olmadığı kadar nazikti. Hiç tatmadığı kadar nazik. "Teşekkürler."

"Sana teşekkürler." Chelsea Mark'ın sırtını ve omzunu kuruladı. "Bu geceyi benimle geçirmek istemene o kadar şaşırdım ki."

"Başka kimle geçirebilirim ki?" Büyük havluyu ondan aldı ve Chelsea'nin omzuna sardı. "Gitmen için her şeyi yapmama rağmen benimle kaldın." Chelsea'nin gözlerinin içine baktı. "Bu benim için çok anlamlı."

"Nasıl?"

"Emin değilim. Belki de inatçı olduğun içindir." Chelsea'nin ıslak saçını kulağının arkasına itti. "Ya da belki de gözden düşmüş hokey oyuncularından hoşlanıyorsundur."

Ona on bin dolarlık ödemededen bahsetmeliydi. Mark onun çenesini okşadı ve gözleri kadife bir kahverengiye dönüştü. "Sen gözden düşmüş biri değilsin." Şimdi. Ona şimdi söylemeliydi. Ağzını açtı ama dudaklarından başka bir şey döküldü. "Bana ihtiyacın vardı." Ve belki de Chelsea'nin de biraz ona ihtiyacı vardı.

"Sana hâlâ ihtiyacım var."

Gözlerinde ve göğsünde hissettiği acının etkisiyle gözlerini yumdu. Eğer dikkatli olmazsa düşüncesizce bir şey yapabilirdi. Eğer dikkatli olmazsa Mark Bressler'a âşık olabilirdi. Ve işte bu çok kötü olurdu. Buradan ayrılacaktı ve bu durumda âşık olmak hiç de iyi olmazdı. O kadar kötü olurdu ki kendini buna karşı korumalıydı. Ve korudu. Ertesi sabah Mark, Chelsea'yi doktor randevusuna götürmek için ısraredene kadar. Chelsea estetik cerrahıyla konuşurken, Mark bekleme odasında onu beklemişti ve eve dönerlerken de Chelsea'nin, doktorun söylediklerini anlatmasını beklemişti.

"Doktor büyük ihtimalle duyarlılığımı yitireceğimi söyledi," dedi köprünün üzerinden geçerlerken. Şimdi riskler hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğu için biraz korkuyordu.

"Ne kadar süre?"

Chelsea omuz silkti. "Altı ila on iki ay arası sürebilirmiş. Kalıcı da olabilirmiş." Yan etkileri ve riskleri biliyordu ama şimdi bunları doktordan duymak, onları daha gerçek bir hale getirmişti.

Mark güneş gözlülerinin ardından ona baktı.

"Emzirme yetimi de kaybedebilirmişim." Kucağında birleş-

tirdiği ellerine baktı. Bütün bunları bilmesine rağmen yine de bu ameliyatı olmak istiyordu. Mark'a bir bakış attı. "Ailem çok sinirlenecek," dedi ama asıl istediği Mark'ın ne düşündüğünü öğrenmekti. Bunu sormaya gerçekten de korkuyordu. Fikrini değiştirmesinden çok korkuyordu.

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra Mark, "Vücudunu seviyorum. Bu halinle çok güzelsin," dedi. Chelsea'ye uzandı, genç kadın ondan ailesinin fikrine katıldığını söylemesini bekliyordu. "Ama göğsünün ebatlarından memnun değilsen, bununla ilgili bir şey yapmalısın." Başparmağını onun parmaklarında gezdirdi. "Seni ne mutlu edecekse onu yap."

İşte o an bir şeyler oldu. Chelsea'nin kalbi adeta boğazına geldi. Gözlerinin yandığını hissetti ve tam orada, Medina çıkışında, Mark Bressler'a aşık oldu. Ona öylesine güçlü ve hızlı bir şekilde âşık oldu ki adeta nefesi kesildi.

Ağustosun üçüncü pazartesi gününde Mark arabasına atladı ve Chinooks'un genel ofisine doğru yola koyuldu. Koç yardımcısı pozisyonu için bir görüşme ayarlamışlardı ve Mark da birkaç ay önce olduğu gibi sert bakmıyordu artık bu konuya. Hatta fikre ısınmaya başladığı bile söylenebilirdi. Onların söyleyeceklerini dinlemenin bir zararı olmazdı.

Anayola çıktı ve Seattle merkezine doğru ilerlemeye başladı. Bir işe ihtiyacı vardı. Öylesine, hiçbir şey yapmadan yatıp durmak onu deliye çeviriyordu. Chelsea'nin iş sırasında seks yok kuralını değiştirmek için neler yapacağını düşünmenin dışında başka şeyler düşünmeye de ihtiyacı vardı.

Ve bu çok saçma bir şeydi. Bunu sadece onun fikrini değiştirebileceğini düşündüğü için kabul etmişti. Ama Chelsea bundan asla ödün vermiyordu. İlk hafta da ikinci hafta da vazgeçmemişti. Hatta Queen Anne'de bir ev bakmaya gittikten sonra yolda dönerken Mark onun çıplak bacağına dokunduğunda bile bu kuralından ödün vermemişti. Mark parmaklarını onun külodundan

içeri doğru kaydirmıştı ve Chelsea de kaygan ve hazırды. Chelsea birkaç saniye onun kendisine dokunmasına izin verdikten sonra elini itmişti. Onu sertleşmiş ve tamamen hazır bir halde bırakmıştı. Günün geri kalanını ereksiyonuyla savaşıarak geçirmişti ve saat beşte Chelsea, Mark garajda Derek'in eşyalarını raflara kaldırırken yanına gelmişti. "Ben hazırım," demiş ve kendisini resmen onun üstüne atmıştı. Mark'ın pantolonunu resmen parçalayarak çıkarmış ve Mark da onu Mercedes'in üstüne doğru eğip, mini eteğini çıkarmış, arkadan ona sahip olmuştu. Hızlı ve şehvetli bir şekilde.

Ve tatlı.

Ama Stanley Kupası'nın yanında seviştikleri gece Chelsea'nin ona izin verdiği kadar değil. Hayatı boyunca birçok kadınla birlikte olmuştu. Onunla da birlikte olmuştu ama o gece farklıydı. Vücudundaki her hücrenin adeta patlağını hissetmişti. Dağılmıştı ve tekrar kendini topladığında değiştiğini fark etmişti. Hayata bakış şekli değişmişti. Ve ona bakış şekli de.

Chelsea'ye âşık olduğunu söyleyemezdi. Büyük elmas bir yüzük ve evlilik sözleriyle gelen türde bir şey değildi bu. Daha önceden böyle bir aşk yaşamıştı ama bu hissettiği daha farklı bir şeydi. Bu kolay ve rahattı, sıcak bir jakuziye girmek değil de, ılık bir havuza girmek gibiydi.

Hayır, onu sevdiğini söyleyemezdi ama gittiği zaman onu özliyordu. Sesini ve ayak seslerinin yürürken çıkardığı sesi özliyordu.

Onunla olmayı seviyordu. Onunla konuşmayı ve onu güldürmeyi seviyordu. Bocalamalarını ve espri anlayışını seviyordu. Çevresindeki her şeyi kontrol altına aldığı zaman düşüncesizce hareket edişini seviyordu. Azimle kendi fikirleri doğrultusunda ilerlediği zamanlarda gözündeki bakışı seviyordu. Özellikle de onunla birlikte olduğu anlarda, kendi istekleri doğrultusunda gittiğinde gözünde beliren o bakışı seviyordu.

Hayır, aslında bunu sevmiyordu. Buna bayılıyordu. Ona dokunmasına, öpmesine ve ona istediklerini yapmasına bayılıyordu. Küçük elleri ve dudaklarıyla yaptığı şeylere bayılıyordu ve ona dokunduğu zaman çıkardığı seslere de. Onun o küçük vücu-

dunun derinlerinde olduğu zamanlarda yüzüne bakmaya bayılıyordu. Onun içinde gidip gelirken, gözlerindeki kararlılığın yerini uyuşmuş bir hale bırakmasına bayılıyordu. Onu sıkıca sarımalayan ve içinde tutan vajinasının, onu kendine çekip orgazmın zirvesine götürmesine kesinlikle bayılıyordu.

Verandasına ilk geldiği günü düşündüğü zaman, Chelsea'nin, Mark'ın ondan kurtulmak için sarf ettiği, bir zamanlar onu delicesine kızdıran inatçı halinin onun kalmasını sağladığına seviniyordu. Tanrı biliyor ya, Chelsea kesinlikle daha iyi bir iş bulabilirdi. Hem de ona daha iyi maaş kazandıran bir iş.

Artık sekiz ay önce olduğu adam değildi. Süper yıldız olan bir hokey oyuncusu da değildi. Şaşısalı bir hayatı yoktu. Spor yazarları artık onunla ilgilenmiyorlardı ve milyon dolarlık teklifler de sona ermişti. Günün yarısını bastonla geçirmek zorunda olan ve kas ağrısıyla uyanan gözden düşmüş eski bir sporcuydu artık.

Otoparka girdi ve arabasını asansörün yanına park etti. Chelsea bunu çok da umursamıyor gibi görünüyordu. Kendisini tekrar canlı hissetmesini sağlıyordu. Bir erkek gibi, ama bu seksten daha fazlasıydı. Zaten konu seks olsaydı bunu her kadın yapabilirdi. Olay Chelsea'nin ona bakış şekliydi. Sanki onun yaralarını ve çökmüş hayatını görmüyormuş gibi bakıyordu. Diğerleri yürüyüp gittiğinde o yanında kalmıştı. Onun neden kaldığını bilmiyordu. Sadece hâlâ hayatında olduğu için Tanrı'ya şükrediyordu.

Key'e gitmeyeli iki ay olmuştu. Son oyunundan bu yana ise sekiz ay. O gece Penguins'e karşı oynadıkları maçta üç gol atmıştı. Hayatının altın zamanında olduğunu düşünüyordu. Dünyanın tepesinde olduğunu düşünüyordu.

Asansörle ikinci kata çıktı. Olanları engelleyemiyordunuz. Hayatı değişmişti. Şimdi ilerleme ve geçmişe bakıp üzülmemeye zamandı. Kapılar açıldı ve karşısında mali işler bölüm müdürü Connie Backus'u gördü. Evine birçok hasta bakıcı yollayıp durduğu için Connie'yi tanıyordu.

"Merhaba Mark."

Kadın için kapıyı tuttu. "Merhaba Connie."

"İyi görünüyorsun," dedi Connie bir kucak dolusu dosyayı

göğsüne dayamış asansöre binerken.

"Teşekkürler. En sonunda kendimi iyi hissediyorum."

"Geçen gün Chelsea Ross ile konuştum. İkinizin iyi anlaş-
tığını söyledi."

Elbette böyle söyleyecekti. "Her şey yolunda. Endişelene-
cek bir şey yok."

"Birkaç hafta önceki kupa partisinde onun bir erkek ceke-
ti giydiğini gördüğümüzde biraz endişelenmiştik. Senin olabilir
diye düşünmüştük."

Mark saatine baktı. İki dakika geç kalmıştı bile. "Benimdi.
Üşümüştü. Büyütülecek bir şey yok."

"Güzel. İkramiye verilecek parayı başka şekillerde kazan-
maya çalışıyor diye endişelenmiştik." Connie asansörün düğme-
sine bastı ve sanki ortada bir espri varmış gibi bir kahkaha attı.

Tam kapılar kapanacağı sırada Mark itip tekrar açtı. "Ne ik-
ramiyesi?"

Mark Chinooks'la toplantıdayken Chelsea de oturmuş, sıkılmış bir halde e-postaları cevaplıyordu. Mark ona toplantının neyle ilgili olduğunu söylememişti ve onun ne zaman döneceğine dair bir fikri de yoktu. Başını arkaya yasladı ve onun duvarlarda asılı çeşit çeşit fotoğraf ve posterlerine baktı. Sonra bakışları, üstünde 500 yazan hokey topunu tutan fotoğrafına takıldı. Birkaç gün önce Mark ona bu fotoğrafın kariyerindeki beş yüzüncü golünü attığı zaman çekildiğini söylemişti. Chelsea bunun önemini anlamış gibi gülümsemişti ama aslında bu konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Seninle ilgili en çok hoşuma giden şeylerden biri de bu," demişti Mark. "Ne param ne de şöhretim seni ilgilendiriyor."

"Ah, bilmiyorum." İkramiyeyi düşünmüştü. Belki de ona söylemesi gerektiğini düşünmüştü ama doğru zaman gibi gelmemişti. Tam da Mark ona, parasından etkilenmediğini söylerken değil. "Rollerin özellikle benim için yazıldığı kadar ünlü olmayı çok isterdim," demişti onun yerine.

"Bu farklı. Bu işi sevdiğin için böyle söylüyorsun, yoksa beraberinde getirdiği ün ya da para için değil. Daha iyi hokey oynamaya konsantre olmak yerine para ve şöhret peşinde koşan bir sürü adam tanıyorum."

Chelsea evin içine şöyle bir bakmıştı. "Para asla seni tetik-

leyen bir unsur olmadı mı?"

Mark omuz silkmişti. "Belki başta biraz öyleydi. Ama bu sıklıkla yapılan bir hatadır."

Para başlarda Chelsea'yi tetikleyen bir unsur olmuştu ama buna bir hata demezdi. Şimdi değil. Ona âşık olmuştu ve bundan geri dönüş yoktu.

Ayağa kalktı ve fotoğrafa doğru yürüdü. Perdelerin arasından gümüş bir ışık süzülüyordu, elini çerçevelenmiş fotoğrafın serin camına koydu. Mark'ın gülümseyen yüzüne baktı ve kendi kendine gülümsedi.

Elleri fotoğrafın üzerinde kayarken bütün vücudunu canlanmış ve mutlu hissetti. Onun kocaman bir ahmak olduğunu düşündüğü günlere dönüş yoktu. Artık bunun için çok geçti. Onunla ilgili her şeyi çok seviyordu. Sesini ve kahkahasını seviyordu. Kokusunu, koluna ve sırtına dokunuşunu seviyordu. Ona bakışını ya da odaya girerkenki halini seviyordu. O sert kabuğunun altındaki yumuşak kalbini seviyordu.

Gerçi onun kendisi için ne düşündüğünü bilmiyordu. Ah, ondan hoşlandığını tahmin ediyordu. Kupayla geçirdiği gece için onca kişinin arasından onu seçmişti. Ama hoşlanmak, aşkla aynı şey değildi. Onun kendisiyle sevişmekten hoşlandığını biliyordu ama sevişmek bağıllık anlamına gelmiyordu.

Elini karnına götürdü. Korku, mutlu kalbinin tam altında midesinde bir düğümlenme oluşmasına sebep olmuştu. Ondan hoşlanan bir adam için bütün hayatını değiştirmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Kendini asla bir adam için değiştirmemişti ve aklından Seattle'da kalmanın onun için ne açılardan iyi olacağının bir listesini geçirdi. Mark'la ilgili olmayan nedenleri düşündü.

Seattle'ı seviyordu. Seattle'da olmanın verdiği hissi ve serin havasını seviyordu. Kardeşine yakın olmayı ve yer aldığı yerel reklamları seviyordu. Yerel tiyatrodaki bir rol için denemelere gidecekti.

Oklohama değildi elbet. Şarkı söyleyemiyordu ve Mark açıkça müzikallerden nefret ediyordu. Chelsea gülümsedi ama bu neşesi kısa sürdü. Ona ikramiyeden bahsetmeliydi. Bu düşün-

ce içine bir taş gibi oturmuştu, ona söylemesi gerekiyordu. Bunu anlatınca bu konuda bir sorun yaşanmayacağını umut ediyordu. Paranın Mark'a duyduğu hislerle bir alakası yoktu. İkramiyeyi onunla henüz tanışmadan önce kabul etmişti. Bütün çabalarına rağmen ona âşık olmuştu ama son zamanlarda para yüzünden içine yerleşen bu derin sır, ondan uzaklaşmasına sebep oluyordu.

Giriş kapısında bir hareketlilik fark etti ve döndü. Mark tek omzunu kapıya dayamış onu seyrediyordu, onu görünce Chelsea'nin mutlu küçük kalbi hızla atmaya başladı.

"Arabanın sesini duymadım."

Mark kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve bakışlarıyla onu baştan aşağı taradı. "On bin dolar oldukça yüksek bir meblağ. İyisin, Chelsea. Belki de bu paraya değersin."

Bunu bir iltifat olarak söylediğini düşünmemiştir ve kalbine adeta bir iğnenin battığını hissetti. "İkramiyeden mi bahsediyorsun?"

"Hı hı." Kızgın görünmüyordu. Bu iyiye işaretti. "Bana bundan henüz bahsettiler."

"Sana söyleyecektim." Hayır, kızgın değildi. Önceden olduğu gibi kendini kapamıştı ama Chelsea anlayabiliyordu. "Doğru anı bekliyordum."

"Verandama geldiğin gün iyi bir an olabilirdi. Her şeyi orada açıklayabilirdin. Ya da o iyi bir an değilse, burada olmak için burada olduğunu düşündüğüm diğer anlara ne dersin? Olmadığın birisi olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal durumuna düşürdüğüm anlara ne dersin?"

"Ben dün kimsem bugün de yine aynı kişiyim."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Evet biliyorsun." Mark'a doğru ilerledi. Açıklayabilirdi. Her şeyi yoluna koyma konusunda iyiydi. "Sana söylemeliydim. Bunu istedim ama sanırım anlamayacağımdan korktum."

"Ah anlıyorum. Benim tam bir enayi olduğumu düşündüğünü anladım."

Chelsea başını iki yana salladı. "Asla böyle düşünmedim."

"Eskiden art niyetlileri bir kilometre öteden anlardım ama buraya geldiğinde hayatım o kadar baktandı ki doğru dürüst düşünemiyordum. Bir sosyete fahişesi gibi vücudunu kullandın ve ben de buna kandım. Tam bir enayiydim."

Ona doğru ilerlerken Chelsea'nin ayakları birden durunca vücudundaki her şey de durdu. "Ne? Ben vücudumu falan kullanmadım. Kesinlikle böyle bir şey olmadı."

"Kesinlikle böyle oldu. Ameliyatın için bu paraya ihtiyacın vardı. Ben istediğine ulaşman için bir aracım sadece." Mark duruşunu düzeltti. "Benimle oyun oynamana gerek yok Chelsea. Bu kadar ileriye gitmene gerek yok."

Chelsea derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. "Seninle sevişmemin sebebi bu değil. Bunu yapmamayı denedim ama..." Elini kaldırdı ama eli sonra tekrar yere indi. "Profesyonelliğimi korumaya çalıştım."

"Bunun için çok uğraştığın söylenemez."

Bu konuda onunla tartışamazdı. O kadar çok uğraşmamıştı. "Başlangıçta sadece ikramiye için buradaydım. On bin dolar çok iyi para. Belki senin için değil, ama benim için öyle." Parmağıyla göğsünü işaret etti. "Ben ikramiye falan istemedim. Chinooks önerdi ve ben de böyle bir şans ayağıma gelince balıklama atladım. Bunun için özür dilemeyeceğim. Başlarda para için burada kaldım. Hayatımı çok zor bir hale getirdin ama seninle sevişmiş olmamın ve hâlâ burada olmamın sebebi bu değil."

"Peki neden hâlâ buradasın?"

Karşısında duran adama baktı. Onu seviyordu. Onu hayatında hiçbir adamı sevmediği kadar çok seviyordu. "Çünkü seni tanımaya başladım ve benim için büyük anlam ifade etmeye başladın." Kalbi kırılmıştı ve ona doğruyu söylemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. O büyük gerçeği. "Seni seviyorum Mark."

Mark bir kahkaha attı ama bu kahkahayı çok da zevk alarak atmamıştı. Sonra en sonunda Chelsea onun gözlerinde öfkeyi gördü. Soğuk, taş gibi bir öfke. "Güzel deneme ama ben enayi

değilim. En azından bugün değilim.'*

Ona her şeyi bütün çıplaklığıyla söylemişti ve Mark ona inanmamıştı. Bu nasıl olurdu? Gerçeğin onun canını nasıl acıttığını göremiyor muydu? "Gerçek bu. Amacım sana âşık olmak değildi ama oldum işte."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Çenesi gerildi. "Şimdi mi? Bunca şeyden sonra mı?"

Chelsea öfke, kırgınlık ve umutsuzluk duygularıyla kıvranıyordu ve bu hisler gözlerinin yanmasına sebep oluyordu. Gözyaşları kirpiklerinden aşağı doğru akmaya başladı. "Bu doğru."

"Gözyaşları iyi numara. Düşündüğümde daha iyi bir oyuncuymuşsun."

"Rol yapmıyorum." Yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Midesindeki his her şeyden daha gerçektir. Mark'ın bunu görmesi gerekirdi. Onun inanmasını sağlamalıydı. "Seni seviyorum." Parmağını ona doğrulttu. "Bunun çok kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen seni sevmemi sağladın. Seninle ilgili her şeyi sevmemi sağladın." Yanağından bir damla yaş daha kayarken elini aşağı indirdi. "Hayatımda daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar sevmemi sağladın."

Mark başını iki yana salladı. "Doğru."

"Bu doğru. Geçtiğimiz birkaç aydır seninle birlikte olmuş olmak benim için çok anlamlı. Lütfen inan bana."

"Sana inansam bile bunun bir önemi yok."

Önemi olmalıydı. Daha önce hiçbir erkeğe yalvarmamıştı. "Seni seviyorum."

Mark onun gözlerinin içine baktı ve kalbine son tırnağını da geçirdi. "Ben seni sevmiyorum."

Sanki Mark ona vurmuş gibi ciğerleri bir an için havasız kaldı ve başını başka tarafa çevirdi. Mark onu sevmiyordu. Sevmediğini biliyordu ama bunu onun dudaklarından duymak onu hayal ettiğinden daha da fazla üzmüştü. "Kalbimi kıracağını biliyordum," diye fısıldadı acıyla. Ona ve kendine karşı öylesine bir acı ve öfke duyuyordu ki, daha fazla içinde tutamadı. "En başın-

dan beri senin hakkında haklıydım. Sen insanları kullanabileceğini düşünen bir ünlüden başka bir şey değilsin."

"Tatlım, on bin dolara dokunabilmek için beni kullanan sendin."

"Sana böyle bir şey olmadığını söyledim. Ben kimseyi kullanan biri değilim." Arkasına, ona baktı. Mark'ın öfkeli, kahverengi gözlerine, kırılmış kalbine ve incinmiş ruhuna rağmen delicesine sevdiği gözlerine baktı. "Ama sen öylesin. İnsanların hayatlarını mahvedip kendi hayatına devam ediyorsun. Umursamıyorsun. Tek umursadığın istediğini elde etmek." Elleri yumruk halini aldı. Ona vurmayacaktı. Hayır, ama bunu yapmayı isterdi. "Diğer çalıştığım ünlülerden hiçbir farkın yok. Bencil ve şımarıksın. Kendimi senin farklı olduğuna inandırmıştım." Güçlkle yutkundu, boğazında acı bir düğüm vardı. "Kim olduğunu unuttum. Ama sen hâlâ, tanıştığımız ilk gün beni aşağılayan adamsın. Sen koca bir ahmaksın."

Mark tekrar bir kahkaha attı. Önceki gibi acı bir kahkahaydı bu. "Ve daha az önce beni sevdiğini söyledin."

İşin en acı tarafı da onu sevmesiydi zaten. Mark onu sevmemesine rağmen. Chelsea'nin onun için hiçbir anlamı yoktu. Onu elde etmek için uğraşmış, onu yatağa atmıştı ve şimdi her şey bitmişti. "Ve hep, eğer kazanamayacaksan oynamayacağını söyledin. Tebrikler Mark. Sen kazandın. Ben kaybettim. Her şeyi..."

Mark omuz silkti. "Chinooks'takiler benimle yattığını bilmiyorlar ve bunu onlara söyleyen de ben olmayacağım. Sözleşmenin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı, sonrasında para senindir. Bunu hak ettin."

Masaya döndü ve çantasını aldı. Boğazı gerilip ısınmıştı, kapıya doğru ilerlerken onu itip geçti. Onun karşısında çöküp ağlamak yapmak isteyeceği en son şeydi. Onun kahkahası ise duy-mak isteyeceği en son şeydi.

Bir şekilde arabasına gitmeyi başardı. Anahtarı sokmaya çalışırken elleri şiddetle titriyordu. Bir yandan onun arkasından koşup geri dönmesini söylemesini umut ediyordu. Ona inandığını, acıdan ve öfkeden ne söylediğini bilmediğini söylemesini umuyordu. Ama bunları uman tarafı saftarafıydı. Mark'a âşık olma-

sının, sonunda meyvelerini vereceğine inanan tarafı. Diğer tarafı yani mantıklı tarafı ise onun arkasından gelmeyeceğini biliyordu. On bin dolardan daha fazlasını kaybedeceğini biliyordu. Paradan daha önemli bir şey kaybetmişti. Onurunu ve kalbini kaybetmişti.

Bo'nun dairesine giden kısa yol boyunca durmadan ağladı. Eve girer girmez kendisini odasına attı. İçindeki bütün öfke ve kırgınlığı içinden akıtıp çıkarmaya çalıştı. Bo'nun eve geldiğini işittiğinde, artık ağlamaktan göğsü ağrıyordu ve gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Chels?" diye seslendi kardeşi.

Chelsea kimseyi görmek ya da kimseyle konuşmak istemiyordu ama evleri küçük bir daireydi ve kardeşi eninde sonunda onu bulacaktı. "Buradayım."

Bo kapıda durdu ve ona bakıp sordu. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Chelsea nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Mark Bressler sana bir şey mi yaptı?"

Chelsea tek kelime etmeden kardeşi hemen sorunun kaynağını bulmuştu. Chelsea kız kardeşine baktı ve gözünden bir damla gözyaşı kayıp yastığının üstüne düştü.

"Ne yaptı

Hiçbir şey. Onu kendisine âşık etmesinin dışında. Bir yalan uydurabileceğini düşündü ama kardeşi anlayacaktı hem de Chelsea de inandırıcı bir yalan uyduramayacak kadar bitkindi. "Ona âşık oldum. Olmamayı denedim ama oldum." Başını iki yana salladı. "O ise beni sevmiyor hatta işin doğrusu beni umursamıyor bile."

Bo yatağın üstüne oturdu. Chelsea kendisini eleştirmesini bekliyordu. Düşüncesizce davranışlarının onun başını belaya soktuğuna dair bir vaaz vermesini bekliyordu. Ama bütün bunların yerine, ikiz kardeşi, ruhunun diğer yarısı, karanlık tarafının aydınlığı yatağa uzandı ve ona arkadan sarıldı. Vücudunun sıcaklığı Chelsea'nin soğuk bölgelerini ısıtıyordu. Hayatı darma-

dağın olmuştu. Tam bir karmaşaydı. Mark'ı sevmeyen tek bir tarafı bile yoktu ve Chelsea önündeki birkaç saati, günü, haftayı nasıl atlatacağını bilmiyordu. Acının gitmesini ve beyninin uyuşmasını istiyordu.

Ama üç gün sonra duyguları hâlâ aynıydı ve gözyaşlarını durdurmayı başaramıyor gibi görünüyordu. Hayatı çalkantılı bir nehir gibiydi ve Mark'la aynı şehirde yaşayıp, belki de onu kalabalıkta görme düşüncesi ona dayanılmaz geliyordu. Ama öbür taraftan Washington'dan ayrılıp Mark'ı bir daha asla göremeyecek olmanın düşüncesi de dayanılmaz bir acı olacaktı.

Hayata geri dönmeye çalışıyordu. Evden çıkıp, yardım arayanların ilanlarına bakıyordu. Ama genelde televizyonun karşısına oturup abur cubur yemekle geçiriyordu vaktini.

"Georgeanne Kowalsky'nin bir yemek servisi işi var," demişti Jules ona perşembe gecesi On ikinci Cadde'deki spor barında. Jules spor barlarından hoşlanıyormuş gibi görünüyordu ve maçlarla ilgilenmediği sürece bu Chelsea için bir sorun değildi. "En azından birkaç hafta öncesine kadar bu işi yapıyordu," diye ekledi. "Onu arayıp yardıma ihtiyacı var mı diye sorabilirim."

"Ne kadar veriyor?" diye sordu Chelsea elindeki patatesi ketçapa batırdığı sırada. Bo ve Jules'un onu neşelendirmek için yemeğe çıkardıklarını da biliyordu. Bu hiç işe yaramıyordu ama en azından büyük ekrandaki spor programları tuhafsessizliğe engel oluyordu.

"Emin değilim," diye cevap verdi ve çatalına uzandı. "Şu anda kazandığından daha çok olmalı."

Elbette bu bir yalandı. Paraya ihtiyacı vardı. Stüdyo bir dairenin ilk kirasını ve depozitosunu ödemeye yetecek kadar parası vardı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Özellikle de Los Angeles'a taşınmayı düşünüyorsa.

"Belki de görüşme için Gaultier tuniğini giymelisin," diye önerdi Jules. "Ve saçını taramalısın."

"Bence bu iş senin için harika olacak," diye cesaretlendirdi onu Bo. Jules'un salatasından bir ekmek parçası aldı ve ağzına attı. İkisi artık yemeklerini paylaşma dönemine girmişlerdi. O

ve Mark asla yemeklerini paylaşmamışlardı. Birbirlerinin vücutlarından şampanya yalamak sayılmazdı elbette.

"Belki yemek servisi yapabilirim." Ünlülere ve sporculara yemek servisi yapmadığı ve hayatıyla ilgili ne yapacağını bildiği sürece bir sorun yoktu.

Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk kez bir planı yoktu. Kabataslak bir planı bile yoktu. Hiçbir şey için içinde bir tutku hissetmiyordu. İçine bir uyuşukluk çökmüştü ve hiçbir şey yapmak için enerjisi yoktu.

Birden televizyonların birkaçında suya basan bir sporcu ayağını gösteren bir reklam başladı ve Chelsea bir patates kızartması daha aldı. Göğüslerini küçültmeyecekti. Bunu hep istemişti ama şimdi umurunda bile değildi. Ajansı yerel prodüksiyonlardaki bazı ufak roller için onu aramıştı. Kendisini tükenmiş hissediyordu. Sanki hayatındaki tüm canlı renkler gitmiş ve grinin iki tonuyla baş başa kalmıştı. Falan filan...

Karşısında oturan Bo ve Jules aralarındaki bir espriye kahkahalarla gülüyorlardı. Jules, Bo'nun kulağına bir şey fısıldamış, Bo da gülümsemişti. Kardeşinin bu kadar mutlu ve âşık görünmesinden memnundu ama bir tarafı bu mutluluğu kendisinin de yaşamasını diliyordu. Chelsea, içinde tuhaf bir boşluk ve imrenme hissiyle çatalına uzandı.

Jules'un omzunun üzerinden görünen ekranda yerel bir basın toplantısının başladığını gördü. Ekranda Chinooks'un genel müdürü Darby Hogue, koç Nystrom ve Mark Bressler vardı. Chelsea ekrana bakarken birden sanki etrafındaki her şey durdu ve dağılmaya başladı. Televizyonun sesi kapalıydı ama altyazılar açıktı. Chelsea, Mark'ın Seattle Chinooks'un yardımcı koçu olmak için sözleşme imzaladığını okudu. Konferans masasında oturmuştu, üstünde kömür rengi bir takım elbise ve Chelsea'yi duvara yapıştırıp sevişmekle tehdit ettiği Hugo Boss'tan aldığı siyah gömlek vardı. Kafasına geçirdiği Chinooks şapkasının ucundan görünen saçları yukarı doğru kıvrılmıştı. Ekrandan ona bakan kahverengi gözleri adeta Chelsea'nin boş ruhunu su gibi içip bitiriyordu. Teninin rengi birkaç gün öncesine göre daha esmerdi. Büyük ihtimalle Derek'le çalışırken şapkasını takmadı-

ğından bronzlaşmıştı.

Bressler: "Bana bu fırsat verildiği için onur duydum. Sekiz yıl boyunca çok insanla birlikte çalıştım ve şimdi de bu senenin kupasını kazanırken saha kenarında durmayı sabırsızlıkla bekliyorum," yazıyordu altyazıda Mark kocaman büyük ekranlardan Chelsea'ye bakmaya devam ederken.

Chelsea adeta kalbinin sıkıştığını hissetti ve elindeki çatalı bıraktı. Aşk ve bu aşkın kaybı onu mahvetmişti ve şimdi kalbinin tekrar, baştan aşağı değiştiğini hissediyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Bo ve sonra dönüp arkasına baktı. "Ah."

"İşi kabul etmiş," dedi Chelsea fısıltıyla.

"Evet. Bu sabah."

Ekrandaki Mark, ileriye uzandı ve önündeki masada duran mikrofonu düzeltti. Sanki bütün dünyaya hareket çekiyormuş gibi orta parmağı dimdik duruyordu. Bu onun bacağından yukarı kayıp vücudunu ısıtan aynı eldi.

Chelsea'yi onunla para için sevişmekle suçlamıştı. Sanki o hiçbir şeymiş gibi duygularını reddetmişti ama yine de onu görünce Chelsea'nin kalbi heyecanla atıyordu. Vücudu hâlâ onun dokunuşuna aç bir şekilde kıvranıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bo.

"Elbette."

Onu kendisi kadar iyi tanıyan kişi elbette buna kanmamıştı. Boyerinden kalktı ve Chelsea'nin çeyek."

Gözünden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırmıştı. Bakışlarını Mark'tan alıp Bo'ya yöneltti. "Kalbimi deşip çıkardı Bo. Nasıl iyi olacağım?"

"Bunu aşabilirsin."

"Nasıl?"

Bo başını iki yana salladı. "Sadece aşacaksın. Sana söz ve-

riyorum."

Chelsea bundan hiç eının değildi ama Bo onu ikna etmek için öyle çok çabalıyordu ki, onu onaylıyormuş gibi başını salladı. "Tamam."

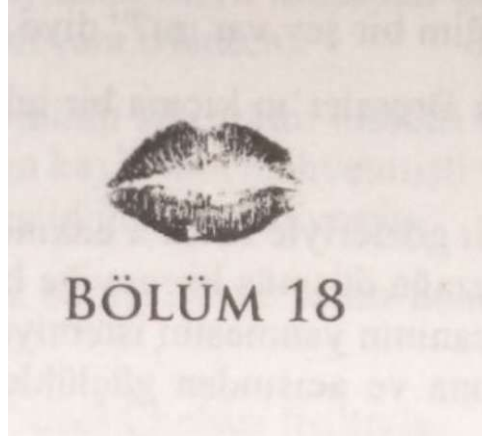
"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Jules.

"Gidip Mark Bressler'ın kışına bir tekme atabilirsin," dedi Bo.

Chelsea yaşlı gözleriyle Jules'a bakınca neredeyse kahkaha atacaktı. Sanki tuzağa düşmüş bir geyiğe benziyordu. "Şaka yapıyor." Mark'ın canının yanmasını istemiyordu. Şimdi bile. Onu bu kadar kırmasına ve acısından güçlkle nefes almasına rağmen.

Koçluk işini almıştı ve eğer Chelsea, Seattle'da kalırsa onu sürekli haberlerde görmek zorunda kalacaktı. Saha kenarından insanlara bağırırken görecekti onu. Televizyon ekranlarından onun bakışlarını görürken ona olan duygularının önüne nasıl geçecekti ki?

Chelsea yüzünü astı. Seattle'dan gitmesi gerekiyordu. Mark'ı unutmanın tek yolu buydu. "Yarın Georgeanne Kowalsky'yi ararmısın?" Bir işe ihtiyacı vardı, belki de iki. Ne kadar çabuk bulursa o kadar iyiydi. Ne kadar çabuk para biriktirirse, acısından ve aynı zamanda kaybından da o kadar çabuk uzaklaşırdı. Acısından ve kaybından ne kadar çabuk uzaklaşırsa, hayatına o kadar çabuk dönerdi. Mark'la hiçbir ilgisi olmayan bir hayata.

Mark elindeki iskambil kâğıtlarını ve parmağını yukarı kaldırdı. Kurpiyer ona bir karo kızı verdi ve Mark battı. Hiç şansı yoktu. O ve arkadaşları Cuma gecesi Vegas'a geldiklerinden bu yana durum böyleydi. Geleli iki gün olmuştu ve çoktan on bir bin dolar kaybetmişti bile. Scores'da boktan kucak dansları için harcadığı birkaç yüz dolardan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Mandalay Bay'de Sam ve Daniel ile birlikte Players Cub'da oturuyorlardı. Saat geç olduğu için kalçası ve çok fazla içtiği için de başı ağrıyordu. Mark yeni koç yardımcısı olmadan önce son bir kaçamak yapmak istemişti. Artık çocuklardan biri olmayacaktı. Resmen yönetime dâhil oluyordu.

Kararından mutluydu. Hayat geçip giderken evde oturmak-tan çok daha iyi bir şeydi. Eğer gol atamayacaksa, saha kenarından goller için bağırarak da oldukça iyi bir alternatifti. Birkaç ay önce o kadar öfkeliydi ki, koç olarak çalışmayı düşünmüyordu bile. Şimdi ise tekrar oyuna dâhil olmayı ve bir kupa daha kazanmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Belki de kupanın üstüne ikinci kez adını yazdırabilirdi.

"Benden bu kadar," dedi ve kumar pullarını topladı.

Sam gözlerini kartlarından çekip ona baktı. "Daha erken."

Saat geceyarısını geçmişti. "Sabah görüşürüz çocuklar." Pullarını bozdurdu ve kulüpten çıkıp koridordan asansörlere doğru

ilerledi. Cuma öğleden sonra Sam onu arayıp çocuklarla birlikte Vegas'a gideceklerini söylediğinde Mark, bu şehirden uzaklaşma fırsatına adeta balıkla atlamıştı. Kazanın öncesinden bu yana Seattle'dan ayrılmamıştı ve Günah Şehri'ne yapılacak bir yolculuk mükemmel bir plan gibi görünüyordu. Çocuklarla son bir kez takılabileceğini, striptiz kulüplere gidebileceğini ve kumar oynayabileceğini düşünmüştü. En sevdiği bu iki eğlence, onun aklını sorunlarından uzaklaştırmasına kesinlikle yardımcı olurdu.

Sorun demek daha doğru olurdu. Sadece tek bir problemi vardı. Chelsea Ross. İnsanlarla dolu kumarhaneye girerken bile kendini yalnız hissetmişti. Aylardır hissetmediği kara bir öfke göğsüne dolmuş ve kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Ona çok kötü âşık olmuştu. Hiçbir kadına bu kadar âşık olduğunu hatırlamıyordu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemişti bile. Hayatında karanlık ve öfkeden başka hiçbir şey yokken Chelsea ışık ve kahkaha getirmişti. Kuyruklu yıldız gibiydi, kısa bir süre için hayatını aydınlatmıştı. Şimdi ise bütün o karanlık geri gelmişti.

Asansörün düğmesine bastı ve arkasındaki asansörün kapısı açıldı. Asansöre bindi ve yukarı çıktı.

Ona âşık olmuştu ama Chelsea onunla para için birlikte olmuştu. Chelsea Mark'ın onu istemesini sağlamış ve Mark'ı onu istediğine inandırmıştı. Ama bütün bu zaman boyunca istediği tek şey paraydı. Ve işin en kötü tarafı da o gece yalan söylediği için Mark'ın onu affedebilecek olmasıydı. On bin dolar oldukça büyük bir miktardı ve Mark onun bu paraya neden ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kahretsin, onun bu parayı almasını istiyordu ve hayatını biraz daha aydınlatması için onu affedebilirdi.

Ama o son yalanı onu çok üzmüştü. Ona âşık olduğunu söylemişti ve bunu duyunca içine öfke ve acı dolu bir his dolmuştu. Sanki sert bir yumruğun midesine inmesi gibi. Sekiz ay önceki halinden farklı bir adam olabilirdi. Onun güzel kokulu teni ve yumuşak elleri için bir enayi gibi davranmış olabilirdi ama aptal yerine konmayı kabul edemezdi. Tanrım, gerçekten de onun yüzüne bu şekilde yalan söyleyebileceğini ve kendisinin de ona inacak kadar çaresiz olabileceğini düşünmüş olabilir miydi?

Çocuklarla uzaklaşmanın Chelsea'yi kafasından atmaya

yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Yanılmıştı. Ne yaparsa yap-sın ya da ne kadar uzağa giderse gitsin, Chelsea düşüncelerinin merkezindeydi.

Odasına girince iç çamaşırı hariç üstündeki her şeyi çıkardı ve yatağa uzandı. Gözlerini karanlık tavana dikti ve Chelsea'yi aklından çıkarmaya çalıştı ama başarısız oldu.

Bunun çok kötü birfikir olduğunu bilmeme rağmen seni sevmemi sağladın. Seninle ilgili her şeyi sevmemi sağladın, demişti gözyaşları yanaklarını ıslatırken. Hayatımda daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar sevmemi sağladın.

Ona inanmak istemişti. Onu sıkıca kavramak ve bu yalanı gerçek oluncaya kadar onu göğsüne bastırmak istemişti. Bu yalan istediği şeye dönüşünceye kadar. Bu yalana inanana kadar.

Mark komodinin üstündeki kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Ödemeli kanallara gelene kadar kanallar arasında gezindi. Pornoyu seçti ama ilginç bir şey bulamadı. Daha sonra korku filmleri seçeneğine geldi ve tıkladı. Son çıkan filmler ile *Sapık*, *Omen* ve *Kırbaç Kampı* gibi korku klasikleri vardı.

Tek kaşı havaya kalktı ve yatağında doğruldu. Kırbaç Kampı nasıl klasik bir film olabilirdi ki? Filmi seçti ve yastıkların arasına gömüldü. Film oldukça masum bir şekilde başladı. Kamp yöneticileri odalara girip kampı yeni sezona hazırlıyorlardı. On dakika sonra Chelsea kesilmiş bir şort ve göbeğinin üstünde kalan askılı bir bluzla okul otobüsünden indi. Sarı saçları bir tokayla arkadan tutturulmuştu ve mavi gözleriyle güneş gözlüklerinin üstünden bakıyordu. Haklıydı. Onu bu işe göğüsleri için almışlardı ama Mark'ın asıl ilgisini çeken o kısacık şortuyla alt kısmı oldu. Midesine bir ağırlık çöktü ve göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Selam millet," diye seslendi Chelsea spor çantasını yere atarken. "Angel geldi. Parti zamanı." Bir sürtük gibi görünüyordu. Bir kamp sürtüğü gibi. Her ergen gencin hayali gibi. Kendi hayali gibi.

Sonraki on dakika Mark, danışmanların alışveriş torbalarını yerleştirmelerini ve odaları süpürmelerini izledi ama asıl dikkati, arada bir görünen Chelsea'deydi. Sesini ve kahkahasını dinliyordu ve şortun içindeki mükemmel bacaklarını izliyordu.

Chelsea'nin bu beş yıllık korku filmindeki görüntüsü onu altüst etmeye yetmişti.

Sonra bir sörfçü gibi dağınık kahverengi saçları olan ve Abercrombie yeşil bir tişört giyen bir oyuncu duvarda bir balta buldu. Onu çekip aldı ve yangın söndürücünün yanındaki rafa koydu. Sonra da elini cebine soktu ve bir torba ot çıkardı. Mark, Chelsea'nin ona bir korku filminde ilk ölenin hep kötü çocuk olduğunu söylediğini hatırladı ve Bay Dağınık Saçlı Sörfçü'nün ilk ölecek kişi olduğunu düşündü. Kamera pencereye yaklaştı ve ormanda maske giymiş birinin onu gözetlediğini gösterdi.

Akşamüstü olmuştu ve şimdi ekranda iskelenin kenarında duran Chelsea vardı. Chelsea şortunu ve tişörtünü çıkarırken batmakta olan güneş onun vücuduna altın rengini veriyordu. Beyaz bir külot giyiyordu ve Mark birden sertleştiğini hissetti. Sonra Chelsea göle atladı ve kıyıya kadar yüzdü. Plaja doğru yürürken su göğüslerinin üstünden aşağı akıyor ve çenesinden damlıyordu. Sonra görüntüye, kameraya arkası dönük olan bir erkek girdi. Nefes nefese kalmış olan Chelsea gülümsedi.

"Beni korkuttun," dedi Bay Dağınık Saçlı Sörfçü'ye uzanırken. Onu uzun uzun ve sertçe öptü ve sonra plajda yürümeye başladılar. Sörfçü Chelsea'nin sırtına dokundu ve sonra elini kalçalarına doğru kaydırды. Mark'ın içinde mantıksız olduğunu bildiği, çocuğu yumruklamak gibi bir his vardı. Onu parçalara bölmek istiyordu. Chelsea'nin dudaklarından zevk sesleri çıktıkça kendini kötü hissediyordu. Başka birisiyle bulduğu bir zevki izlemek onu delirtiyordu.

Bu çılgınlıktı. Chelsea ona ait değildi ama zaten ait olsa bile bu bir filmdi ve bunlar seks yaparken çıkardığı sesler değildi. Mark onun nasıl sesler çıkardığını biliyordu ve kesinlikle böyle değildi. Seks yaparken daha hızlı nefes alır ve kısık bir sesle konuşurdu. Sık sık, "Ah Tanrım" ya da "Aman Tanrım" derdi. Bazen de, "Ah Tanrım, Mark!" derdi. Ve orgazm olduğunda inlemesi daha derin, daha tatmin olmuş bir şekilde çıkardı.

Daha sonra kocaman, pis bir el sörfçüyü dağınık saçlarından tuttu ve kafasını kesti. Kan Chelsea'nin her yerine sıçramıştı, ılgık ılgık bağırıyordu. Doğrulup ormanın içine doğru koşarken kanı donmuş bir halde ılgık atıyordu. Mark Chelsea'nin

ona ve arkadaşlarına bu sahneyi anlattığını hatırladı. Baltanın boğazını kesmesini bekledi ve bu olduğunda kafasını başka tarafa çevirdi.

Mark Bressler, Seattle Chinooks'un eski kaptanı şimdiye kadar haddinden fazla kan görmüştü. Kemiklerin kırılmasına ve kanın adeta fışkırmasına şahit olmuştu. Jilet gibi keskin patenlerin eti kestiğini ve vücutların adeta birbirlerine verdikleri zararın sesini işitecek büyük bir şiddetle birbirlerine çarptıklarını görmüştü. Genelde, işteki herhangi bir günde olan olağan şeylerdi bunlar. Ama bu. Bunu izleyemezdi. Kimsenin Chelsea'ye zarar vermesini izleyemezdi. Ona bu kadar kızgın olmasına ve adeta midesini yakarak bir delik oluşturmaya rağmen. Bu filmde olanların sahte olduğunu bilmesine rağmen. Balta. Kan. Çığlık.

O bir oyuncuydu. Bunu gerçekmiş gibi göstermesi gerekiyordu. "Seni seviyorum," diyecek kadar gerçek.

Mark televizyonu kapadı ve ertesi sabah kıyafetlerini bavuluna doldurup Seattle'a giden ilk uçağa bindi. Kendini Vegas'a vardığı zamandan daha da yalnız hissediyordu. Önünde duran dergiyi aldı ve Scottsdale'deki bir golf sahasında yer alan lüks dairelerle ilgili bir yazı okudu. Chelsea'yle birlikte son zamanlarda baktıkları evleri düşündü. Yakında bir karar vermesi gerekiyordu.

İki saatlik uçuştan sonra boş evine yürüdü ve bavulunu elinden bıraktı. Bu koca boş ev üstüne üstüne geliyordu. İçinde onu bekleyen kimse yoktu. Işık yoktu. Kahkaha yoktu. Kimse ona patronluk taslamıyordu. Hayatı bok gibiydi. Aynı o siyah buza çarpıp her şeyi harap ettiği zaman olduğu gibi. Ve aynı bu görünmez buz parçası gibi Chelsea'ye karşı hissettikleri de onun için şaşırtıcı ve acı vericiydi.

Kapı zili çaldı ve kapıyı açıp kısa siyah saçlı, orta yaşlı kadını görene kadar, kapıdaki Chelsea olmasını umduğunun farkına varamamıştı. Bu üç saniye içinde kalbi hızlanmış ve adeta birden dunnuştı.

"Ben Patty Egan. Yeni hasta bakıcınızım."

"Chelsea nerede?"

"Kim? Chelsea diye birini tanımıyorum. Chinooks bakım programı ile sözleşmemi Hayat Gücü aracılığı ile gerçekleştirdim."

Hayat Gücü mü? "Bir hemşireye ihtiyacım yok."

"Ben bir hemşireden çok daha fazlasıyım." Ona mektuplarını uzattı.

Chelsea bir yardımcından çok daha fazlasıydı. Onun sevgili olmuştu. Patty'le böyle bir sorun yaşayacağını düşünmüyordu ama yine de evinde, ayağının altında bir hemşire olmasını istemiyordu.

Eskiden olsa kapıyı Patty'nin yüzüne çarpıp bunu önemsemeden hayatına devam edebilirdi. Ve Chelsea ona bencil bir gerzek olduğunu söyledirdi. Artık bencil olmadığını düşünmek istemiyordu. "Teşekkürler, ama hayır," dedi ve elinden mektuplarını aldı. "Size ihtiyacım yok." Tam kapıyı kapatacakken durdu ve "Size iyi günler," dedi.

Kapı zili yine çaldı ama Mark duymazlıktan geldi. Çalışma odasına gitti ve Connie Backus'u aradı. Birisi Chelsea'yle olan ilişkisini öğrenmiş ve onu kovmuş olmalıydı.

"Neden kapımın önünde yeni bir hasta bakıcı var?"

"Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakmayın. Chelsea Ross bize hiç zaman tanımadan işten ayrılınca birden kendimizi bir çıkmazda bulduk."

Elindeki mektuplar masaya çarptı. "Chelsea ayrıldı mı?"

"Geçen hafta. Sanırım Salı günüydü."

Hayatından çıkıp gittiği gün. "Bir sebep söyledi mi?"

"Los Angeles'a geri taşınmakla ilgili bir şeyler söyledi."

Chelsea bir elinde krema sıkacağıyla durmuş, üç düzine top kekin üstüne kalp şekli yapıyordu. Krema bazen dışarıya bazen de masanın üstüne sıçırıyordu. Şansı son günlerde hep bu yönde

ilerliyordu zaten. Üst üste gelmişti her şey. Birkaç gün önce lastiği patlamış ve bir gün önce de cep telefonunu kaybetmişti. Cep telefonunu en son duşa girmeden önce görmüştü.

Üç gündür Georgeanne Kowalsky ile çalışıyordu ve dürüstçe söylemek gerekirse çok da kötü değildi. Çok daha kötü olabilirdi. Aklına buz kovaına kusan bir ünlünün saçını tutması geldi.

Ayrıca birçok restoran ve barda garson olarak çalışmak için de iş başvurularında bulunmuştu. Ama tek bir spor barına bile başvurmamıştı. Duvarında televizyonların asılı olduğu yerlerden uzak durmuştu.

Georgeanne kafasını büyük mutfağın kapılarının birinden içeri uzattı. "Chelsea, burada seni görmek isteyen birisi var."

"Kim?"

"Ben," dedi Mark ve mutfağa girdi.

Chelsea'nin kalbi adeta göğüs kafesinden fırlayıp çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı, sanki nefes almayı unutmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Georgeanne.

Hayır. Chelsea onu onaylar gibi başını salladı ve patronu mutfaktan çıktı. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyordum."

Aynı hatırladığı gibi uzun boylu ve yakışıklıydı. Onu görür görmez Chelsea, göğsünün adeta oyulduğunu hissetmişti. Acısını azaltmak için derin bir nefes aldı. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok, Mark."

"Benim söyleyecek çok şeyim var. Tek yapman gereken dinlemek."

"Artık bana emirler veremezsin."

Mark mikserin yanından geçip ona doğru ilerlerken Chelsea gülümsedi. "Tatlım, zaten emir alma konusunda iyi değildin. Senden beni dinlemeni istiyorum."

"Beni nasıl buldun?"

"Jules söyledi."

Jules bu sefil hikâyenin tümünü biliyordu. "Jules mu söyledi?" Gerzek. Mark'ı görmenin onu ne kadar üzeceğini biliyor olması gerekirdi. Chelsea bu akşam onu gördüğünde canını çok fena acıtacaktı.

"Eğer söylemezse hayatını cehenneme çevireceğimi söyleyerek onu tehdit ettim. Nedense bunu çok komik buldu."

Jules'un tepkileri çok tuhaf olabiliyordu. Büyük ihtimalle bu yüzden Bo'yu seviyordu.

Mark masanın etrafında dolaşıp ona doğru ilerledi. "Neden işi bıraktın?"

Chelsea uzaklara baktı. Onun kahverengi gözlerindeki yorgunluktan kaçmaya çalışıyordu. Hangi işi diye sormasına gerek yoktu. Omuz silkti. "Bütün olanlardan sonra devam edemedim."

Birkaç uzun saniye boyunca Mark hiçbir şey söylemedi. "Quenn Anne bölgesindeki o ev için teklif verdim. Senin hoşuna giden ev."

"Ah." Bütün yolu sadece bunu söylemek için mi gelmişti?

"Koç yardımcısı pozisyonunu kabul ettim."

"Biliyorum." Chelsea onu seviyordu, ama onu görmek içini acıtıyordu, kalbinin küçük parçalara bölünüp yere saçıldığını hissediyordu. "İşime geri dönmeliyim," dedi ve keklere döndü.

"Sana yalan söyledim."

"Chelsea omzunun üzerinden ona baktı. "Chinooks'taki işi almadın mı?"

"Hayır. Yani evet." Başını iki yana salladı. "Sana daha önce yalan söyledim."

"Ev hakkında mı?"

"Benim için hiçbir anlam ifade etmediğini söylediğimde yalan söylemiştim. Seni sevmediğimi söylediğimde yalan söylemiştim."

"Ne?" Chelsea ona döndü. "Neden?"

Mark omuz silkti. "Çünkü aptaldım. Çünkü seni seviyordum ama senin rol yapıyor olduğundan korkuyordum. Beni aptal yerine koyduğundan korkuyordum ve iki renkli saçın ve turuncu ceketinle verandama geldiğin günden önceki hayatıma geri dönmek istemediğim için öfkeliydim. Beni sevebileceğini düşünmediğim için sana yalan söyledim."

Elbette Chelsea onu sevebilirdi. Kendine bu konuda engel olamıyordu ki.

Mark elinden krema sıkacağına aldı ve masaya bıraktı. "Chinooks bu sabah yeni bir hasta bakıcı gönderdi."

"Ona da geri zekâlı dedin mi?"

"Hayır. Ona karşı çok iyiydim, senin sayende." Chelsea onun iyi olmuş olabileceğinden şüpheliydi. "Hayatıma girdiğinden bu yana daha iyi bir insanım," diye devam etti Mark. "Senin için daha iyi olmak istiyorum."

Aynı Jerry Maguire filminde olduğu gibi, ama tek fark Mark'ın Tom Cruise'dan daha yakışıklı olmasıydı. Ve daha uzun.

"Seni seviyorum ve beni sevdiğini söylediğin zaman sana inanmadığım için özür dilerim." Kotunun cebine uzandı ve Chelsea'nin kayıp cep telefonunu çıkardı.

"Onu nereden buldun?"

"Jules benim için çaldı." Telefonu Chelsea'ye verdi, sonra da kendi cep telefonunu çıkarıp onu aradı. "Bunu geçen gün nostaljik şarkılar çalan radyo kanalında duydum ve o günden beri aklımdan çıkmıyor." Sanki utanmış gibi Mark'ın yanakları kızarmıştı. "Biliyorum çok klişe bir şey ama seni her aradığımda senin hakkındaki hislerimi hatırlayacaksın." Birden Chelsea'nin telefonunun ekran ışığı yandı ve Glen Campbell'ın ihtiyaç duy-mak ve istemekle ilgili şarkısını çalmaya başladı.

Kalbi sevinçle atarken ve gözyaşları görüşünü engellerken Chelsea başını kaldırıp ona baktı. "Bu şarkıyı Jules mu indirdi?"

"Ben yaptım. CD'yi almam ve senin telefonuna kaydetmem gerekti. Biraz zamanımı aldı."

Chelsea Mark'ı, bunu yaparken hayal edince gülümsedi.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

"Daha bir sürü şey yapabilirim, Chelsea." Telefonunu cebine koydu. "Seni sevebilir ve seni mutlu edebilirim, tabii sen buna izin verirsen." Cebinden bir yüzük çıkardı. Büyük kocaman bir pırlanta yüzük.

Chelsea'nin nefesi kesildi. "Bu gerçek mi?"

"Sana sahte bir yüzük alacağımı mı düşünüyorsun?"

Chelsea ne düşüneceğini bilmiyordu. Mark yanıdaydı. Onu seviyordu. Parmağına dört karatlık bir pırlanta yüzük takıyordu. Hepsi o kadar gerçek dışıydı ki...

"Bir keresinde büyük bir yüzüğe hayır demenin çok zor olduğunu söylemiştin." Mark parmak uçlarıyla hafifçe onun çenesine dokundu ve nazikçe başını kaldırdı. "Chelsea, verandamda seni gördüğüm gün başıma bela olacağını biliyordum. Öyle sinir bozucu ve ukalaydın ki, ama bu halinle çok karanlık günlerimde hayatıma güneşliği getirdin. Kurtarılmam gerektiğinin farkında bile değildim ama buna rağmen gelip beni kurtardın. İşte bu yüzden seni seviyorum. İşte bu yüzden seni hep seveceğim." Chelsea'nin elini aldı ve dudaklarına götürüp öptü. "Lütfen hep hayatımda kalacağını ve başıma bela olacağını söyle."

Chelsea başını salladı ve yüzünde aynen onunki gibi büyük bir gülümseme belirdi. "Evet Mark, seni seviyorum. Sensiz geçen son birkaç gün çok kötüydü."

Mark, sanki hiç bırakmayacakmış gibi onu göğsüne doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Bu öpücük adeta Chelsea'nin ruhuna dokunmuştu ve öpüşmeleri bittiği zaman Chelsea kollarını onun beline indirdi ve yanağını sert göğsüne dayadı. Kulağının altında Mark'ın kalbinin atışını duyabiliyordu. Chelsea'nin gözleri doldu ve Mark onun saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Tekrar Los Angeles'a taşınıp oyunculuk hayatına devam etmek istediğini biliyorum. Bunun senin için olan önemini anlıyorum. Alternatif bir planım var. Buna B planı diyebilirsin."

Kafasını onun beyaz tişörtüne dayamış olan Chelsea gülümsemi. "Plan B de neymiş?"

"Bir filmde ya da reklamda çalışmadığın zamanlar gelip Seattle'da benimle kalabilirsin. Sezon bittiği zaman da ben gelip seninle Los Angeles'ta yaşarım."

"Hiç sanmıyorum." Chelsea başını iki yana salladı ve ona baktı. Mark'ın gözlerindeki bakış neredeyse kalbini kıracaktı. "Eğer ben burada olmazsam senin eski huysuz hallerine dönmediğinden kim emin olacak? Kim hayatını düzende tuttuğundan emin olacak? Hayran mektuplarına kim cevap verecek? Uç kişilik hokey oyunlarına kim katılacak? Derek'e kim kötü kötü bakacak?" Mark gülümsedi ve sonra Chelsea devam etti. "Benim bir C planım var."

"Ne?"

"Bir keresinde bana sadece iki konuda iyi olduğunu söylemiştin. Hokey ve seks. Kendini çok hafife aldın." Parmak uçlarında yükseldi ve onun çenesini öptü. "Birçok konuda iyisin Mark. Seni sevmemi sağlamada iyisin. Hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada kalıyorum."

Mark ellerini onun omuzlarından boynuna götürdü ve sonra da yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benimle birlikte."

Chelsea gülümsedi. "Şanslısın."

Eski hokey oyuncusu ve tüm zamanların en asi adamı Mark Bressler, Chelsea'nin mavi gözlerine baktı ve gülümsedi. Chelsea ukalaydı ve ona büyüklük taslıyordu ama bunun yanı sıra yaşadığı için kendisini çok mutlu hissetmesini sağlıyordu. "Evet," dedi Mark. "Çok şanslıyım."